

EDGARS AUZIŅŠ

em. 'Go

Nodevība. Es
atmaksāšu!

СОДЕРЖИТ
НЕЦЕНЗУРНУЮ
БРАНЬ

18+

Edgars Auziņš

Nodevība. Es atmaksāšu!

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70504822

SelfPub; 2024

Аннотация

Es biju apmulsusi par to, ko man tagad darīt. Ar vīru. Ar bijušo vīru, es domāju. Un ar visu manu dzīvi, kas pēkšņi izjuka... Tātad šī meitene arī ir no viņa stāvoklī... Pieķērusi viņu darām kaut ko vecu kā pasaule? Nokautrējusies? Vai? – Prezervatīvs ar caurumu? Hmm, Makss? Un tad viņš sāka kliegt. Viņš kļiedza, ka izmisīgi vēlas būt ar kādu citu, ka ar mani viņam ir nosplauts un garlaicīgi, un viņš ir radoša daba, viņam vajag gaisu un lidojumu: – Tu visu laiku runā par darbu, un man ir garlaicīgi ar taviem darījumiem, ar taviem tirgotājiem, piegādēm un citiem šahtas plāniem... – Garlaicīgi?! Nu, tad ņemiet savas lietas, šo savu... – te es norādīju uz vīrieša kundzi. – Un ejiet prom no šejienes. Vienkārši atstājiet atslēgas no dzīvokļa, ko es nopirku par saviem ļoti garlaicīgajiem ienākumiem! Un automašīnai... – Un te es jūsu vietā nebūtu tik nekaunīgs, – Makss uzreiz kļuva pilnīgi svešs. – Tas viss, mana mīļā Ļenočka, no likuma viedokļa – kopīgi iegādāts īpašums.

Содержание

1. nodaļa	6
2. nodaļa	13
3. nodaļa	18
4. nodaļa	22
5. nodaļa	27
6. nodaļa	31
7. nodaļa	35
8. nodaļa	39
9. nodaļa	44
10. nodaļa	48
11. nodaļa	52
12. nodaļa	56
13. nodaļa	60
14. nodaļa	65
15. nodaļa	69
16. nodaļa	74
17. nodaļa	78
18. nodaļa	83
19. nodaļa	88
20. nodaļa	93
21. nodaļa	97
22. nodaļa	101
23. nodaļa	105

24. nodaļa	109
25. nodaļa	114
26. nodaļa	119
27. nodaļa	124
28. nodaļa	128
29. nodaļa	133
30. nodaļa	137
31. nodaļa	141
32. nodaļa	145
33. nodaļa	149
34. nodaļa	154
35. nodaļa	158
36. nodaļa	163
37. nodaļa	167
38. nodaļa	171
39. nodaļa	176
40. nodaļa	181
41. nodaļa	186
42. nodaļa	190
43. nodaļa	195
44. nodaļa	199
45. nodaļa	204
46. nodaļa	208
47. nodaļa	213
48. nodaļa	218
49. nodaļa	223

50. nodaļa
Epilogs

228

233

Edgars Auziņš

Nodevība. Es atmaksāšu!

1. nodaļa

Es pieļauju, ka tas varētu būt anekdotiski smieklīgi. Bet es nemaz nesmejtos, bet mans vīrs Maksims. Kails.

Un kāda meitene.... Arī kaila... Un tas viss tepat – manā dzīvoklī, manā guļamistabā, manā gultā un uz manām šļūktām palagiem!!!! Abi sastinga, skatīdamies uz mani. Un tad meitene pēkšņi atvēra muti un kļiedza tik skaļi, ka es nevilšus ievilku galvu, iznākdams no stupora, kurā biju iekritusi, ieraugot Maksu... Maksu! Un to!

– Lenka. Lenka! Tu saglabā savaldību! Mēs esam inteligenti, pieauguši un saprātīgi cilvēki! – Maksims sažņaudzās, mēģināja atkāpties no meitenes, uz kuras gulēja atzveltnē, bet kaut kādu iemeslu dēļ viņam tas neizdevās un viņš pēkšņi apgāzās kopā ar viņu tā, ka viņa atradās starp mums. Viņš apklusā... Meitenes pakāļa, atšķirībā no Maksa apmatotās, bija plika, sulīga un sārtā.... Es varēju viņai trāpīt ar triecienu! Visa šī "skaistuma" īpašnice paskatījās uz mani pāri plecam un vēl skaļāk kļiedza: – Nogalini! Killer! Pie tā viņa arī izlocīja kājas kā tarakāns, paraustīja rokas, un, pats galvenais, viņas sejā bija tāds šausmu

pilns skatiens, ka es pat pagriezos, lai paskatītos, vai aiz manis stāv kāds tik murgains cilvēks. Koridors bija prognozējami tukšs, bet es pati atspoguļojos lielajā spogulī. Un uzreiz kļuva pavisam skaidrs: tā biju es, es pati, kas savu vīru un viņa kundzi nobiedējusi līdz neprāta stāvoklim. Un pat ne jau ar to, ka pieķēru viņus atgriežamies mājās nevis kā pēdējā laikā ierasts – tajā nakts pusē, bet dienas vidū. Nē. Tas bija tāpēc, ko es turēju rokās.

Ar cirvi! Tas, starp citu, bija iemesls manai pēkšņai parādīšanai neparastā laikā. Viņš un pārsteigums, ko grasījās sarūpēt savam vīram vīram – satriecoši erotisku mežģīņu apakšveļas komplektu, ko biju iegādājusies Maksa dzimšanas dienā, lai iepriecinātu viņu ne tikai ar jauno dārgo pulksteni, bet arī gultā. Veļa, protams, bija manā somā, bet cirvja.....

Redziet, vienai no manām darbiniecēm tas bija nepieciešams. Nataša sāka ar mūsu vīriešu iztaujāšanu birojā, un tad izrādījās, ka maniem mačo padotajiem nekas tāds nav – viņi visi, redziet, bija pilsētnieki, nevis mežabrāļi. Un tajā pašā laikā ne santehniķi, ne galdnieki un vispār ne kādi remontstrādnieki, bet – ņemiet augstāk! – pieredzējuši pārdevēji un loģistikas speciālisti. Protams, pēc tam es viņus mazliet nopēsu, iedomājoties, ka viņi izsauc "vīru uz stundu" un satiek viņu priekšautiņā; viņi atbildē nopūtās un neērti pasmējās, bet lieta tomēr beidzās ar to, ka es Natašai no mājām atnesu cirvi.

Un tagad tas notika tā, ka manā diezgan saspringtajā darba grafikā bija formāta logs "ne šeit, ne tur", un es nolēmu mest

mājās savu ilgi gaidīto pārsteigumu manam vīram, un tajā pašā laikā un "rīks". Un nu es stāvēju uz laulāto guļamistabas sliekšņa, pāris soļu attālumā no gultas, kur vīrs drāzās ar kādu meiteni, un rokās turēja cirvi.....

– Len! Es visu paskaidrošu. Neuztraucieties.

– Pamagitaj! Viņi mani nogalina!

Kāda ir šī dziesma? "Un viņš abus nogalināja ar cirvi, un tad aizgāja dzert alu. Tsk-tsk-tsk!" Aha!

Tomēr es nevarēju atturēties no nervozas smieklu lēkmes, bet aizgāju garām vīram un viņa lūkām uz balkonu, kur tēva atvilktnē, ko biju mantojusi kā pūru (kā tēvs mīlēja jukt), parasti atradās cirvis kopā ar visu pārējo nepieciešamo, un tad atgriezos savā istabā un pat atradu spēkus apsolīt:

– Es tevi nenogalināšu. Ir pārāk grūti pēc tam notīrīt asinis no sienām un grīdas. Bet tu, Maksims, izdarīsi man pakalpojumu – vismaz izņem savu locekli no viņas. Tas neizskatās labi.

– Len. Len, es nevaru. Viņa ir... Mēs... Es nevaru to darīt. Len, lūdzu, Dievs, palīdzi man!

– Ko jūs domājat ar to, ka jūs to nevarat izdarīt? Es gribu teikt, palīdziet?! Jūs taču jokojat, vai ne?!.

– Maxinka, glāb mani! – Kaila meitene joprojām kļiedza, joprojām gulēja uz mana vīra ar viņa locekli in.....

Ugh! Es negribēju domāt par to, kur viņš atrodas, un vēl jo mazāk skatīties uz to. Bet man nācās to darīt. Jo izrādījās, ka Makss patiešām bija iesprūdis savā saimniekā. Patiesi un patiesi iestrēdzis. Sieviete-ārste no ātrās palīdzības, kuru man (man,

kucei!) arī nācās izsaukt šiem diviem, teica, ka jā, tā gadās. No nerviem.

– Jūs pārsteidzāt viņus ar savu parādīšanos. Acīmredzot negaidīti, ja es pareizi saprotu kopējo ainu.

– Jums ir taisnība. Ko mēs tagad darīsim?

– Kastrācija, – ārsts paraustīja plecus, paskatījās uz savu feldšera partneri, un tā, slēpjot smieklīgās acis, izlēmīgi pieskārās un ar nagu nokasīja viņam kaklu.

– Kā... kastrācija...? Kāpēc... kastrācija? – Makss, kurš vienmēr bija īpaši lepns par savu kā vīrieša cieņu, Dievs viņam piedod.

– Vai viņš pēc tam paliks manī? Nu, šis? Dick, es domāju? – meitene bija apjukusi.

– Jā. Kā aizbāzni," es viņai apliecināju. – Lai man nākotnē nebūtu jāiet gulēt ar precētiem vīriešiem.

Es to izdarīju, un pēc tam es smējos. Ārsts un feldšeris smējās kopā ar mani. Pat meitene, kas joprojām gulēja uz Maksa, nervozi ķiķināja. Un tikai viņš – Maksinka, kuce – dega taisnās dūsmās, plānā kārtiņā uzsmērētas pār vispārēju kaunu. Tikmēr ārsts piedāvāja viņam palīdzēt savai "dāmai" apgāzties, lai būtu ērtāk izdarīt viņai intravenozo injekciju. Un tad, kad Makss visu bija izdarījis kārtīgi, vienlaikus cenšoties nosegties, viņa kaut ko injicēja vēnā uz elkoņa locītavas locītavas.

– Tā ir viegla anestēzija. Viņa nomierināsies un maksts muskuļi atslābināsies.

– Lieliski! – Makss jutās acīmredzami atvieglots. – Cik drīz?

Atvainojiet, man arī sāp.

– Es varu veikt anestēziju. Tas neaizņems daudz laika. Tev, mana mīļā, pat nav jānoliek bikses.

– Es būšu pacietīgs!

– Jums ir taisnība. Kā saka, Dievs ir izturējies, un Dievs ir pavēlējis mums izturēt.

Zāles iedarbojās diezgan ātri, un pāris manā gultā beidzot varēja atdalīties. Makss uzreiz uzlēca augšā, aiz sevis aizvelkot segu, un meitene joprojām gulēja atkailināta. Viņa izskatījās nefokusēta, smagās krūtis stāvēja uz augšu, skaidri norādot uz viņas ne dabiski doto "pildījumu", viņas noskūtajā starpbikšē spīdēja mitrums.....

Man bija slikta dūša.

– Vai tas nav bīstami, ar ko jūs viņai injicējāt? Viņa ir stāvoklī, – Makss jau bija uzvilcis treniņbikses un izskatījās pārliecināts un pat draudīgs.

– Kāpēc jūs par to ziņojat tikai tagad? – ārste tikai pamāja ar rokām.

– Tāpēc mans penis ir svarīgāks. Un tagad, kad viņš ir brīvs, es varu izlikties, ka man tas rūp," es paskaidroju un apsēdos krēslā.

Manas kājas neizturēja. Un tagad es negribēju smieties, es gribēju raudāt. Histērija? Tas ir pēdējais, kas man vajadzīgs.

Ārsti, pārliecinājušies, ka ar Maksa kundzi, kas joprojām gulēja manā gultā, viss ir normāli, aizgāja. Un es sēdēju, apstulbusi, ko man tagad darīt. Ar savu vīru. Ar savu bijušo, es domāju. Un vispār ar visu manu pēkšņi salauzto dzīvi... Tātad šī

meitene no viņa arī ir stāvoklī... Uzķērusies uz vecā kā pasaule? Nokautrējusies? Vai?

– Vai jūs atradāt prezervatīvu ar caurumu? Huh, Maxine?

Un tad Makss sāka kliegt. Un viņš kļiedza kaut ko tik dusmīgu un briesmīgu, ka pat viņa draudzene, neraugoties uz anestēziju, šķīta apdullināta. Un es... es pēkšņi apklusu no viņa kliegšanas. Vai vienkārši apstulbu, jo es pat uzreiz nesapratu, ka, pēc viņa domām, pie visa tā esmu vainīga es. Es biju un joprojām esmu! Ne viņš, es! Viņš kļiedza, ka jau sen gribējis bērnu, bet es joprojām nevaru; ka viņš izmisīgi vēlas vēl vienu, jo arī viņš ir cilvēks un vēlas cieņu un siltumu, ko nevar saņemt no manis; ka ar mani viņam ir par šauru un dūšīgi, bet viņš ir radoša daba un viņam vajadzīgs gaiss un lidojums.

Tas viss bija nogurdinājis. Tas bija vecs un smags kā kapa akmens.

– Tas nav tas gaiss, ko tu vienmēr vēlējies... Maxinka. Tu vēlējies lielāku dzīvokli, labāku mašīnu un atvaļinājumu nevis dzimtajā Muhozranskā, bet Azurkā. Šāds lidojums, jā, tevi tas vienmēr ir ļoti interesējis. Un vēlams pirmajā klasē. Un to, atšķirībā no vēlmes dzemdēt bērnu, tu man regulāri stāstīji... Un tajā pašā laikā nedarīji ne velna neko, lai to visu nopelnītu. Es tev teicu, lai tu pārņemtu šo biznesu vai vismaz palīdzētu man.

– Es esmu mākslas cilvēks. Man ir apnikuši jūsu tirgošanās žetoni, vagoni, piegādes un citi šahtas plā....

– Ah, garlaicīgi?! Nu, tad paņem savas lietas, šis tavs..." Es aizbakstīju pret vīriešu kārtas mīlnieku. – Ejiet prom no šejienes.

Es pats iesniegšu šķiršanās pieteikumu. Tev nav jākautrējas. Vienkārši atstāj atslēgas. Un no dzīvokļa, ko es nopirku par saviem ļoti garlaicīgajiem ienākumiem, un no mašīnas, ko tu dabūji tādā pašā veidā!

– Un te es tavā vietā nebūtu tik nekaunīgs, – Makss pēkšņi kļuva ļoti mierīgs un vienlaikus kaut kā pilnīgi svešs. – Tas viss, mana mīļā Lenočka, no likuma viedokļa – kopīpašums. Un dzīvoklis, un abas mūsu automašīnas, un nauda bankā, un pat tavs nolādētais mīļākais business!

– Tu mani krāpji.

– Un kas no tā? No kura laika šis fakts var ietekmēt šķiršanās finansiālo pusi?

2. nodaļa

Tas bija... grūti. Maigi izsakoties. Tik ļoti, ka pat manā izturīgajā ķermenī, kas man iepriekš bija uzticīgi un uzticīgi kalpojies, kas daudz kam bija piekritis, kaut kas aizgāja greizi, nepareizi darbojās, skaidri parādot, ka no manis "pasaules izturīgākās naglas" (vai kā tas klasiskais vārds?) nebūs – es neesmu dzelzs.....

Nē, es vienmēr esmu sevi uzskatījis par stipru cilvēku. Un biznesā nevar izdzīvot, ja tāds neesat. Bet tas... Tas ir tas, kas mani sāp visvairāk. Ne darba, bet gan personīgā. Un tas nāca no vietas, no kuras es nekad nebiju gaidījis. Mums klājās tik labi. Jā, pēdējie daži mēneši darbā ir bijuši patiešām smagi. Laiki bija smagi, uzņēmums cīnījās par izdzīvošanu, un es pieliku savu artavu.

Bet es domāju, ka Makss to lieliski saprata, es viņam visu izstāstīju, ar visu dalījos. Viņš pat sāka biežāk ceļot komandējumos, vairāk iesaistījās televīzijas projektos, vairāk filmēja, un viena no viņa dokumentālajām filmām pat ieguva kādu balvu. Makss man parādīja ārzemju tīmekļa vietni, kuras vienā no lapām, kas bija veltīta kādam man nezināmam konkursam, viņa vārds patiešām bija ierakstīts kā viens no uzvarējušās filmas veidotājiem.

Es sirsnīgi nodomāju, ka tās bija viņa rūpes par mani – mans vīrs, kurš nekad nebija pelnījis tik daudz kā es, strādāja, lai

papildinātu mūsu ģimenes budžetu, lai man nebūtu jāuztraucas, ka nebūs ko ēst, ja viss sabruks. Es neredzēju naudu, ko Makss nopelnīja, man tā nebija vajadzīga, bet pati doma, ka neesmu viena, ka man ir aizmugure, vīrietis, kura mīlestībā es varu nomierināties, gūt spēku un drosmi, sildīja.

Un tagad izrādījās, ka tas viss bija kāršu namiņš, kas sabruka no pirmās vēja brāzmas – tikai karalis un dāma izšķīrās. Dažādos...

Man ļoti patika spēlēt kārtis ar tēvu un diviem viņa draugiem. Sākumā viņi, iespējams, man piekāpās, bet pēc tam viņi vienkārši atmetās, kad es grābināju sīknaudu, ar ko mēs spēlējam... Tas bija labs laiks. Žēl, ka tas ir pagājis... Un mans tēvs ir aizgājis. Viņš gāja tajā pašā kapā, kur mana māte, kuru es nemaz neatcerējos.

Lai nebūtu piedzēries?

Bija pilnīgi neiespējami palikt mājās, zinot, ka Makss jebkurā brīdī var tur atgriezties, apbraucis savu grūtnieci. Nomainīt slēdzeni un pēc tam sēdēt un gaidīt, kad parādīsies dzīvesbiedrs "atbalsta grupas", kuras sastāvā bija iecirkņa policists un atslēdznieks no celtniecības departamenta, priekšgalā? Nebija iespējams iedomāties neko pretīgāku par šādiem, publiski izrādītiem strīdiem. Tuvas draudzenes, kuras varētu raudāt man uz pleca, apreibināties zem parastas sievietes stenēšanas par vīriešiem-asiņiem vai pat vienkārši pārnakšņot, es savā mūžā nebiju parādījusies. Kaut kā tā sanāca, ka man vienmēr bija interesantāk vispirms ar puisiem, tad ar vīriešiem. Tēva

audzinājumam bija kāds sakars ar to, bet mani vienmēr vairāk interesēja tēmas, ko viņi izvirzīja sarunās, nekā, piemēram, pie kopīgā galda, kur par tām diskutēja sievietes.

Galū galā, pārdomājis visas savas tuvākās nākotnes iespējas, es vienkārši izīrēju istabu viesnīcā netālu no ēkas, kur īrētā birojā atradās mans "smadzeņu bērns" – mans uzņēmums. Tas nebija liels vai kāds slavens. Tas bija tikai parasts uzņēmums, kas tomēr pabaroja manu ģimeni un arī Maksa ģimeni.

Es prātoju, vai viņš jau ir informējis vecākus par gaidāmo šķiršanos un vienlaikus arī par to, ka viņa mūžīgi neapmierinātā māte drīz kļūs par vecmāmiņu. Un viņa dzemdēs vai nu mazdēlu, vai mazmeitu nevis kādai Jeļenai Panšīnai, dzimtajā vārdā Jegorova, bet kādai citai sievietei. Kas savu vienīgo dēlu nosauks par Maksinku....

Nomazgājis seju un vismaz mazliet sakārtojais sevi viesnīcas vannas istabas bezpersoniskajā tīrībā, es izelpoju, saspiedu dūres, uzliku degunam tumšās brilles, kuras, par laimi, atradu savas automašīnas cimdu nodalījumā, un, atstājis to viesnīcas autostāvvietā, aizgāju uz biroju. Kā rakstīja dažādos gudros rakstos? Visā meklēt pozitīvo? Nu, lūk, tas ir – man nebūs jāstāv sastrēgumos. Protams, labāk būtu bijis vispār nekur nebraukt, bet bija "daudz darāmā", kā mēdza teikt Nataša, kurai biju atdevis cirvi.....

Likteņa cirvis... Es gribētu, lai viņi patiešām sit dažus cilvēkus pa bumbiņām līdz saknēm!

Es staigāju, ieelpoju, izelpoju, skaitīju sekundes, īsi sakot,

darīju visu iespējamo, lai nevienam nerādītu, kas notiek manī, un izrādījās, ka tie bija ļoti pareizi centieni. Jo netālu no liftiem es sastapu arī Stasu Smirnovu.

– Elena Georgijevna, labs rīts. Jūs neizskatāties labi. Vai slikti gulējāt?

Un no kurienes es zinu, vai šis eiropēiska izskata, pat maigais, bet patiesībā strādīgais un vilkaini plēsīgais jaunais vīrietis tagad man teica rupjas lietas, vai arī viņš patiešām bija gādīgs? Es viņu pazinu pārāk vāji, lai varētu precīzi spriest. Un no kurienes? Es esmu tikai viens no desmitiem īrnieku. Viņš ir visas ēkas īpašnieks, kur augšējos stāvos atrodas viņa holdinga uzņēmuma galvenais birojs.

Sākumā, kad satiku viņu pirmo reizi, man šķita, ka viņš ir jauns vīrietis, kas dzīvo no tēva naudas. Un tad, daudz vēlāk, kad satikāmies otrreiz, es pamanīju viņa gaišajos matos pelēkumu... Un viņa izskats... Tas nevarēja būt jauna vīrieša izskats. Nē! Tikai ļoti nobriedis, pieredzējis, patiešām pieredzējis vīrietis. Tad arī kļuva skaidrs, ka viņa jaunības izskats bija maldināšana. Ir tāds vīriešu tips, kas līdz sirmam vecumam izskatās pēc zēna. Piemēram, Di Kaprio. Ne mans tips. Ne mans sapņu vīrietis, lai gan tehniski viņš ir ļoti izskatīgs.

Bet vecākās meitenes un dāmas no tām, kas jau strādāja manā tirdzniecības uzņēmumā, gandrīz vienbalsīgi nopūtās par Staņislavu Dmitrijeviču Smirnovu. Ne plīks, ne plecīgs, un pat brīvs. Un tāds ir gandrīz ideāls, un, ja paturēsim prātā, ka viņš ir arī dolāru miljonārs... Un tas nav tāpēc, ka viņš zāgē

valsts budžetu vai reiz veiksmīgi sēdēja uz gāzes caurules. Nē. ražošanu, no kuras viņš sāka savu lielo biznesu, viņš nopirka pilnīga sabrukuma priekšvakarā un pēc tam ar velnišķīgu pūļu rēķina pacēla no ceļgaliem. Labi padarīts, ko vēl varu teikt? Varbūt pat žēl, ka viņš nemaz nav mans tips.

Tāda ir kuce Maksinka – brutāla, brutāla, gara, plecaina, saraustīta, ar skaistu, stingru tīrasiņu tēviņa seju.

Ko es bez viņa darīšu? Ak, mans Dievs.

Man atkal gribējās gausties, bet aiz muguras bija viesnīcas numurs, kur es to vismaz varēju atļauties. Un te, pavisam tuvu, jo lifts bija cieši pieguļošs, un te stāvēja nolādētais Smirnovs, skatīdamies uz mani gandrīz vai acīs. Es izskatos, ziniet, slikti viņam! Un kā tu izskatītos, tu, pašpārliecinātais kazlēns, ja ar tevi notiktu kaut kas tāds?...

3. nodaļa

Mūsu otrā tikšanās ar viņu notika... Nu, es toreiz domāju, ka tā bija pirmā, bet patiesībā... Nē, apstājieties, man šķiet, ka man jāiet pa kārtībai. Viss sākās ar to, ka man radās vēlme mainīt biroju. Laiki vēl bija docovidnye un vispār "dovsegoshchee", lietas gāja lieliski, un es domāju, ka tālāk būs tikai labāk. Un tieši tad man šķita, ka nav cienījami turpināt sēdēt lielas noliktavas aizmugurē, kur aiz plānas metāla sienas vienmēr lamājās šoferis un rūca iekrāvēji. Man gribējās kaut ko gudru un varbūt pat košu. Uz biroju – nevis džinsos un zābakos uz biezas zoles, bet gan svārkos un stiletto kurpēs. Un pa ceļam pēc ne vulgāri svilpojošiem strādniekiem, un inteliģentiem komplimentiem no vīriešiem biroja uzvalkos... Muļķības un ponti, bet šeit es gribēju. Es sāku meklēt, meklēt cenas un, protams, uzreiz aizdegos ar ideju īrēt biroju kādā SDS turētāju augstceltnē. Tas izskatījās un pat izklausījās solīdi. Tikai vēlāk uzzināju, ka Staņislavs Dmitrijevičs Smirnovs, tāds lielumnieks, savu uzņēmumu bija nosaucis ar saviem iniciāļiem!

Tika uzskatīts, ka ir liela laime šeit iegūt vismaz nelielu vietu, bet es nolēmu pamēģināt, un kaut kā pārsteidzoši, bet es nokļuvu starp tiem, kam paveicās. Es atnācu apskatīt pēdējo kabīni pagrabstāvā, bet vadītājai, kas mani pavadīja, kāds piezvanīja, un uzreiz izrādījās, ka man var piedāvāt plašu gaišu telpu ar logiem no grīdas līdz griestiem piektajā stāvā. Un par vairāk nekā

patīkamu cenu.

– Par laimi, – ziņoja pārsteigts menedžeris, – nupat kāds vīrietis atcēla savu īres līgumu.

– Laimīgs," es nestrīdējos.

– Nosūtīšu jums līgumu pa e-pastu. Jūs varat to izlasīt. Bet jums būs jāierodas, lai parakstītu līgumu. Šefs dod priekšroku satīties ar īrniekiem personīgi.

Smirnovs... Protams, līdz tam laikam es jau biju par viņu dzirdējis, taču ne mirkli nešaubījos, ka nekad iepriekš nebiju viņu satīcis klātienē. Un par velti. Jo tad, parakstot nomas līgumu, mana atmiņa, kas veica negaidītu kūleni, pēkšņi atgādināja par šo pirmo tikšanos. Tā notika Azūra krastā, kur Maksims tik ļoti vēlējās doties atvaļinājumā. Mans vīrs kaut kur aizkavējās, es viena pati atnācu uz mūsu iecienīto restorānu, lai viņu sagaidītu, un uzreiz kļuva par svešinieka pastiprinātas intereses upuri. Ļoti jauns un nekaunīgs, kā man likās, nekaunīgs puisis, kurš ar smaidu īsi un krieviski iedomājās: Stas, aicināja mani dejojot kopā ar viņu... Nepieradusi pie tā, es nevarēju atrast iemeslu atteikt, bet pēc tam, jau dejas laikā, izdevu, ka neesmu viena un precējusies. Viņš atbildēja ar pieklājīgu nožēlu, apbēra mani ar komplimentiem, un, kad deja bija beigusies, pavadīja mani pie mana galdiņa un atgriezās pie sava. Šķita, ka viņš kaut ko gaida, bet, kad Makss beidzot man pievienojās, Stass vienkārši samaksāja un aizgāja.

Tātad tajā restorānā uz Lazurkas nebija tikai kāds Stass, bet pats Stass Smirnovs?! Kurš tas bija gads? Toreiz es tikko sāku

savu biznesu. Kopš tā laika es esmu bijis pa vidu, un viņš ir audzis. Es domāju, vai viņš mani atcerēsies vai ne. Viņš to neatcerējās. Viņš sēdēja, klusēja un tikai uzmanīgi vēroja manu labo roku, kad es parakstīju līgumu. Vai viņš aprēķināja manu maksāspēju pēc briljantu vērtības uz mana laulības gredzena...?

Kopš tā laika mēs vairs nebijām bieži redzējušies. Tajos dažos gadījumos, kad mūsu laiks sakrita un mēs vienlaikus atradāmies viņa ēkas vestibilā vai, kā tagad, vienā liftā.

– Vai esat pārliecināts, ka ar jums viss kārtībā? Ja jums vajadzīga palīdzība.

Viņš uzmanīgi vēroja, ar to savu mūžīgo pašpārliecināto smaidu, kas slēpās viņa lūpu kaktiņos un auksto zilo acu dziļumos. Tieši tā – šī veiksmīga vīrieša pašpārliecinātība – lika viņam savaldīties.

– Nē, paldies. Es tiks galā.

– Tātad problēmas tomēr pastāv," viņš paziņoja.

– Jā, – es nenoliedzu, vairāk nekā jebkad agrāk jūtot atvieglojumu, ka man uz deguna ir tumšas brilles, kas aizsedz raudošās acis, un ka mans kabinets atrodas piektajā, nevis divpadsmitajā stāvā.

Stass jau grasījās ko teikt, kad lifta durvis atvērās, un man bija iespēja izkāpt ārā, atstājot aiz muguras savu ņurdošo saimnieku un viņa pārlieku uzmācīgo uzmanību.

Birojā mani gaidīja ierastais darba virpulis. Joprojām klājās slikti, taču, pateicoties maniem patiesi zirgainiem pūliņiem, pēdējā laikā bija vērojamas optimistiskas tendences. Mums

izdevās pārorientēt mūsu tirdzniecības lietas no Rietumiem uz Austrumiem bez katastrofāliem zaudējumiem. Man jau sen vajadzēja sākt mācīties ķīniešu valodu, bet es biju dzimis slinks. Un Makss vienmēr teica, ka tā man ir pārāk grūta valoda, lai.....

– Len. Vai ar jums viss kārtībā? Godīgi sakot, tu izskaties kā sūds.

Es satriecos, pārtraucot domas par vīru, kurās atkal biju iekritusi, pat nemanot. Tā bija Nataša. Tā pati, kurai es biju atnesusi cirvi... Viņa stāvēja pie mana rakstāmgalda ar vēl vienu papīru kaudzi, noliektu galvu un skatienu uz manu seju.

– Tas ir labi.

– Nu, es redzu, ka tas nav normāli. Jūs esat saaukstējies? Šie gaisa kondicionieri... Lai nu kā, tev vajadzētu doties mājās, mūsu māmiņai, mūsu audzinātājai un dziedinātājai. Tu gulēsi, tu bildināsies ar Maksiku...

Mēs ar Natašu un daudziem citiem manas firmas darbiniekiem esam bijuši kopā jau kopš pašiem pirmsākumiem. Kāda distance ir jāaglabā starp priekšnieku un padotajiem, kā to māca visas gudrās biznesa grāmatas? Mēs jau ilgu laiku esam ģimene... Varbūt tāpēc es nevarēju sev palīdzēt.

– Maksiks tagad skūpstās ar otru.

– Ko jūs ar to domājat? – Nataša uztaisīja apaļas acis un apsēdās uz krēsla blakus manam rakstāmgaldam.

4. nodaļa

Man nebija atsevišķa biroja. Mūsu birojs bija mūsdienīgs Eiropas tipa – mēs visi sēdējām kopā, un tikai stikla starpsiena atdalīja manu rakstāmgaldu no darbinieku rakstāmgalda. Akvārijs, mans dibens! Tajā mēs, tāpat kā tās zivis, esam redzami. Tas ir skaisti, es domāju.

– Ak, sūdi! – Es nopriecājos, tad nometu brilles, ar kurām istabā neredzēju ne velna, un nogurusi berzēju seju. – Tā ir tik neglīta, ka es nespēju saprast, kā man jāturpina.....

– Pagaidiet. Es to nesaprotu. Kā tas ir, ka otrs no viņiem bildinās? Vai tu runā nopietni? Vai viņš... vai viņš tevi krāpj? Un tu to uzzināji?

Natašas sejā bija rakstīts tāds līdzjūtīgums, ka es nevilus nopūtu degunu... Un tas bija viss! Un tas bija viss! Ja pirms tam es vēl kaut kā turējos, tad aizsprosts, ko rūpīgi biju sevī uzbūvējis, pārplīsa. Es sāku runāt, un pēc tam vairs nevarēju apstāties! Pamazām pie mana galda sapulcējās visa komanda, tad dāmas izdzina vīriešus no klausītāju loka, bet, šķiet, ne velti, bet ar uzdevumu, jo drīz vien papīru vietā uz galda priekšā ieraudzīju konjaku un lielu kūku ar pūkainām, pat pēc izskata resnām rozēm no sviesta krēma.

– Ēd," pavēlēja Nataška, un pārējās dāmas, sākot ar jauno Juļenku, kas strādā kā tāda kā mūsu visu ģenerālsekretāre, un beidzot ar aktīvo jauno grāmatvedi Olgu Sergejevnu, pārliciecinot

klanījās: – Tas palīdz, tas ir pārbaudīts.

Un es ēdu. Es ēdu. Un, manuprāt, es jutos labāk. Neesmu pārliecināta, vai tas bija no kūkas, vai no tā, ka beidzot biju izteikusies un pat netika saukta par muļķi. Tas ir labi.

Jūlenka periodiski aizskrēja atbildēt uz telefona zvaniem, bet pārējās dāmas un meitenes sēdēja ap mani. Viņi sēdēja, sprieda un strīdējās. Kaut kādu iemeslu dēļ viņām visvairāk interesēja dzīvokļa sadalīšana: Nataška nepārtraukti jautāja, kas man ar dokumentiem, vai viss ir pareizi noformēts, un Olga Sergejevna pārmeta, ka es to atstāju, tādējādi izrādot vājumu un atstājot kaujas lauku bez šīs pašas kaujas.

Muļķi! Viņiem nevajadzētu uztraukties par to, bet gan par savu darbu! Jo Maxinka, tā kuce, ne velti sāka man stāstīt par "kopīpašumu". Žēl, ka manā mazajā uzņēmumā nav jurista. Es būtu konsultējies... Varbūt man vajadzēja atteikties no Smirnova palīdzības. Viņam droši vien ir vesels juristu štābs. Un visiem viņiem ir zobi.

– Tas ir atkritumi," dāmas nolēma pēc tam, kad bija mani uzklausījušas, un vienprātīgi klanījās.

– Viss kārtībā, es to izdarīšu, – es atbildēju viņiem tāpat kā Stasam. – Ar to es varu tikt galā... Bet kā ar pārējo... Tik daudz gadu kopā... Tik daudz lietu... Un pēkšņi viņš... Ar šo vienu... Uz mūsu gultas.....

Asaras, kuras bija pārvarējušas krēmveida rozes, kas tika uzņemtas pietiekamā daudzumā, atkal parādījās. Turklāt tieši šīs rozes uz vēl neapēstās kūkas daļas – rozā un taukainas – tagad

man dīvainā kārtā atgādināja meitenes, ar kuru mans vīrs....

Iznāca vemšana. Aizspiežot muti, es steidzos pa koridoru un tālāk pie durvīm, uz kurām bija uzraksts G. Man nācās ilgi sēdēt tualetē, elpot un priecāties, ka SDS holdinga uzņēmuma tualetes kabīnes ir pilnvērtīgas, atdalītas viena no otras nevis ar šķidrām starpsienām, bet gan ar flīzētām sienām, un durvis ir cietas, pa visu atvērumu. Pareiza patvēruma vieta tādām stulbām sievietēm kā es.

Klīda baumas, ka cilvēki uz šīm kabīnēm dodas, lai šūpotos. Tie, kas ir bailīgāki vai vienkārši gudrāki un tāpēc nevelk savas mīlākās un mīlākos mājās uz laulāto guļamistabu. Bet es sēžu šeit un smērēju savus smēķus – jau esmu izlietojusi pusi tualetes papīra rullīta.

Kāpēc Maksims to ar mani izdarīja? Kāpēc viņš to izdarīja? Es nekad viņu nekontrolēju, es viņam uzticējos. Šie komandējumi... Varbūt viņš tiešām nebrauca tajos tik bieži. Varbūt tie nebija naudas vai filmu uzņemšanas braucieni, bet gan braucieni pie viņa draudzenes vai uz pansiju. Bet arī tad, kāpēc viņš vedās uz mājām pie savas draudzenes? Es atcerējos, kā viņa raustīja kājas un kļiedza, domādama, ka es grasos viņu cirvi cirst. Es smējos.

– Tas ir labāk," Nataša, kas stāvēja zem manas patversmes durvīm, teica. – Nāc ārā, Len, piegādātājs ir izdarījis kādu sūdi, un tagad viņš pats sevi izliek par muļķi. Es domāju, ka tu esi īstajā noskaņojumā, lai tu ar viņu parunātu, lai viņš no šī brīža aizmirst par muļķībām un aizmirstu par to domāt, draža.

Es nopūšņāju degunu un izgāju ārā. Ko vēl varēja darīt? Es nevarēju pavadīt atlikušās dienas biroja tualetē, kamēr Maxinka, kuram vajadzētu visu priekšā izsūkt un mugurā aizkorķēt, baudīja dzīvi kopā ar savu sirds dāmu ar treknu rozā dupsi.

Starp citu, es esmu pārsteigts. Viņš man vienmēr pārmeta, ka neēju uz fitnesu, tāpat kā visas viņa draugu sievas. Un kāpēc man ir vajadzīgs viņu iedomātais fitness, ja es ar šo ņaudošo miļāko darbu esmu izkūņojusies kā piemājas kaķis? Vai arī pūķa zirgs.

Reiz man atsūtīja astondesmitajam martam veltītu bildi ratiņos: fonā deg būdiņa, kadrā ieskatās mežonīgs zirgs, bet centrā uzraksts: "Neviens, izņemot tevi!". Desantnieki paši sev saka: "Neviens, izņemot mūs", un ir tāda... pārorientēšanās.

Bet jums patiešām nav vajadzīga fiziskā sagatavotība: dzīve jau ir šķēršļu josla.

Bet tai meitenei, kas sauc manu vīru par Maxinku, tādas lietas nav. Tāpēc viņai ir tāds dibens kā diviem maniēm...

"Bet tavš vīrs tevi krāpa tieši ar tādu..."

– Suce!

– Klients? Noteikti. Nāc, Lens, nomazgājies un ejam, jo viņš jau ir licis raudāt Julkai, un tagad raudāt grasās arī Pāvels, kurš pārņēma stafeti!

– Un kā ir ar mani?" es jautāju ar nožēlu.

– Jums vairs nav.

Kas pirms kāda laika teica, ka man nav draudzenes? Varbūt es meklēju nepareizajā vietā.

Bija neērti atgriezties birojā, kur tagad visi zināja, ka vīrs

mani ir krāpis, un es, mulķe, vienkārši sēdēju un raudāju, jo īpaši tāpēc, ka tumšās brilles, aiz kurām varēju paslēpt to, kas manī bija pārpildīts tik ļoti, ka izplūda ārā, bija palikušas uz galda. Bet doma par to, ka tieši tagad pieklājīgā skandāla procesā, nevis histērijas stāvoklī, bet gan darba darīšanās, varētu ar kādu izrēķināties, patiešām sildīja. Es ieskrēju istabā, burtiski izrāvu telefona klausuli no krunkainā Pola pirkstiem, un tad jau bija upuri un, šķiet, pat iznīcība. Svarīgākais, ka tika atrasta pazaudētā pavadzīme, un pēkšņi kļuva pilnīgi iespējams neatlikt piegādes termiņus.

Vēlētos, lai man būtu tāds temperaments sarunā ar vīru. Man tā nav. Personisks – tas ir tas, kas ir personisks, lai viss tiktu uztverts pavisam citādi...

5. nodaļa

Nebija nekādu grūtību ar laulības šķiršanas pieteikuma iesniegšanu. Un tiesnesis, uzklausījis manu stāstu, pat necentās noteikt nekādu termiņu "izlīgšanai" – bija skaidrs, ka tā ir laika tērēšana. Bet ar to viss "vieglums" arī beidzās. Jo Maksims uzreiz sāka ķerties pie katra "kopīgi iegādātā" sākuma un patiešām paziņoja, ka pieprasa pusi no visa: pusi no dzīvokļa, pusi no katras automašīnas un, kas bija visnelaimīgākais, pusi no biznesa.

– Kāpēc jūs viņu vēlaties? – Es jautāju, savaldot dusmas, kas manī virmoja. – Tu esi radoša personība, tev ir garlaicīgi.

– Bet jūs esat ieinteresēts, un tas nozīmē, ka jūs man ļoti samaksāsi par savu šaraškana biroju. Un, ja jūs vilcināsi vai strīdēsies par cenu, es iznīcināšu jūsu biznesu. Un es sākšu vienkārši ar to, ka pieprasīšu iesaldēt jūsu kontus, līdz tiks pabeigta laulības šķiršana. Jūs to vēlaties?

Protams, es to negribēju! Un, protams, es darīju visu, lai šis āksts, kuru vēl nesen uzskatīju par sev tuvāko cilvēku, nesabojātu manas dzīves darbu (vidēja lieluma un tik pusmūžīgu, bet, kuce, manu!). Un galu galā es sevi saplosīju. Vismaz tad, kad Nataša un pārbiedētā Oļenka Sergejevna izsauca man uz kabinetu ātro palīdzību, tā es savu "diagnozi" aprakstīju ārstiem. Taču viņi man nepiekrita, apzīmogojot mani ar galīgo spriedumu: spontāns aborts.

Pārtraukts aborts! Nogalināja manu bērnu, manu bērnu, par

ko es, tik stulba, cik es biju, pat nenojautu, domādama, ka menstruāciju iztrūkums ir pārguruma un nervozitātes rezultāts.

Tad bija slimnīca, tīrīšana, palāta, kurā atradās vēl piecas sievietes. Tajā laikā viņas bija kaitinošas kā ellē, un es pat lūdzu Natašu, lai apseko, vai nav brīvas maksas istabas. Bet tās (divas katrā palātā!) izrādījās aizņemtas, un tad es sapratu, ka tas, ka es ne gulēju viena ar seju pret sienu, bet sākumā biju spiesta, bet pēc tam pat ar prieku komunicēju ar palātas draudzenēm, mani varēja glābt.

– Jūs joprojām esat jauns. Tev vēl var piedzimt bērns. Vēlāk.

– Un no normāla vīrieša, nevis no šī bastarda!

– Jūs izlīdzināsiet, jūs to pierādīsiet.

Sievietes mani nomierināja, pārmeta man Maksima pēdējos vārdus, nolādēja "atdalītāju", un es jutu atbalstu un sapratni gan no viņām, gan no sievietēm, kas mani apmeklēja, kuras tagad nevarēja saukt par draudzenēm, it kā man būtu kļuvis labāk. Melnums atkāpās...

Tomēr pēc tam un citā reizē.

Tiesas mašīna, kas jau bez manis bija neveikla, kļuva juceklīga. Maksims, it kā gribēdams man par kaut ko atriebties, paspēja izdomāt jaunus trikus un pretenzijas. Tāpēc viss vilkās kā šķidri smārdi starp maniem pirkstiem. Un bezmiega naktis, kas tagad bija kļuvušas par ikdienas pretīgo realitāti, traucēja atveseļoties. Es nevarēju kārtīgi strādāt. Rezultātā viss, ko man ar tādām grūtībām bija izdevies noregulēt, izstumt līdz kādreizējam līmenim, ritēja atpakaļ, pārkāpa kritisko sliekšni un iekrita ļoti

pilnā tartarā.

– Vai tu nespēlēties, mans gandrīz bijušais vīrs? – es pajautāju vīram. Vai esi aizmirsis, ka arī tava pusīte ir šajā biznesā? Un, kamēr tu dejo apkārt, tā kļūst arvien mazāka un mazāka. No kā tu dzīvoši ar savu trekno dupsī? No tavas autoratlīdzības?

– Ne jūsu lieta!

– Ne mans. Bet tev tomēr vajadzētu lietot galvu, Maxinka. Un nesajauciet: šoreiz tā patiešām ir jūsu galva, nevis jūsu galva.

Man nebija jābūt idiotam, lai saprastu, ka Makss tā rīkojas viena iemesla dēļ. Viņš vēlas, lai es nogurstu un padodos, lai es dotu viņam visu, ko viņš vēlas. Es raudāju pa naktīm, sakostiem zobiem un dienā iesaistījos jaunā cīņā... Un tomēr beigās padevos: man bija jāatdod viņam sava puse dzīvokļa. Kā kompensāciju par daļu manā biznesā, ko tiesa, neraugoties uz visiem manis minētajiem pierādījumiem, joprojām patiešām uzskatīja par kopīgi iegūtu īpašumu. Un man bija vienalga, ka es vienīgais to biju paveicis dubļos un sviedros, un Maxinka man blakus stāvēja tikai balti ģērbusies.

Es kļūdījos, padarot viņu par līdzdibinātāju, es mulķe... Bet kas zināja? Kas toreiz varēja iedomāties kaut ko tādu?!

Pēc tiesas sēdes, kad mēs izbraucām no tiesas nama uz ielas, no Maksima mašīnas, ko es biju nopircis viņa trīsdesmit piektajai dzimšanas dienai, izlēca kāda resnādaina sieviete. Viņas vēders jau bija manāmi noapaļojies, un es jutos diezgan slikti, uz to skatoties. Mans bērns bija miris, nespējīgs panest dzīvi, ko biju viņam iekārtojusi savā ķermenī, un šeit.....

– Atslēgas," Makss pavēlēja un izstiepa roku ar atvērtu plaukstu.

Vairāk par visu es gribēju viņai vienkārši spļaut, bet atcerējos pamācību, ko man regulāri deva darbā: tu nevari dot viņam papildu trumpjus.

– Kad es saņemšu savas lietas, es tās tur atstāšu.

– Kas vēl? Es tevi brīdināju, Len: nekas no tā nenotiks manā dzīvoklī.

– Tagad es pat saprotu, kāpēc..." es stulbi murmināju, skatoties uz Maksa kundzi, kurai uz elkoņa karājās viens no maniem maciņiem.

Dārgs, reiz pirīts Ņujorkā.....

– Maxinka...

– Es tev teicu, lai tu paliek mašīnā!

– Nu, Maxinka.

– Atkārtot?!

Meitene kā piekauts suns aizskrēja atpakaļ, un es stāvēju ar atvērtu muti un skatījos viņai pakaļ. Vai šis ir piemērs tam, kādas attiecības Maksims aizstāja tās, kādas mums bija? Tiešām? Vai tam tik ļoti pietrūka tā: riet, pavēlēt, pavēlēt, pavēlēt?

– Es esmu sapakojis tavas drēbes. Tagad vari tās nodot.

– Jā! Tev manas biksītes nav vajadzīgas, tās neder ne tev, ne viņai.

– Nonna nes manu mantinieku!

– Un mana soma.

– Es nezināju, ka tu esi tik sīkumains.

6. nodaļa

Makss aizgāja līdz mašīnai, un es paliku stāvēt, cenšoties nesākt kliegt un nešautīt ar kājām tieši tagad, pie tiesas ēkas. Viņa nes mantinieku, un es esmu sīkumains?! Tā tas ir?!

Mana mašīna bija novietota tālāk. Es, kā vienmēr, biju ieradies pēdējā brīdī, jo man bija grūti tikt vaļā no vēl viena darāmo lietu kalna, tāpēc novietoju automašīnu tur, kur man bija jāparko. Taču sašutums, kas manī turpināja kūsāt, kļuva par lielisku dzinēju. Es raķetēm aizskrēju līdz savai puspiekabei, kuru jau ilgu laiku vadīju acīmredzamu lietišķu iemeslu dēļ: dažkārt man nācās dažus pasūtījumus klientiem nogādāt personīgi. Mans vecais darba vīrs uzreiz uzsāka, un gludie sedani uz pārpildītās ielas no viņa aizskrēja prom, tāpēc es pēc pāris krustojumiem panākt Maksa mašīnu un turējos līdz.

Manas mantas patiešām bija sapakotas vairākos lielos maisos "okupanta sapņa" formātā. Man nebija, kur aizvest mēbeles, un Makss to zināja, tāpēc šī tēma pat netika apspriesta. Taču es tik un tā pārstaigāju dzīvokli, paņemot mazās lietas, kas man bija dārgas. Es paņēmu pulksteni, ko biju iegādājusies vīram dzimšanas dienā, kuru viņš nebija nosvinējis kopā ar mani. Labi, ka es to droši paslēpu, lai neviens to neatrod. Es tos pārdodu par velti, un man būs trīs šausmīgi mēneši īres maksas! Izejot es apskrēju pa gaiteni un demonstratīvi izšūpoju uz grīdas to, ko Maksa draudzene bija iebāzusies manā somā, lai es varētu

paņemt arī to.

Mazsvarīgi? Nu, es ņemšu savu viedokli līdz galam!

Makss, kurš visu šo laiku man bija sekojis, sakrustojis rokas uz krūtīm un ar pilnīgas nicinājuma pilnu seju, tikai izaicinoši nopūtās. Nekas, draugs, tev drīz beigsies nauda kartē, tu neesi pieradis strādāt katru dienu, pastāvīgi un daudz, tāpēc... Nekas. Redzēsim, kāda izskatīsies tava seja pēc gada.

Vai mans... Ja es nespēšu atkal izvilkt sevi un savu uzņēmumu no purva, kurā mūs iegrūda viss tas, kas pēdējā laikā ir noticis manā skābajā dzīvē. Barons Minhauzens, es atceros, to darīja. Viņš pats un zirgs. Pie copes. Man bija copes, izaugušas, kamēr man nebija pat laika aiziet pie friziera. Tātad: "Smaidiet, kungi! Smaidiet!"

Domāju, ka aizvedīšu mantas uz savu jauno pagaidu mājvietu – īrētu dzīvokli, diemžēl nevis pretī darbam (pārāk dārgi!), bet gan nomalē, un palikšu, lai tās sakārtotu un saliktu pa plauktiem un "pakaramajiem", bet sapratu, ka, ja to darīšu tieši tagad, tas pārvērtīsies jaunā drūmā vairāku stundu rēgā. Lai tas būtu jādzēš! Galu galā es ievilku baļķus savā vienistabas mājoklī un devos atpakaļ uz darbu. Nu, tāds ir mans šodienas darba grafiks: darba skrejlapa, tikšanās ar jaunu iespējamo piegādātāju, šķiršanās, "sīku" lietu izvešana, pusdienas, papīru kārtošana, velns.

Aha! Tieši tā mani uzticamie darbinieki ļāva man tajā ienirt!

– Jums ir jādara kaut kas tāds, kas ir, piemēram, wow! Kaut kas tāds, kas aizrauj elpu. Es nezinu. Pārlēkt no tilta ar gumiju.

Ziniet, viena no tām lietām, kad jūs karājaties virs klints un kliežat. Vai ar izpletņi.

Nataška bija lietišķa un neatlaidīgi vēlējās mani kaut kādā veidā iedrošināt un atbalstīt. Un jā, man atkal bija vajadzīgs atbalsts. Varbūt, ja tas būtu noticis tikai ar Maksu, es būtu vieglāk to pārdzīvojusi. Es neesmu bārenīte, iemīlējusies rokzvaigznē, lai kāda vīrieša dēļ grieztu sev vēdas. Bet, kad viss uzkrita uz mani vienlaikus: gan personīgās, gan biznesa problēmas, kas nedroši balansēja uz bankrota robežas, kādā brīdī es sāku justies izmisusi: es to neņemu ārā. Lai gan es strādāju kā zirgs.

– Viņai nevajag gumiju, viņai vajag spēcīgāku vīrieti. Un viņai vajag viņu izdrāzt, līdz šokolāde izkusīs. Brīvdienu romāns. Un atpūsties, un visas tādas lietas, – Olga Sergejevna nepiekrita Natašai. – Tur Stass Smirnovs ir atgriezies, kā saka, no kādas turnejas. Viņš jau pāris mēnešus nebija bijis darbā, un tagad izskatījās kā vau! Viņa seja iedegusi, mati atauguši... Skaists. Es derētu derēt, ka viņš ir apceļojis Vidusjūru ar kādu skaistu jahtu. Ēda jūras radības ar šampanieti un velk dažas modeles aiz krūtīm. Eh! Vai jūs zināt, meitenes, ko es visvairāk nožēloju tagad, kad man būs pāri sešdesmit? To, ka viņi mani, muļķi, aicināja uz gultu, bet es turpināju raustīt degunu, atteikdamies. Tagad viņi mani vairs neaicina. Un es tā būtu aizgājusi!

– Arī jūs tā sakāt, Oļečka Sergejevna, – Julka nopriecājās. – Visiem nepietiek bagātu un modīgu Smirnovu. Un kas tagad? Lēkt gultā ar pirmo sastapto vīrieti? Pat ar krunkainu un apmatotu pakaļu?

– Meitene, nedzer ūdeni no sejas, un jo īpaši ne no dibena. Iespējams, ka krupjainais, slaidais, nēsās tevi uz rokām un lolos tevi. Un tāds skaists puisis kā Ļeņina Maksims izrādīsies sīks puisis. Bet ne par to mēs tagad runājam. Tagad Ļenočkai mūsu Georgijevnai galvenais, lai atrastu vīrieti, lai atrastu vīrieti, kurš būtu gatavs seksam, un tādu, kas neuzskata misionāra pozu par vienīgo pieļaujamo. Es reizēm lasīju par visādām seksuālām rotallietām, un, ak, Dievs, cik daudz man dzīvē pietrūka! Bet kāds taču to izmanto. Viņi sniedz baudu sev un cilvēkiem.

– Kas tur ir? Kas tas ir? – Meitenes aizvilka Olgu Sergejevnu pie datora un tur iestrēga, ķiķinādamās, aizspiežot muti ar plaukstām un skatoties uz puisiem, kuri "turēja sejas" un kuri, šķiet, vienīgie tagad strādāja.

Es, palikusi viena, atgriezos pie pārdomām par to, kas notiek manā dzīvē. Un, protams, par saņemto padomu. Lai drāztos, izmantojot slaveno "ķīļa ķīļa" metodi? Bez saistībām, bet tikai un vienīgi garīgās un fiziskās veselības dēļ? Nu, tā būs... pieredze, kādas man nekad dzīvē nav bijis... Bet tikai... Ar ko? Un kur viņus dabūt – izskatīgus un vispār piemērotus, bet tajā pašā laikā formāta "uz vienu reizi"?

7. nodaļa

Kādā bezmiega naktī es nonācu līdz tam, ka sāku lasīt kaut ko tādu, kas mani nekad iepriekš nebija interesējis – sieviešu forumus. Atceroties, kā es toreiz, slimnīcā pēc spontānā aborta, palātā palīdzēju tērzēt ar kaimiņienēm, vienkārši ierakstīju meklētājā jautājumam, kas mani mocīja visvairāk: kā izdzīvot krāpjot vīru? – un viss krita uz mani. Raksti, saites uz grupām VK, sieviešu tērzēšana Mail, grāmatu reklāmas, kas visas bija pārpapildinātas ar vārdu "krāpšana". Dievs, no kurienes to tik daudz?! Vai tā ir mode? Vai arī tas bija kaut kā cita dēļ: ka tā biju es, muļķe, it kā es eksistēju uz mākoņa, nekad par neko tādu nedomādama, nekad nesekodama savam vīram, nekad viņu ne par ko neaizdomādama, kamēr pārējā pasaule dzīvoja pēc kaut kādiem pavisam citiem, pat ne noteikumiem, bet tādiem kā infekcijas, jēdzieniem.

Forumos to apmeklētāji izcīnīja veselas cīņas, gāja viens otram līdzās otram, siekdami pierādīt otram pusei, ka tikai tas, kā viņi domā, ir pareizi. Piedot vai nepiedot, tas ir jautājums. Tas ir gandrīz kā Šekspīrs. Tomēr man tas nebija tā vērts: Makss neiedomājās lūgt man piedošanu. Un es viņam nepiedāvāju. Par sevi, par krāpšanu, es droši vien padomātu. Bet mana nedzimušā bērna nāve, par kuru Makss tā arī nekad neuzzināja... Nē, nekad.

Un tiešām, žēl, ka nav neviena, ar ko gulēt, nemeklējot, vienkārši procesa dēļ, lai atpūstos, gūtu fizisku baudu un pēc

tam par to aizmirstu. Tā, kā man nekad nav izdevies, jo man galvā bija nostiprinājies: bez mīlestības nav iespējams. Bet tagad, kad visa mana mīlestība izrādījās nevienam nederīga, kad viss bija saputots un merkantila sūdu gūstā, kļuva citādi. Es domāju. Tāpēc, jā, būt gultā ar kādu svešinieku, lai atriebtos Maksam par nodevību, lai vismaz kaut kādā veidā atriebtos, būtu tikai labi. Žēl, ka nebija neviena...

Vai man tiešām jābrauc atvaļinājumā, tāpat kā Stasam Smirnovam, par kuru man ausīs bija kņudinājušas meitenes? Kur viņš bija? Protams, Oļečka Stepanovna bija taisnība: kaut kur, kur es nekad nebūšu ar saviem ienākumiem. Viņš ēda labu ēdienu, mierīgi gulēja, mazgājās, sauļojās un šurp.....

"Drāns," es ar skaudību nodomāju un atgriezos pie pārdomām par savas dzīves perspektīvām. Nu, ja sekss ar izskatīgu svešinieku šķita grūti sasniedzams, tad man prātā bija kaut kas nopietni satricinošs... Es zināju tādu vietu. Azartspēļu klubu, kuru sāku apmeklēt pēc tam, kad tēvs pameta manu dzīvi. Sākumā spēlēju kārtis... Starp citu, tieši šeit, tieši šajā vietā, laimētā nejaušā, pilnīgi klaiņojošā nauda kļuva par manu pirmo nopietno ieguldījumu tikko uzsāktajā biznesā. Neskaitot pārdoto dzīvokli, protams. Tieši pie kāršu galda es liku uz spēles laimēto naudu. Un es vinnēju, garīgi pateicoties tēvam un viņa draugiem par to, ka viņi mani iemācīja. Tad, kad manā dzīvē ienāca Makss, es reiz atvedu viņu arī šurp. Tiesa, kārtis viņu neinteresēja, viņu vairāk vilināja biljards, bet es kā uzticīga vīra sieva pamazām iedziļinājos šajā spēlē, tagad tikai reizēm

apsēžoties pie pokera.....

Un tā patiešām ir šī tēma, vai ne!

Šajā pasaulē ir jābūt taisnīgumam! Ja man neveicas mīlestībā, varbūt es vinnēju kārtīs...? Man būs jautri, un tad es nopelnišu naudu... Ko darīt, ja? Galvenais ir neizrauties! Es zinu savu dabu. Patiesībā mans galvenais grēks dzīvē: azartspēles, ar kurām reizēm netiek galā. Taču es vairs neesmu meitene (kaut arī ar copītēm), bet pieaugusi saprātīga sieviete. Šķirtene, mans dibens! Kā es teicu Smirnovam un pēc tam atkārtēju savām meitenēm? Es tikšu galā! Un es izlīdzināšu!

Šis klubs, kas bija sācis kā kāršu klubs, pēc tam paplašinājies, iekļaujot biljardu, tad ruleti un visbeidzot vulgārākos spēļu automātus, bija piedzīvojis uzplaukuma periodu, slēgšanas un slēgšanas periodu, un tagad dzīvoja ierasto kluba dzīvi: dzeršana, dejošana, bildinājumi un biljards, kas bija saglabājis savu oficiālo statusu. Taču savējie zināja, ka šeit joprojām ne tikai ripina bumbas un dzer degvīnu. Ka šeit, tāpat kā iepriekšējos gados, var sēdēt pie kāršu galda un vinnēt vai zaudēt naudu. Dažreiz ļoti daudz naudas.

Biju pārliecināts, ka viņi mani šeit atceras, lai gan bija pagājis ilgs laiks, kopš es pēdējo reizi biju klubā. Tas bija labi. Bija jaunpienācēji, kas mani neuztvēra nopietni. Vismaz ne sākumā. Man bija jāsaprotas. Es gērbos tā, lai to, kas sēdēs ar mani pie pokera galda, uzmanība paslīdētu kaut kur uz mana dekoltē zonu. Vai arī aizķērās pie mana ceļgala svārku vaļējā spraugā. Pagriezusies pie spoguļa savas īrētās pajumtes vecās šiksnas

durvīs, es staidzos tuvāk, lai pārbaudītu, kā uz skropstām uzvedas skropstu tuša un vai lūpu krāsa ir vienmērīgi uzklāta... Un tieši tajā brīdī, kad biju pilnībā gatava, pienāca ziņa: pie ieejas jau gaida manis pasūtītais taksometrs. Tā šķita laba zīme. Un mana nojauta, kas mani reti kad pievīla lietišķās lietās (tāpat būtu arī personīgajā dzīvē!), man teica, ka man paveicies. Nekādā gadījumā!

Klubs bija trokšņains. Bet viss tas, skaļā mūzika un sakarsējušo cilvēku ķermeņu drūzma, palika aiz muguras, kad klusais vīrietis mani ielaida vietā, kur visskaļākās skaņas bija ledus gabaliņu cinkšķināšana viskija glāzēs un klāja atvēršanas plaisāšana.

Es spēru soli pretī pokera galdam... un sastingstu, ieraugot Stasu Smirnovu, kas sēdēja nedaudz tālāk, dziļā, mīkstā ādas krēslā.

8. nodaļa

Stass izskatījās patiešām labi: viņš bija zaudējis svaru, kas padarīja viņa parasti apaļo, jauneklīgo seju sausāku un kaut kā asāku. Viņš bija arī iedegis, un pat viņa mati bija izgaismojušies šķipsnās, kā tas mēdz notikt, kad cilvēks ilgstoši uzturas saulē bez cepures. Viens vārds: atpūtnieks!

Arī Stass skatījās uz mani ar visām acīm, pat kaut kā pavirzījās uz priekšu, it kā gribētu piecelties, bet es novērsos, pārtraucot acu kontaktu, un.....

Un, lūk, no šī brīža man viss gāja greizi! Pirmās kautrīgās uzvaras nomainīja virkne tikpat mazu neveiksmju. Tas vilkās, pat ne mājīnot, bet burtiski iespiežot man galvā acīmredzamo: ne jūsu diena, nespēlē tālāk vai vismaz neveiciet lielas likmes. Taču bija zīme taksometra veidā, kas ieradās laikā! Un katrā ziņā, tev vajadzētu būt veiksmīnīkam kārtīs, ja tev neveicas mīlestībā!

– Iesim dejot, – Stass Smirnovs pēkšņi parādījās man blakus un izvilka no maniem nodevīgi trīcošajiem pirkstiem cigareti, ko biju aizņēmis no kāda cita, aizmirsis, ka jau piecus gadus nebiju smēķējis. Maksimam tas nepatika, un es... – Nāciet! Tas ir lielisks veids, kā pārtraukt neveiksmju sēriju, kas tev ir bijusi, Jeļena Georgijevna.

– Tas ir vairāk, nekā es varu teikt par jums, Staņislav Dmitrijevič. Viss birojs brīnās, no kādām jūrām un okeāniem tu tik labi iedegies," es ielaidu savu roku viņa rokā un sekoju viņam,

skaidri saprotot, ka viņam bija taisnība un ka ir pēdējais laiks apstāties.

Apsargs jau grasījās mums atbrīvot ceļu, ar savām kustībām parādot, cik daudz es patiesībā esmu zaudējis, bet mans biedrs tikai pievēra acis, pacēlās zoda priekšā... un gandrīz divreiz lielāks puisis gandrīz ar paklanīšanos atkāpās. Cik jauki, ka galu galā tas biju nevis es, bet Smirnova kungs.....

– Diemžēl nebija ne jūru, ne okeānu. Bija kontinentālās KĶīnas dienvidi, liela būvlaukuma teritorija, kuras pareizu sākšanu man diemžēl nācās personīgi uzraudzīt, un karstums bija zem četrdesmit. Nevienam to neiesaku. Mmm... Arī man ir jautājums. Es nevaru atturēties no ziņkārības: kur ir tavs laulības gredzens? – Stass, kurš pēkšņi bija mainījis tēmu, skatījās uz mani taisni, jo viņš bija kopā ar mani, kura bija uzcēlusies uz augstpapēžu kurpēm, lai dotos uz klubu, gandrīz tāda paša auguma.

Es novērsos, slēpjot sāpes, kuras plēsējs, kas bija klusi pie manis pieslīdējis, pārāk uzmanīgs un pārāk jūtīgs, būtu pamanījis. Acīmredzot es negribēju neko skaidrot, tāpēc tikai murmināju:

– Tas ir bijis un pagājis.

Stass dabiskā, dejas kustībā pietuvināja mani tuvāk, bet šķita, ka tas darīts tikai tādēļ, lai čukstētu man uz auss:

– Acīmredzot tāpat kā nauda, ko šodien izmetāt, it kā būtu gājusi ārā par visu un pēdējo reizi mūžā...?

– Acīmredzot...

– Un ko par šo nelaimi jums pastāstīs jūsu vīrs, kura gredzens dīvainā kārtā ir pazudis no jūsu pirksta? Vai arī jūs zaudējāt?

– Viņa vairs neko neteiks.

Man kļuva slikti no vēdera. Tas bija arī tāpēc, ka Stass mani tagad bija padarījis par kādu skvoteri, kas man izšķērdē sava vīra naudu. No otras puses, tas ir pilnīgi normāli, ka vīrietis savai sievietei pērk saderināšanās gredzenu. Viņš strādā, lai uzkrātos dārgākam un skaistākam, uzkrāj kāzām, ja viņam nav līdzekļu, lai izgaismotu tās plaši un tā, kā viņš vēlas... Tas mēs ar Maksu esam tie, kam viss ir otrādi un uz priekšu. Es biju galvenā ģimenes apgādniece, nevis viņš. Un mēs galu galā izjukām. Vai tas tiešām ir iemesls? Vai tiešām tāpēc, ka es pelnīju vairāk naudas nekā viņš, Makss sāka mani krāpt? Ka es liku viņam justies sliktākam, neveiksmīgam, otršķirīgam. Nevis vīrietis un ģimenes galva, kā tam bija jābūt tradicionālajās ģimenēs, bet.....

– Viņš neko neteiks! – es dusmīgi atkārtāju un izaicinoši skatījos uz Stasu.

Viņš smējās:

– Vai jūs viņu nogalinājāt? Vai jūs ar asu tēraudu caurdūrāt viņa melno sirdi?

– Nē, viņa to nedarīja.....

Droši vien es to biju pateikusi tā, ka Stass pat palēnināja tempu, pārtrauca riņķot ap mani un tagad tikai šūpojās mūzikas ritmā, vienlaikus ļoti uzmanīgi un nedaudz neatlaidīgi raugoties man uz seju. Viņa labās rokas pirksti, kas uzreiz šķita ļoti karsti, cieši saspieda manus ledus pirkstus, bet kreisā plauksta nogūlās

man uz vidukļa, ko sedza tikai melnās kokteiļkleitas plānais zīds.

– Domāju, ka savā ceļojumā es kaut ko palaidu garām? Tu?

– Es esmu šķīries, Staņislav Dmitrijevič. Burtiski kopš vakardienas.

– Tātad jūs vienkārši devāties uzreiz brīvā dabā?

– Pēc draugu ieteikuma...

– Nopirka jaunākās markas Moskvich automašīnu?

– Man noteikti ieteica noķert adrenalīna vilni, bet pat man Moskvich ir pārāk liels ekstrēms.

– Tātad vilnis... Tev taisnība, reizēm tas ir... noderīgs. Mmm.

Tad vai vēlaties turpināt?

– Ko jūs ar to domājat?

Kaut kāda iemesla dēļ sākumā domāju, ka runa ir par deju, kurā Stass mani gandrīz piespiedu kārtā bija ievilcis. Tāpat kā pirmajā mūsu tikšanās reizē... Vai arī tā bija? Ko viņš domā? Turpināt ko?

– Es piedāvāju jums vēl vienu spēli, Jeļena Georgijevna. Kāršu spēli.

– Bet jums ir taisnība, Staņislav Dmitrijevič: es esmu zaudējis. Man nav pilnīgi nekā...

– Jūs esat pārsteidzoši neziņā par uzņēmēju. Mani neinteresē tava nauda. Mani interesē jūs. Vai drīzāk – tava miesa.

Tas bija tik tiešs un atklāts, ka es pat nebiju aizvainots. Ko Olga Sergejevna stāstīja par terapeitiskajām īpašībām, ko viņai sniedzis šūpošanās ar pirmo sastapto puisi, ar kuru viņai nācies slaidi, liksmi...?

– Vai jūs ierosināt man kļūt par jūsu mīļāko, Staņislav Dmitrijevič?

– Dievs pasargā! Ar savu temperamentu? Nē.

– Tad par ko tas ir?

9. nodaļa

– Tavs ķermenis pret manu naudu. Tu uzvarēsi – un es samaksāšu tavas parādsaistības citiem spēlētājiem, un pēc tam, iespējams (mēs par to vēl apspriedīsimies), es apmierināšu tavas vajadzības un piedāvāšu tev ievērojamu maksājumu to atmaksai. Es vinnēju – un tu apmierini manas vēlmes, kā es to darīšu. Vietā, ko es pateikšu, un laikā, ko es noteikšu.

– Es joprojām varu izlīdzināties! Es vienojos ar pārējiem...

– Žēl, ka tas pie jums nonāca pārāk vēlu! Atvainojos..." Viņš apstājās, izvilka no kabatas telefonu, paskatījās uz ekrānu, uz kura mirgoja ziņa, un gaļīgi pasmaidīja. – Jā! Tas ir mazliet vēlu. Jau labi tevi pazīstot, es biju proaktīvs un tikko izpirku visu savu šodienas zaudējumu. Tagad esmu jūsu vienīgais kreditors. Nu? Kas tas būs? Karš vai kauns?

– Tas, kurš starp karu un kaunu izvēlas pēdējo, saņem gan kaunu, gan karu.....

– Es priecājos, ka jūs to saprotat.

– Tad, tā kā man nav daudz izejas... Mulķis vai punkts?

– Viss ir iespējams, Jeļena Georgijevna. Bet vēlāk, kad pienāks atskaites laiks. Kad vai nu es būšu mulķis, vai arī tu... es... es ceru, ka mēs vēlāk runāsim par dažiem seksa variantiem. Pagaidām vienkārši spēlēsim pokeru. Šodien tev tik ļoti nepaveicās pokerā, ka es ceru uz nelielu kompensāciju no likteņa. Vai otrādi.

– Kartes, viskijs, divi ieroči... – es sāku jautri, lai gan iekšēji viss bālēja: viņš, ko, vai viņš plāno nodarboties ar anālo seksu mana zaudējuma gadījumā, ja viņš tā runā par "punktu"?....

– Es varu jums piedāvāt tikai vienu mucu, bet apliecinu: tā jūs pilnībā apmierinās, – Stass uztvēra skaļi teikto un pēc tam pāris reizi iebakstīja mēli savā vaigā no iekšpuses, darīdams kaut ko pilnīgi vulgāru.

Un tieši šī – šī negaidītā, parasti ļoti atturīgajam Staņislavam Dmitrijevičam Smirnovam negantā rupjība – manī kaut ko aizdedzināja. Pirms tam, pat dejojot, pat piedaloties ar viņu vārdiskā pikošanās, es jutos gandrīz izdzisis, miris, nogalināts ar savu pēdējo un absolūti apkaunojošo neveiksmi. Pēdējā vīra nodevības virtenē, bērna zaudējums un tagad arī mans mīļākais business, ko es šovakar, šovakar, šajā vietā, biju noslīcinājusī, zaudējot kārtīm... Tātad man nebija ko zaudēt.

– Paskatīsimies, – es mājieni Stasam. – Pokers? Pieņemsim pokeru.

Sākumā tas negāja tik labi. Es vēlos, lai man izdotos nomierināt nervus un savākt domas. Bet tas neizdevās tik labi. Uz spēles bija likts pārāk daudz. Es ieskatījos sava vizāžista mierīgajā sejā. Viņš, atšķirībā no manis, bija nesatraukts, kā īsts angļu džentlmenis. Un kurš gan būtu iedomājies, ka šādu vīrieti, kuram droši vien aiz viņa skraida ganāmpulki meiteņu, interesē nevis kāda mīļa jauna meitene ar kājām no ausīm un neviltotu skatienu, bet gan es: Jeļena vairs nebija Panšina, bet atkal Jegorova – sieviete, kas bija mazliet jaunāka par pašu Stasu,

kolēģe biznesā... Savā veidā.....

Nē, protams, bija smieklīgi salīdzināt apjomus, ar kādiem strādāja Stass Smirnovs, ar apjomiem, ar kādiem es strādāju pat savos finansiāli veiksmīgākajos periodos, bet... Bet varbūt, tikai vienu reizi, tieši tagad, man varētu laimēties, ne Stasam, kurš bija slavens ar savu veiksmi, bet man...

Nu? Jā, protams! Ja vēlaties, lai Dievs smejas, sāciet plānot!

Kad piekritu pretinieka mežonīgajam un tāpēc šķietami vieglprātīgajam piedāvājumam kaulēties ar mani, es patiešām naivākajā veidā ticēju, ka veiksmē mani neatstums. Nu nevar taču būt, ka visu laiku kāds bezgalīgs pīķis. Liktenim jāgriežas nevis pret mežu, bet pret mani, vismaz tagad, vismaz atbildot uz šādu brīnumainu piedāvājumu no vispār nepazīstama cilvēka! Ak, cik forši būtu tagad viņam uzspļaut uz deguna, viegli un skaisti uzvarēt, un tad aiziet... Lai jau tur, aiz kluba slietņā, sāktu plēst matus, sist histērijā un domāt par ziepēm smaržīgām un virves pūkainām, jo pazaudēta nolādēto kāršu lieta visu manu stulbo dzīvi....

Un, ja viņš to nedara? Ko darīt, ja Stass uzvar?

Es atcerējos vulgāro viņas mēles ieslīdēšanu viņa mutē, vārdu "punkts" un tam sekojošo mājienu. Nekādā gadījumā!

Es novērtēju savas kāršu izredzes, mēģināju kaut ko nolasīt no Stasa bezrūpīgās sejas, neizdevās, atmetu vājās kārtis, nopirku divas pretī, paskatījos uz tām un iekšēji nopriecājos: viss. Tā nu viss. Finita la, kā saka.

– Vai mēs atvērsim? – Stass jautāja, šķiet, visu saprotot.

Atbildē es tikai aizkaitināti pamāju ar roku, un tad nometu kārtis uz galda.

– Žēl, domāju, ka ballīte būs interesantāka, – ar skaidri nolasāmu gandarījumu teica Stass un arī atvēra to, kas bija viņa rokās.

"Flush royale" mirdzēja ar spilgtām sirsniņām no devītnieka līdz uzvarējušajam karalim, un es aizvēru acis. Kāršu parāds ir goda parāds... Aha! Kas, pie velna, ir gods, ja...?

– Es gaidu jūs, Jeļena Georgijevna... Mmm... Un es labprāt atrisinātu visus jautājumus jau tagad, bet... lietas, lietas. Tāpēc darīsim to rīt. Vakarā. Teiksim, pulksten septiņos, – pieceļoties no galda, Stass garlaikoti teica. – Mēs vienosimies par vietu un... mēs to izdomāsim.

Es pacēlu galvu: šis blēdis, kuram es pats savas mežonīgās mulķības dēļ nupat biju zaudējis ne tikai savu biznesu, bet arī pats sevi, skatījās uz mani, un viņa zilajās, bet nebūt ne naivajās acīs nebija ne garlaicības, ne pirms pāris minūtēm paustās laiskās nožēlas par "neinteresanto ballīti", – tikai nepacietīga, alkatīga vēlme. Velnišķīga ellē!

10. nodaļa

– Atvainojiet, bet rīt es nevaru," es teicu, cenšoties, lai tas neizklausītos pēc glēvulības, bet vairāk pēc lietišķu jautājumu apspriešanas. – Darīsim to rītvakar. Arī septiņos.

– Labi. Bet tad, ja tas ir tikai birojā. Citādi manā laika grafikā tas neizdosies. Man ir tikšanās pirms un tikšanās uzreiz pēc tam.

Es saspiedu zobus, saprotot, ka šajās spēlēs nespēju viņu pārspēt. Un viņš to spēlē! Viņš varētu izmantot ragus, tas parazīts. Un ne tos ragus, kuru dēļ citus vīriešus sauc par ragainiem, bet tādus... velnišķīgus. Un asti. Ar sirdi galā... Un, kad tu uz viņu paskaties, viņš ir tīrs eņģelis.

Kuce.

Tātad Smirnova kunga plāns darbdienas vakaram pēc rītdienas ir šāds: biznesa tikšanās, tad mani kaut kur izklāt uz biroja dīvāna un pēc tam atkal risināt svarīgus biznesa jautājumus? Vai viņš to var izdarīt? Es nopriecājos un ar riebumu atzinu savu vājumu: šis tas izdosies.

Atlikušo nakts daļu pavadīju, skatoties uz sirds karaļa karti, uz kuras aizmugures Stass bija neuzmanīgi uzrakstījis adresi (it kā es to nezinātu!) un laiku (varētu domāt, ka man bija iespēja to aizmirst!). Un arī, godīgi sakot, es biju piedzēries viskaunīgākajā veidā, dzerot konjaku, ko biju nopircis pa ceļam uz mājām, un dzēru savas problēmas. Rīts bija prognozējami nedraudzīgs, bet galvassāpes man izdevās pārspēt ar tabletēm, tāpēc uz darbu savā

māju uzņēmumā devos diezgan priecīgs.

Es uzreiz ieskrēju virpulī: piegādes, piegādes, pirkumi, pirkumi, pirkumi, bolloki, Dievs, piedod man... Ups! Un bija pusdienas laiks. Nedaudz samulsis, es izdomāju un pasaucu Natašu malā:

– Klausieties, vai jums ir adrese, kur atrast pienācīgu skaistumkopšanas salonu ar holistisku pieeju? Ziniet, vienkārši viss.

– Ak, – Nataša uzacis uzacis uzacis. – Kas notiek?

"Tu deries!" – nodomāju sev, un es tikai klusi viņai pasmaidīju. Es negribēju viņai teikt, ka rīt iekāpšu liftā un braukšu uz mūsu daudzstāvu mājas augšējo stāvu, lai... Ak! Lai veltītu pāris stundas (vai cik stundas viņš plāno?) mīlēšanās ar manu saimniek....

Nataša man deva salona adresi, kurā viņa regulāri ieradās, un pēc mana lūguma pierakstīja mani arī uz rītdienas rītu pie pazīstama meistara. Nu, vismaz kaut ko. Vismaz šeit kaut kādas atsevišķas pūles nebūs jāpieliek. Nebija šaubu, ka man noteikti būs vajadzīgi kosmētiķa, vizāžista, friziera (arī intīmā) pakalpojumi, tā ka vismaz šajā gadījumā man nebūs jāšaustās, man nebija jāšaubās.

Pēc rīta procedūrām ātri ieskatoties savā ķermenī, atklājās acīmredzamais: šķiršanās procesa laikā, kas mani vairākkārt bija iedzinis drūmumā un vispārējā naidā pret visu cilvēci vairumtirdzniecībā un mazumtirdzniecībā, es biju sevi sakropļojusi. Vai varbūt tas ir labi? Varbūt tikai šādā veidolā

uz "randiņu" pie Gaismas Smirnova kunga un parādīties uz "randiņu" pie Smirnova kunga...? Viņš grib manu ķermeni bez manis? Nu, lai viņš to dabiskā veidā dabū, tādu, kāds tas ir!

Diemžēl! Uzmundrināt sevi ar šādiem plāniem es varēju, cik vien gribēju, bet tiešām parādīties Stasa Smirnova priekšā ar krūmu uz bārdas, nesakoptiem papēžiem un novārtā atstātu manikīru...? Ak, nē! Nekas cits, tikai ne tas! Es varu (un man vajadzētu!) kaunēties par savām narkotikām, bet ne par to!

Jā! Es biju izlēmis! Es biju gatavs turēt savu vārdu un atdot Stasam savu zaudējumu, kā mēs bijām vienojušies, bet... Bet cik neērti es jutos! Es jutos kā sūds! Un, atklāti sakot, es biju bailīgi nobijies. Man nebija lielas pieredzes intīmās lietās. Agri apprecējos ar savu toreiz mīļo mīļoto Maksimu, un kopš tā laika duci gadu manā dzīvē bija tikai viens vīrietis. Viņš. Mans vīrs. Kurš, kā nesen atklājās, nemaz nebija man uzticīgs.....

Es nevarēju aizmigt, tāpēc atkal aizgāju pa slidenajiem slīpumiem – aizgāju uz internetu, lai lasītu sieviešu forumus. Un ne tikai lasīju. Man bija ļoti spēcīga vēlme pajautāt, uzzināt, saprast, kā citi būtu rīkojušies manā ne visai ierastajā vietā. Interneta brīnišķīgā anonimitāte ļāva man runāt par jebko, nebaidoties, ka no rīta saņemšu kalnu tenku un slīpu skatienu, tāpēc es nolēmu to darīt.

"Es zaudēju kārtīm vīrietim. Tā bija sekса spēle. Ko darīt?" – Es uzrakstīju un ar saspringtu sirdi nospiedu pogu, lai izveidotu diskusiju pavedienu.

"Mulķības," uzreiz atbildēja kāds avatārs melnā cepurē ar

platām malām.

"Vai pats cilvēks ir labs? Vai krokodils?" – uzrakstīja (un tieši tā tas arī ir!) cits.

Es padomāju un atbildēju godīgi:

"Tas nav mans sapņu tips. Bet no formālā viedokļa – ļoti."

"Noteikti muļķības," uzreiz iespraucās tas cepurē.

"Ak, mans Dievs, vienkārši ej un drāzies pats. Tas ir gabals kūka!"

"Kur ir vietas, kur izskatīgi vīrieši spēlē kārtis, lai spēlētu seksu? Es sevi tā pazaudētu! Es tā zaudētu!"

"Tev nav krusta. Ko jūs iesakāt darīt sievietei? Jums jādodas uz policiju!"

"Es tev saku, ka viņa muļķojas. "Viņa ir nepietiekami izstīdzējusi un neglīta. "Viņa vienkārši sēž un sapņo. Turpini sapņot, idiote!"

"Tu muļķis!"

"Un es dotu..."

"Meitene, iepazīsimies. Mani sauc Murads. Kur tu dzīvo? Vai vari man nosaukt savu numuru?"

Un tad bam! – dzimumlocekļa fotogrāfija pilnā augumā. Tā dzimumlocekļa fotogrāfija, par kuru esat tikai dzirdējuši?

Es nopriecājos par piedāvāto "laimi", nervozi pasmējos, aizvēru cilni un atslējos uz spilveniem.

11. nodaļa

Interesanti, kāds dzimumloceklis ir Stasam Smirnovam? Vārpsta, kā viņš pats to definēja. Taukains? Plāns? Garš vai ne? Ko darīt, ja tas būs ne tikai neērti, bet arī sāpīgi...? Bet viņš taču nav sadists, lai... Lai gan... Ko viņš teica par spēli "punkts"? Ka viņu interesē arī šis formāts? Māmiņ! Tas tiešām sāpēs! Bet kā gan es to varēju zināt, ja tas nekad agrāk nav noticis? Un es esmu dzirdējusi, ka pirms šādas lietas ir jātaisa klizma, un es to noteikti negrasos darīt. Jājebst viņš un viņa izlēcieni!

Ko darīt, ja jums tas patīk? Un ar ko vēl var izmēģināt dažādas lietas? Kaut ko tādu, ko tu nekad neuzdrošinātos darīt ar mīļoto vīrieti, ar kuru viss ir nopietni? Ar ko citu, ja ne ar šādu, kad tīri līgumiskā seksā? No otras puses: kas ir slikts, ja divi pieauguši cilvēki vēlas dažādot savu fizisko baudu? Nekas. Bet tas ir tad, ja tas notiek pēc abpusējas vienošanās, bet šeit tā ir... Un šeit jums ir pilnīga brīvība un nav ko zaudēt!

Tas joprojām bija gan smieklīgi, gan mulsinoši vienlaikus. Es sēdēju pie datora un pēc tam gulēju gultā, pierunājusi sevi nedaudz izgulēties, un nervozi ķiķināju. Un, tikai iemigus, es domāju par kaut ko citu: ka patiesībā viss bija tā, ka par šo atkal dziļi naktī ievilkto vakaru, kas varētu būt kārtējie ilgas un drūmuma svētki garā līdzīgu svētku sērijā, par savu vīru-izdevēju un mūsu nedzimušo bērnu, es nedomāju, vienreiz.....

Labi, es to izdarīju. Bet ne tikai par to un ne par ko citu! Un

par to vien Stasam Smirnovam var pateikties. Un par pārējo... mēs tiksim galā!

* * *

– Tu izskaties tā, it kā es tevi grasītos nogalināt, nevis izdrāzt, – Stass teica pēc tam, kad noteiktajā laikā iegāju viņa kabinetā un cieši aizvēru aiz sevis durvis. – Aizveriet. Mums taču nav vajadzīgi papildu liecinieki, vai ne?

– Labi," es murmināju un pagriezu atslēgu. – Kur es braucu?

– Vispirms tur," Stass pamāja ar roku uz durvīm aiz sevis. – Uz plaukta bija tīri divēļi.

Gatavojos teikt, ka vanna man nav vajadzīga – es jau biju sagatavojies gaidāmajai grēksūdenei, pēc darba braucot mājās, bet tad manā tukšajā, zvana pilnajā galvā uzplaiksnīja glēva doma: brauciens uz vannas istabu varētu ļaut man vismaz nedaudz ilgāk atlikt "brīdi X".

– Es tikai kaut ko pabeidzu, – Stass turpināja nedaudz izklaidīgi un šķirstīja dažus papīrus.

"Kuce!" – Es dusmīgi nodomāju un dusmīgi aizsoļoju virzienā, ko viņš bija norādījis.

Vannas istaba, kā jau varēja gaidīt, bija grezna. Es nomazgājos dušā, atkal pievērsot īpašu uzmanību noteiktām ķermeņa daļām (dārgās mātes!), noslaucījos ar biezu, pūkainu divēli un jau kuro reizi nostājos pirms spoguļa, mēģinot paskatīties uz sevi, uz savu ķermeni it kā no malas, caur tā vīrieša acīm, kurš tagad sēdēja blakus istabā un izlikās, ka viņam nemaz nerūp, kas notiks. Tiešām izlikās, vai ne? Vai arī viņš izlikās?

Sašutusi uz sevi par šo muļķību, es apņēmīgi uzvilku biksītes un krūšturi... Un atkal sastingusi ieskatījos spogulī. Tas bija tas pats erotiskais komplekts, ko es, naivā muļķe, biju izvēlējusies īpašam gadījumam – lai iepriecinātu vīru viņa dzimšanas dienā. Pēc tam, kad datums bija pagājis un es acīmredzamu iemeslu dēļ nebiju uzaicināta uz svinībām, es pārdevu pulksteni, ko biju iegādājusies kā dāvanu viņam. Bet apakšveļa man joprojām ir. Tāpēc, kad šodien domāju par to, ko ģērbšu, lai dotos uz Smirnova kunga biroju, neapdrukātais komplekts šķita ideāls risinājums. Ja es tajā nodotos citam vīrietim, es atriebtos arī Maksam, lai viņš varētu noņemt savu locekli. Vismaz šādā veidā, citas iespējas trūkuma dēļ.....

Gan biksītes, gan krūšturis lieliski pieguļ (ne velti tās maksā tikpat, cik ceļojums uz Mēnesi). Caur plānajām mežģīnēm varēju saskatīt savus krūtsgaliņus un šauro matiņu strēmeli, ko skaistumkopšanas salona darbiniece bija atstājusi uz maniem matiem. Tas tiešām bija ļoti labi! Un tomēr pati doma, ka jau pēc dažām minūtēm svešinieks skatīsies uz mani šādu – izģērbtu, gatavu piepildīt savas intīmās vēlmes, lika man drebēt.

Klusu lamājoties, es pabeidzu ģērbties, uzvilku uz sevis visu, ar ko biju atnākusi, tad kādu brīdi stāvēju, turot durvju rokturi, bet neuzdrošinoties to pagriezt... Jā, bija atklāti bail atstāt vannas istabu, bet kādas bija manas iespējas?

– Tas ir nevajadzīgi, – Stass nekavējoties komentēja manu izskatu un ar pirkstu aizskāra manas drēbes.

Viņš jau bija pārcēlies no galda uz platu, dārgu ādas krēslu un tagad sēdēja, uzmetis kāju uz kājas, vicinot stilīgā kurpes pirkstgalu, izliekoties par stoiku un džentlmeni – viskijs smagā kristāla glāzē, auksti vērtējošs skatiens zem skropstām... Trūka tikai cigāra, bet Stass Smirnovs, cik es atcerējos, nesmēķēja.

– Novelciet drēbes, Jeļena Georgijevna. Un šurp, lūdzu. Vispirms es gribētu jums ieteikt... mmm... iepazīties... ar jūsu enerģijas objektu, tā teikt. Jūs varat paņemt spilvenu no dīvāna, lai būtu ērtāk.

Man nebija jājautā "kāpēc" – žests, ar kuru bastards norādīja uz grīdu pie savām kājām un tad uz savu skrepi, bija pietiekami daiļrunīgs. Tātad spilvens – zem ceļgaliem, lai es varētu tuvāk saskarties ar "objektu". Un tad? Mucīt? Kā citādi? Viņa dzimumloceklis nebija mākslas darbs kaut kur mākslas galerijā, lai to tikai apbrīnotu!

Man uzreiz izžūda mute, kā pēc paģirām. Un arī pēkšņi kļuva skaidrs, ka līdz pat pēdējam brīdim, pat dušā, mazgājoties starp kājām, es joprojām cerēju uz iecietību no šī man simpātiskā, tīri cilvēciskā, šķietami nebūt ne ļaunā un, iespējams, pat pieklājīgā cilvēka. Es sapņoju, ka Stass smejas, vicina roku un iesaka man visu aizmirst kā briesmīgu sapni. Tad, protams, man būtu jāatmaksā viņam kā citādi, ar naudu, bet... Bet viss izrādījās citādi: Stass pamāja ar roku, tikai viņš to nevis atlaida, bet... nolika. Uz ceļiem viņa priekšā.

12. nodaļa

Manā galvā virmoja dusmas un aizvainojums, lai gan aizvainoties varēja tikai uz sevi. Uz šī adrenalīna viļņa es ātri atbrīvojos no blūzes, atkailināju un novilku svārkus, aizliku rokas aiz muguras, lai atkailinātu krūšturi... un sastingstu, jo Stass pēkšņi teica: "Apstājies.

Viņa balss skanēja dīvaini. It kā kāds neredzams cilvēks būtu viņu satvēris aiz rīkles un aizdusinājis, aizvien ciešāk saspiežot pirkstus.

– Pagaidām atstājiet to uz jums. Mmm... Godīgi. Es to nebiju gaidījis.

– Vai jūs domājat, ka es valkāšu violetas biksītes ar vilnas drānām?

– Nē. Es nezinu. Tam nav nozīmes. Vienkārši dari to. Pārstājiet vilcināties.

Neņemot vērā ieteikumu paņemt spilvenu (es nebiju harēma meitene!), es piegāju pie viņa, klabinot laivu papēžiem, un nokāpu uz ceļiem.

– Vai es varu attaisīt jūsu skrepi? Vai jūs to varat izdarīt pats? – Stass tagad skatījās uz mani, un es no tik tuvas attāluma varēju redzēt, cik bieži viņa kreklā apslēptās krūtis uzpūšas.

Vai arī viņš ir noraizējies? Vai tikai satraukums?

– Es varu to izturēt. Tā nebūtu pirmā reize.

Iestājās pauze. Kā trusis uz boa, es paskatījos Stasam starp

kājām... Un šī pēkšņā doma par "boa" mani pilnīgi izsita no ierindas: kas, ja tas patiešām būtu... bagātīgs, kā daži pornoaktieri? Man vairs nebija spēka turpmākai neziņai, un es aizsniedzos pēc viņa biroja bikšu jostas. Stass neiejaucās, bet arī nekādi nepalīdzēja – viņš sēdēja, vēroja, ik pa brīdim iedzerot no savas glāzes... Nē, kāda kuce!

Mani pirksti trīcēja, tāpēc pagāja brīdis, kamēr aizsprādzi sprādzi un pēc tam zem tās paslēpu pogu. Taču rāvējslēdzējs šķīrās it kā pats no sevis, atklājot nedaudz saburzīto kreklu un zem tā sniega balto apakšveļu.

– Un jums ir jāapmeklē vannas istaba... vai nav pienācis laiks?

– Paldies, es biju. Tieši pirms jūs ienācāt. Tātad tas ir diezgan higiēniski. Un tas ir pilnīgi standarta. Šajā ziņā nebūs nekādu pārsteigumu, tāpēc nekavējieties.

Taču bija kāds pārsteigums. Un tas bija patiesi nepatīkams. Pirmkārt, izrādījās, ka Stasa Smirnova dzimumloceklis nemaz nedomāja stāvēt, un, otrkārt, pat tik atslābis tas man šķita liels. Un kas tagad? Vai man tas ir jāgludina, lai tas kļūtu spēcīgāks?

Tas, ka man būtu jādara viss, lai Stass pēc tam varētu mani izdrāzt, sagādājot sev baudu, šķita klaja nīrgāšanās.

– Kāpēc es tev esmu vajadzīgs, ja tu mani pat negribi? – pajautāju, izjūtot idiotisku, nesamierināmu aizvainojumu, un, to izmēģinot, iebakstīju ar pirkstu svešā ķermenī.

– Es to daru. Kāpēc gan es negribētu? Es negribētu. Labi. Vienkārši seksā, tāpat kā pokera spēlē, jums ir jākontrolē savas

emocijas, Jeļena Georgijevna. Piedodiet man par šo nelūgto lekciju un turpiniet ar to. Es domāju, ka blowjob jums ir tikpat jauns kā vīrietim bikses attaisīt. Tēja, es neesmu pirmais vīrietis tādas skaistas un drosmīgas sievietes kā jūs dzīvē. Vai pat desmitais.

Es dusmīgi paskatījos uz viņu, negaidot, ka viņam atklāju savas intīmās biogrāfijas detaļas, bet viņš pēkšņi neticīgi noapaļoja acis un izklaidīgi uzacis uzacis izlocīja:

– Baaah... Vēl viens pārsteigums... Ne ar ko citu, bet ar to tavu vīru kretīnu...? Man vajadzēja zināt agrāk... Hmmm... Tas ir likteņa vērts nākotnē, bet tagad īsti nav īstais laiks. Jebkurā gadījumā es būšu pagodināts jūs sagraut, cik vien man spēkos. Nāciet, iesim uz priekšu. Es negribētu pārcelt mūsu tikšanos uz nākamo dienu, ja mēs visu nepaspēsīm izdarīt tajā diemžēl mazajā logā, kas man šodien ir atvēlēts.

"Kuce!!!"

Pirms pirmo reizi pieskārāties ar lūpām cita vīrieša loceklim, es aizturēju acis un pat aizturēju elpu. Bet, ja acis visa šī... procesa laikā varēja palikt aizvērtas, es bez skābekļa ilgi nevarētu iztikt. Tāpēc, mazliet sastrīdējusies ar dabu, es ievilku gaisu un ar to arī vīrieša ķermeņa aromātu, no kura, patiesībā, zemapziņā un izvairījos. Taču viss izrādījās ne šausmīgi: smaržoja ziepes un tikai nedaudz kaut kas muskusains, pikants, bet diezgan patīkams. Un arī citu cilvēku miesas garša nebija nepatīkama.

Kaut kā biju pārliecināta, ka pēc Maksa jebkurš cits vīrietis šķīstu ne tikai svešs, bet arī pretīgs. Izrādījās, ka tā nebija. Tas

nebija gluži "pretīgi", tas ir skaidrs.

Palīdzēdama sev ar roku, es iebāzu Stasa locekli mutē... Un no uztraukuma es to izdarīju, manuprāt, pārāk strauji, jo uzreiz aizrīdījos, aizrīdamies. Bet pēc tam gāja vieglāk, un vīrieša roka, kas drīz vien gulēja man uz pakauša, neiespieda un netraucēja, bet gluži otrādi, nemanāmi vadīja mani un kaut kā pat nomierināja, glāstot mani ar pašiem pirkstu galiem.

Vai man sperma ir jānorij vai...? Bet nekas tāds nebija vajadzīgs. Drīz vien man tika pateikts īss "pietiek". Tad, atkāpjoties atpakaļ, es ieraudzīju sava darba rezultātu: Stasa loceklis, spīdošs no siekalām (manām!), tagad lepnī stāvēja, raugoties uz griestiem, ar mazu galviņu, salīdzinot ar vārpstas biežumu pie pamatnes.

– Tev lieliski izdodas, – maigi sacīja Stass un pēkšņi pārlaida īkšķi pāri manai apakšējai lūpai.

Es nevilšus atcirtu, noslaucīju muti ar plaukstas aizmugurējo daļu, paskatījos Stasa sejā, kas sēdēja turpat, ieraudzīju pazīstamo aicinošo, karsto skatienu un pēkšņi sajutu, ka sārtoju kā kāda lauku meitene pirmajā randiņā.

– Kas tagad? – Es nopriecājos, slēpjot savu apjukumu un bailes aiz rupjības.

– Nākamais? – Stass atlicās un alkatīgi pasmaidīja. – Nākamais ir pats saldākais, Jeļena Georgijevna.

13. nodaļa

– Pārstājiēt mani saukt pēc tēvvārda un vārda! Šādos apstākļos tas ir mazliet mežonīgi!

– Labi. Lai ko jūs teiktu. Tagad, mana skaistā zaļais Elena, tu tagad sēdēsi man klēpī un aizlicsi rokas aiz muguras. Lai tev pat neienāktu prātā traucēt man pētīt tavu ķermeni, ko tagad tik vilinoši slēpj mežģīnes. Tā, uz sāniem... un izstiep kājas.

Es darīju, kā viņš man teica, un uzreiz sajutu viņa karsto elpu uz kakla. Tik tikko pamanāmi pieskāries manai ādai ar lūpām, Stass nesteidzīgi vilka līniju no mana pleca līdz krūtīm un atpakaļ, un tad es ieraudzīju, kā viņa pirksti nesteidzīgi pārlaidās pāri mana krūšturis malai.

Pirmais pieskāriens manam krūtsgals bija tik spilgts, ka es neviļus satriecos.

– Jūtīga meitene, vai ne?

Es viņam, protams, neatbildēju, bet zvērēju sev, ka nekad vairs nedarīšu viņam ne vēsts, ne nopūtas, ne nopūtas, ne aizkustinājuma, nedz arī kaut kā aizrāda, kā viņa rīcība mani ietekmē. Nē! Tas nenotiks!

Tikmēr viņa pirksti turpināja berzēt manu krūtsgali, kas tagad tirpstēja asinīs. Kad viņš bija sasniedzis, ko vēlējās, Stass to pašu izdarīja ar otru krūti, un tad noņēma manas krūšturis plānās mežģīņu krūšturis. Tās aizķēra, paceļot manu krūti, tā ka mani uzbudinātie krūšu sprauslas tagad bija nedaudz izvirzījušās uz

augšu un uz priekšu.

– Kādas tās ir...

Stass pat nepateica, bet izelpoja, nolieca galvu, un pēc sekundes vienu manu krūti saspieda viņa plauksta, bet otras krūts krūtsgals sajuta viņa mutes karsto un mitro pieskārienu. Stass sūca un berzēja, saspieda un laizīja, saspieda un saspieda, un pat viegli iekožot mani, liekot man maigi nopūsties.

Tūlīt viņa roka, kas pirms tam bija mocījusi manu krūtsgali, noslīdēja lejup, paslīdēja zem biksiņu mežģīnēm un ienirusi starp kājām...

– Es domāju, ka mums šeit ir kāds, kurš ir gatavs doties tālāk.

Pirksts, kas šķita ļoti karsts, apņēma manu klitoru, pavirzījās tālāk un pēkšņi brīvi iegrima manā ķermenī, ar saprotamu vieglumu slīdot pa mitro...

– Ja tas tā ir, tad celšimies. Jūs atradīsiet prezervatīvus augšējā labajā atvilktnē. Atnes tos man. Nē! Nepiestipriniet neko pie sevis! Atstājiet tā, kā ir.

Kad es piecēlos, paskatījos uz sevi. Manas krūtis, ko bija pacēlušas uz leju nobīdītas krūsturīša bļodiņas, nekaunīgi spīguļoja uz ņieburiem, bronzas cirtas uz kaunuma bija redzamas zem biksiņu malas... Tas bija patiešām "skaisti"! Uztraukums atkāpās, atkal nāca kauns, bet nebija ko darīt, un es paklausīgi aizgāju pie biroja saimnieka galda, atradu tur prezervatīvus (vai viņš tos vienmēr glabā kabinetā šādu tikšanos dēļ?) un tikai atpakaļceļā pēkšņi sapratu, ka esmu ne tikai kaila, bet arī nepieklājīgi pusapģērbusies un ka tagad eju pie sveša cilvēka,

vispār, pie vīrieša, kurš sēž ar uz mieta stāvošu locekli un gaida "banketa turpinājumu". Un es gāju ne tikai velti, bet lai... Shit.....

– Un tu esi ļoti skaista. Tieši tā, kā es biju iedomājies," Stass pēkšņi teica un piegāja man klāt. – Palīdzi man izģērbties, jo mēs... pārejām uz citu intimitātes līmeni.

Bet mana žakete un kaklasaite pašas aizgāja uz nākamo krēslu, pirms es vēl biju saposies. Tikpat ātri no manām kājām nokrita arī biroja kurpes. Un bikses nokrita man līdz kājām bez svešas palīdzības – man vajadzēja tikai pārkāpt tām pāri un tad novilkt zeķes. Tāpēc es vienkārši novilku sava mīlotā baltos bokserus (tā nu sanāk, vai ne?) un tad satvēru viņa krekla pogas. Tās izrādījās perlamutriskas un... negaidītas. Hippo, vaļa, lāča, kaķa seja.....

– Tiešām? – es paceļot uzacis, pajautāju Stasam. – Kaķēni un zaķi?

– Un viens sivēns un divi bruņurupuči," viņš ļoti nopietni apstiprināja un pēkšņi plaši un gaiši pasmaidīja: "Šis ir mans laimīgais kreklis.

– Jūs esat dīvainis, Staņislav Dmitrijevič.

– Tu deries, ka es esmu, skaistā Helēna. Un man patīk, kā jūs lietojat šo brīnišķīgo "jūs" un manu vārdu un vidējo vārdu. Nāciet, pabeidziet savus bruņurupučus un hipopotamus un nogulļojiet šeit krēslā. Atpakaļ uz muguras, atpakaļ uz mani... Un mēs būsīm gandrīz kā pasakā.

Man atkal bija bail, un manī iekšā viss neviļus savilkās... Galu galā, locekļi, kuru man nācās ņemt sevī, bija daudz lielāks nekā tas, ko daba bija dāvājusi manam bijušajam vīram. Un mājieni

par anālo seksu joprojām bija biedējoši.

Attaisījusi pēdējo pogu, es atkāpos malā un steigšus pārlaidu skatienu pāri viņa ķermenim, pārliecinoties: viņš bija tērpies lietišķā uzvalkā un sava vispārējā lokanā slaiduma dēļ šķita trausls. Patiesībā Stass Smirnovs, atšķirībā no manis, nepārprotami neaizmirsā fizisko formu. Uzpumpētie roku, krūšu, vēderpreses, garo lieso kāju muskuļi to norādīja ar visu acīmredzamību. Viņš patiešām bija ļoti pievilcīgs vīrietis... Vīrietis, kurš grasījās mani apsēst.....

Izpildot tikko saņemto nepārprotamo rīkojumu, es nokāpu ceļos uz vēl siltās krēsla ādas.

– Nē, pagaidiet. Galu galā novelc biksītes. Lēnām. Es gribu redzēt, kā tu izģērbies.

Stass, nejutot neērtības par savu uzbudināto kailumu, pavirzījās dažus soļus malā un apsēdās uz sava galda malas. Viņa balss kļuva smagāka, un šķita, ka roka sniedzas pēc viņa dzimumlocekļa un satver to pie pamatnes (viņa pirksti tikko bija saplūduši, kuce!).

– Es zaudēju tev seksa, nevis šova dēļ! – Es kliecēju un piecēlos kājās.

– Tu man zaudēji visu," Stass atbildēja ne mazāk asi. – Es būtu varējis tevi izdrāzt sausu, bez sagatavošanās, visos tavos caurumos. Tā ka... vienkārši novelc tās asiņainās biksītes un atgriezies tur, kur tev ir vieta!

Es to noņēmu, pagriezos un atkal nogāzu ceļgalus viņa asiņainajā krēslā. Klusu. Jo Stasam bija taisnība: neviens nebija

noteicis mūsu seksuālās saskarsmes noteikumus, un bija kauns histēriskot, muļķīgi pieļāvušam šādu lietu. Uzņēmēja joprojām zvanīja! Nav brīnums, ka viņa visu zaudēja... Nu, tā būs mācība! Tāda, kas nekad netiks aizmirsta!

14. nodaļa

Dīvainā kārtā, ja nebūtu mežonīgā kauna un tikpat mežonīgo dusmu, procesu varētu saukt par patīkamu. Ko tur sev melot? Ne tikai patīkami, bet velnišķīgi spilgti! Stass, pretēji tam, ko es tikko teicu, bija maigs. Piespiedis mani plaši izplest ceļgalus, viņš vispirms ilgi un ar baudu laizīja manu starpribu. Un ne tikai manu klitoru un vulvu, bet arī tūpolu.

Kad viņš pirmo reizi tam pieskārs, es saspiedu, bet viņš nesteidzās, glāstīja, baudīja sevi, un pamazām es varēju atslābināties un sajust juteklisko prieku no šīs glāstīšanas, kas man bija pārāk drosmīga. Mans tūpļa kakls, ko iepriekš nekad nebiju uzskatījusi par iespējamu erogēno zonu, reaģēja uz viņa pieskārienu ar pārsteidzošu jutīgumu.

– Tas ir viss. Glāstiet sevi tā, kā jums patīk, tā, kā jums patīk.

Tikai tad, kad es varēju noskaņoties, tas liek man atkal augt neviltotas dadzis! Es negribēju rādīt viņam kaut ko intīmu, kā tas ir, glāstīt sevi, kamēr viņš skatās!

– Ejiet pie velna, Staņislav Dmitrijevič!

Atbildē viņš netaisni pasmaidīja, aizvilka mani no krēsla un iesēdināja tajā, tad norādīja uz savu asinīm piesūcināto ķermeni.

– Nu, pabeigsim priekšspēli. Darīsim to! Ko tu dari?

– Bet...

– Visi paši. Tikai mēs paši. Lai pēc tam nerastos domas, ka viņi mani izvaroja... Un tev būtu vieglāk, – turpināja Stass,

pēkšņi nomainot toni uz daudz maigāku. – Jūs varēsiet kontrolēt dziļumu un tempu... Īsāk sakot, ejiet! Kāpēc tu esi nosalusi, glēvulīte?

Es gribēju pagriezties un aizbēgt, un, ja trīcošās kājas mani pievīla un es nespēju to izdarīt, es gribēju rāpties prom, bet Stass pēkšņi izstiepās, satvēra man augšstilbu, pavilka mani pret sevi, pagrieza, piespieda izstiept kājas un tad atkal nopriecājās:

– Nāciet! Sēdi! Ņem manu locekli rokā, vadi to un lēnām apsēdies. Nē, pagaidi... Es aizrāvos.

Aiz muguras man aizskrēja folija (prezervatīvs!), un tad Stasa rokas bija man uz augšstilbiem, ar acīmredzamu baudu mīcīja manas sēžamvietas, un... Tas bija pat klīniski interesanti – ies iekšā līdz galam vai ne? Stass pacēla mani zem augšstilbiem, atbalstīja, atbrīvojot kājas no spriedzes. Tas atvieglāja...

– Vienkārši atpūsties! Kāpēc tu esi tik saspringts, muļķi?

Stass to pateica un pēkšņi noskūpstīja mani pa muguru, tad viņš uzskrēja man virsū, ievilka mani zem sava klēpja, iekārtojās un sāka mierīgi kustēties, pa mazumiņam iebīdams sevi iekšā un dziļāk, tad izslīdēja atpakaļ.

Es atvēru saspīestas acis un pēkšņi ieraudzīju sevi – kailu, ar izstieptām kājām – sēžam virsū vīrietim ar viņa locekli... Dievs, izrādījās, ka tās bija bibliotēkas skapja durvis, kas atradās pretī un darbojās kā spogulis. Kāds kauns! Kāds velnišķīgi uzbudinošs kauns! Es nevarēju uz to skatīties, un es nevarēju pārstāt uz to skatīties. Tomēr tas neturpinājās ilgi: Stass nolēma mainīt savu pozīciju uz tradicionālāku.

Kad viņš mani atbrīvoja no sava locekļa, viņš palīdzēja man piecelties un pēc tam aizstūma mani atpakaļ uz krēsla, kur ierastā pozā nolika mani uz ceļiem. Un tieši tad es – pavisam vairs ne jauna meitene, sieviete labākajos dzīves gados, kura bija precējusies un šķīrusies – un uzzināju, kā tas ir, kad tevi paņem pa īstam, bez jokiem. Paņemta, nevis izdrāzta. Tā, ka vīrieša augšstilbi atsitas pret tavu sēžamvietu, un krūtīs dzimst gandrīz dzīvnieciski salds baudas vaids!

Vienīgā kaitinošā lieta bija tā, ka pastāvīgi zaudēju līdzsvaru. Es pārvietojos ar rokām, nogurusi no tā, ka ar degunu atsitos pret krēsla atzveltni, un tad, pakāpjoties pāri ceļgaliem un nedaudz saliecoties, es iekārtojos ērtāk... Un tad aiz sevis sadzirdēju sirsnīgu ķiķināšanu:

– Tas viss, labi...

Gatavojos pateikt Stasam kaut ko nepatīkamu, bet tad prasmīga vīrieša roka ieslīdēja zem mana vēdera un viņa pirksti pieskārs manam klitoram.

– Ah!

– Jā! (Smejas)

Stass, kura seja tagad bija pavisam tuvu, karsti šņauca man ausī, reizēm skūpstīja kakla aizmuguri vai kādu no skriemeļiem, kas izcēlās vairāk nekā citi. Katru reizi man gribējās paraustīt plecus. Kādā brīdī es paraustīju plecus, un mani nekavējoties sodīja, asiem zobiem sāpīgi ieurbjoties kakla aizmugurē, turēdama mani pie zemes, piespiežot pakļauties, it kā lai mani iezīmētu.

– Vai jūs esat iznācis no prāta? – Es kļiedzu, aizliku roku aiz galvas, satvēru mīļoto par matiem un.....

Un viņš saldi stenēja un šķita, ka beidzas!

Šis fakts apstiprinājās pēc tam, kad Stass kļuva manāmi smagāks, uzsēdās, ik pa brīdim apmierināti šņauca... Un tad pēkšņi atkāpās, iesita man pa pakaļu, iesita man ar prezervatīvu, ko noņēma, un teica:

– Labi padarīts. Paldies!

– Ko?! – es apstulbusi izelpoju, izjūtot vislielāko vilšanos savā dzīvē, kāda varēja piemeklēt tikai sievieti, kurai ne tikai netika ļauts krist, iespējams, visspilgtākajā orgasmā savā dzīvē, bet arī "labi, paldies". Kā kalpone. Vai tiešām algota prostitūta. – Kas tu, kurva?! Kas tu, kurva, esi...?

– Ko jūs vēlējaties? – pēkšņi drūmi pajautāja Stass. – Varbūt tu domāji, ka pēc tam, kad tu man sevi atdosi, man kā godīgam vīrietim būs jāprecas ar tevi?

– Nē," es murmināju, nezinot, kas ar mani notiek un no kurienes rodas aizvainojums. Tas nebija tāpēc, ka mani tikko bija izmantojuši. Es biju tam sagatavojusies, es to biju pieņēmusi, bet kāpēc tad tāda reakcija tagad? – Nē, protams, ka nē. Es izdarīju kaut ko muļķīgu. Tu man iemācīji par dzīvi, bet...

– Bet ko?

– Nekā, – es sacīju, pieceļoties no krēsla un dodoties uz vannas istabu.

15. nodaļa

Es gribēju to visu nomazgāt. Es gribēju attīrīties, vismaz fiziski, ja jau tik un tā nespēju visu to izdzēst no savas dvēseles. Tāpēc es ielīdu zem dušas, šoreiz pat nedomādama par to, lai samērcētu matus, un nostājos zem dzeloņainajām strūklām, rokām trīcot pret sienu man priekšā. Pēc tam man vajadzēja nosusināt galvu – pilnībā aprīkotajā vannas istabā Stasa Smirnova personīgajā kabinetā bija viss nepieciešamais, arī fēns, kas bija pieskrūvēts tieši pie sienas, kā kādā viesnīcā.

Šķita, ka tas aizņēma diezgan daudz laika, jo, kad atgriezos birojā, tā īpašnieks jau bija ģērbies un sēdēja tajā pašā nolādētajā krēslā, kurā viņš tikko bija mani aizvedis. Un viņš sēdēja tā, it kā te tikko nekas nebūtu noticis: viņš šūpoja kāju dārgā kurpītē, kaut ko lasīja sava viedtālruna ekrānā, malkoja viskiju un ignorēja manu izskatu. Tas gan bija labi; bija vieglāk ģērbties, ja mani neviens neskatīja.

Muskuļi uz augšstilbu iekšpusē nožēlojami trīcēja tur, kur kretīns bija iekodis, un man nācās saspiest zobus, lai aizturētu zodu no drebēšanas. Man nācās saspiest zobus, lai aizturētu zodu no drebēšanas.

– Lūk, – teica Stass, kurš pēkšņi parādījās man aiz muguras un iebāza man zem deguna glāzi ar viskiju. Ne savu, bet citu, svaigi pildītu, spriežot pēc daudzuma.

– Un jums, laipnais vīrietis, paldies arī jums, arī jūs esat labi

darījis....

– Jūs esat aizvainots, vai ne? Es atvainojos. Es piekrītu, ka tas ir muļķīgi un nevajadzīgi vārdi.

Es viņam neko neteicu. Izdzēru viskiju vienā glāzē, pakratīju galvu, notricēju glāzi uz glancētā galda virsmas un devos uz izeju. Man nāksies atstāt mašīnu stāvlaukumā pie biroja, bet tā droši vien bija labāk. Savā stāvoklī es būtu briesmīgs autovadītājs. Ja trāpītu kam citam, es ne tikai sabojātu savu uzticamo veco pikapu, bet, nedod Dievs, arī kādu citu notriektu.

– Vai mēs... darīsim to vēlreiz? – Stass maigi jautāja, kad es jau satvēru joprojām aizslēgto durvju rokturi. – Teiksim, nedēļas nogalē, lai mums būtu vairāk laika... Katra tikšanās ir viens parādzīme. Jūs varat viegli atmaksāt to, ko esat iztērējuši.

– Staņislavs Dmitrijevič, es neķeros pie naudas. Pat ne par savu. Un vispār: ej tu!

Stāss pieskārās, it kā būtu to gaidījis. Tad viņš apgāja ap galdu, atvēra skapja durvis, kas atklāja seifu, izņēma no tā kaudzi kvīšu, ko es vakar biju parakstījis satraukuma lēkmē, un tad klusi pasniedza tās man.

– Kāpēc tik dāsni? – es neticīgi jautāju, un es nekustējos.

– No tā," Stass viņu pārtrauca un satricināja kaudzi: "Nu? Vai tu to ņem? Es to otrreiz nepiedāvāšu.

– Es to, protams, ņemšu! – Es nopūtos un piegāju tuvāk. – Tas šķita nedaudz par daudz kā samaksa par sniegtajiem pakalpojumiem, bet I.....

– Tu nedabūj par naudu.

Es nodomāju: "Tā tas, protams, ir, bet katra cilvēka dzīvē var pienākt brīdis, kad izrādās, ka, ja ne vienkārši par naudu, tad par lielu naudu, tad ļoti pat..." Uff, cilvēks! Es nopriecājos, dusmīgi nopūtu, iebāzu kvītis makā un pēc mirkļa pārdomām atgriezos pie tā paša krēsla, kur tikko biju nodevusies Stasam, apsēdos ar kāju uz kājas, iešūpojos laivas kurpju pirkstgalā "a'la Mr_Smirnov_style" un pieprasīju:

– Paskaidrojiet pats!

– Kas nav saprotams? Es tevi gribēju. Es tevi dabūju. Paldies visiem, varat iet.

– Cik ilgi viņš to bija vēlējis? – Es sāku kaut ko nojaust, es jautāju.

– Jau sen. Un ļoti daudz," pēc sekundes klusuma Stass atbildēja, it kā padodoties, un ar roku izbrauca cauri izķemmētajiem matiem, pievelkot sevi. – Kopš pirmās tikšanās reizes Azurkā. Bet tu izrādījies precējies. Un es neesmu no tiem vīriešiem, kas uzmācas precētai sievietei. Es būtu varējis aizmirst, bet liktenim vienmēr patīk ar mani izspēlēties, tāpēc tas mūs atkal saveda kopā. Atkal es varēju vienkārši piezvanīt savam darbiniekam un pateikt, ka nav vietas īrei.....

– Bet jūs man piezvanījāt un teicāt melot, ka kāds neeksistējošs cilvēks tikko atcēlis rezervāciju.

Stass pamāja ar rokām, apstiprinot to, kas man tagad bija acīmredzams. Nebija jēgas jautāt, kā viņš vispār uzzināja par manu parādīšanos viņa ēkā. Tas droši vien bija nejaušība. Viņš varēja atrasties vestibilā, kad es ienācu. Vai arī kāds ziņoja, ka

par īri interesējas kāda Jeļena Paņšina (Dievs, toreiz tā vēl bija Paņšina! Laimīga sieviete, kas neko nezināja par savu vīru...). Visi man stāstīja, ka Smirnovs dod priekšroku personīgai saziņai ar visiem īrniekiem, lai iepazītos ar katru, lai saprastu, ar ko viņam pēc tam nāksies sastapties viņam piederošās ēkas gaitenšos.

Es atvilku elpu, izdzenot to visu no galvas. Patiesībā nebija svarīgi, kā Stass uzzināja par manu interesi par viņa augstceltni. Mani vairāk interesēja kas cits.

– Bet tad, ja es tevi interesēju... kāpēc tas viss? It īpaši tāpēc, ka es jau esmu šķīrusies, kas nozīmē..." Es pakratīju galvu, pārtraucot sevi. – Kāpēc... kā tas?!

– Tāpēc, ka līdz tam laikam, kad es atgriezos no Ķīnas, tu jau biji tādā stāvoklī, jo šķīriesi no tā tava dumpja.....

– Ne šķiršanās dēļ, – es teicu ļoti klusi, izjūtot vēlmi kaut kā attaisnoties, paskaidrot, kāpēc biju tik apkaunojoši skāba, ka nokļuvu pie kāršu galda ar parādu kaudzi uz rokām. – Vai drīzāk tas nebija tikai viņa dēļ. Mana vīra nodevība bija sāpīga, bet tad... – es atgāzu galvu krēslā un ieskatījos griestos, saprotot, ka slikti redzu, jo brīnumainā kārtā neesmu izlējusi asaras.

– Viņi man teica, ka pie jums ieradās ātrā palīdzība..." Stass nopriecājās, it kā mēģinot palīdzēt. – Jūs... par to?

Es piekodināju un ar grūtībām izrunājos:

– Pārtraukts aborts.

Stass kaut ko samulstēja, kas izklausījās pēc rupjības, un tad viņš pienāca tuvāk, apsēdās man blakus un apņēma ar rokām manu plaukstu.

– Jūs esat spēcīgs. Tu to pārvarēsi.

– Es to varu izdarīt. Es izlīdzināšu!

– Jūs esat arī ļoti spītīgs. Tik ļoti, ka, ja es sāktu tevi uzmekot parastajā veidā – ar atzīšanos, uzaicinājumiem uz randiņiem, ziediem un tamlīdzīgi, tu teiktu man, lai eju prom. Vai ne? Vai es to nedarītu? Vai es?

– Es to būtu darījis. Un ne tikai tad," es piekritu gausi. – Jo tu, Stass, man žēl, ka tu neesi mans sapņu vīrietis.

– Es to nojautu, – Stass nopriecājās kā slims zvirbulis. – Un tagad man ir iespēja tevi apčakarēt par to, ka es esi azartisks cilvēks.

– Un uz ko jūs galu galā paļāvāties...?

– Tev vajadzētu saprast, ka mīlēt mani nav nemaz tik slikti. Un es pati neesmu tik slikta. Varbūt es neesmu tavs sapņu vīrietis, kā tu saki. Bet tajā pašā laikā es biju pārliecināts, ka, ja es tevi pievīlu, tu visu sapratīsi par mani un nekavējoties aizbēgsi, iesitot man pa seju.

– Tad kāpēc jūs tagad to visu sakāt?

– Es vēlos būt ar jums patiess.

– Tu esi dumpinieks. Tu nodzīvoji līdz sirmiemiem matiem, bet... tu esi mulķis.

Stass paraustīja plecus, piecēlās un devās prom, atpakaļ pie sava galda. Es piecēlos no krēsla, aizgāju līdz durvīm, atbloķēju tās un izgāju, atstājot tās vaļā. Acīmredzot neviens mani neapturēja: Staņislavs Smirnovs tiešām nebija no tiem, kas kaut ko piedāvātu divreiz.

16. nodaļa

Pēc gūtās mācības nebija viegli atnākt pie prāta. Meitenes un dāmas no darba, ar kurām dzīves sadursmes mani bija negaidīti satuvinājušas, ieteica man doties dzērumā. Savdabīga "sistēmas uzlabošana", kā to nosauca Nataša. Arī mani vīriešu kārtas kolēģi aktīvi atbalstīja šo perspektīvu vismaz nedaudz atpūsties no "darba dzīves" stāvokļa.

Patiesībā agrāk, treknākajos gados, kaut ko tādu mēs regulāri organizējām par uzņēmuma līdzekļiem. Mēs īrējām kādu pansiju vai tūristu mītni, un ēdiens un dzērieni tur tika nogādāti centralizēti. Un tad ieradās mana banda. Daži ar vīriem un sievietēm, daži vieni. Es mēdzu nākt kopā ar Maksu... Un tagad?

Es mēģināju iztēloties, ka ierodos kaut kur uz Seligeru Stasa Smirnova sabiedrībā... Un kaut kā man tas neizdevās. Tas neiederējās un neiederējās. Nevarēju iedomāties viņu mežonīgā pludmalē, teltī... Pat tikai parastu viduvēju vīriešu kompānijā – ar dzērienu, uzkodām un anekdotēm par Štirlicu. Kaut kā manā prātā viņš bija pārāk daudz ārpus tā. Viņš neiederējās tajā.

Ļoti iespējams, ka es kļūdos. Acīmredzama iemesla dēļ: es viņu vispār nepazīnu. Un, atklāti sakot, es negribēju to uzzināt. Taču tieši viņš – asiņainais Stass Smirnovs – kļuva par vienu no iemesliem, kāpēc es atteicos iet dzert kopā ar meitenēm. Bet, it kā es, dzerot savas nepatikšanas, līdz aizmirstībai nopīpētu, degvīns atraisītu mēli un... Nu, kur nu, jādzer! Es nomiršu no kauna,

ja pastāstīšu saviem kolēģiem, kuri kaut kā nemanāmi kļuva man par vienīgo atbalstu un balstu, patiesībā īstiem vienkārši problēmu pārbaudītiem draugiem, ka par naudu, pazaudējis sevi kartēs, pārgulēju ar augstceltnes, kurā mūsu uzņēmums irē biroju, īpašnieku. Viņa viņu drāzās kā prostitūta, kā samaksu saņemot savus parādzīmes.

Kad atgriezos mājās, es sāku ar to dedzināšanu lielā dzelzs pelnu traukā uz sava īrētā dzīvokļa balkona. Stāvot tur un skatoties uz uguni, es nodomāju, ka visā šajā spēlē bija tikai viena laba lieta: es nebiju bijis lēts!

Un tad man ienāca prātā vēl viena doma: cik daudz naudas Smirnovs bija samaksājis par iespēju mani izdrāzt! Nē, bija skaidrs, ka "daudz" viņam un man bija ļoti atšķirīgi jēdzieni. Taču viņš tomēr nebija idiots un lieliski saprata, cik var maksāt nakts pat ar visforšāko eskortu ar nosaukumu "Miss kaut kas tur" anamnēzē. Un te es biju... Vai es nemeloju par savām jūtām un plāniem, dražiņ?

Eh! Savos pirmsšķiršanās laikos es tam visam būtu ticējis. Bet mana nedzimušā bērna nāve apgāza visu manī. Un pirms tam Maksima nodevība, viņa meli, ar kuriem viņš mani ilgstoši baroja, bija kaut ko sagraibuši manā dvēselē, izsituši dažas pamata nostādnes.

Kā viņam klājas? Tā meitene, ar kuru viņš mani krāpa, droši vien jau ir stāvoklī, viņas vēders jau redzams, viņa tūlīt dzemdēs... Un pēc bērna piedzimšanas mans bijušais vīrs Maksims kļūs par tēvu... Ne manam bērnam, kurš jau ir debesīs,

bet kādam citam bērnam, man svešam, bet viņam radniecīgam. Un viņi visi kopā dzīvos dzīvoklī, ko man nācās atdot, lai kaut kā pēkšņi un slepkavnieciski sāpīgi bijušais vīrs nevilktu ķepas pie maniem darījumiem. Būs bērnu lietas, bērnu ratiņi, tad velosipēds... Bet tikai tam visam nebūs nekāda sakara ar mani....

Tas bija sāpīgi. Un ļoti, ļoti dīvaini, pat mežonīgi. Varbūt pat mežonīgāks nekā Stasa Smirnova ieteikums "darīt to vēlreiz". .....

Varbūt man vajadzēja teikt nē. Jo, lai gan viņš nebija mans sapņu vīrietis, sekss ar viņu (man bija jāatzīst godīgi, bez liekulības) izrādījās lielisks. Tik ļoti, ka katru reizi, kad par to atcerējos, izjutu īsu, bet ļoti spilgtu uztraukuma drebuli, kas neparasti cieši savijās ar kaunu. Kāds gudrs psihologs, sēdēdams biroja krēslā ar piezīmju blociņu klēpī un asu, uzasinātu zīmuli rokā, varētu labi uzburt freidisku versiju, ka, iespējams, šie seksuālo pārdzīvojumu uzplūdi man notika tāpēc, ka Stass neļāva man izšķīst. Un, pazīstot viņu, bija viegli domāt, ka tas tika darīts gluži apzināti. Tas ir gluži kā klasiskais: "uzbudināsimies un neļausim viņam". Tikai vīriešu versijā un izpildījumā šī shēma, kas darbojas visos laikos. Varbūt tā, bet vēl....

Viena no mana mūžībā aizgājušā tēva mīļākajām grāmatām bija Old Man Hema grāmata "Kam zvans skan" (For Whom the Bell Tolls). Man tā arī neizdevās izlasīt šo grāmatu, bet tās nosaukums tagad šķita pilnīgi saskanīgs ar to, kas norisinājās manā dvēselē un realitātē. Zvans, kas nevienam nebija redzams, tagad zvanīja par mani – par visām manām iepriekšējām dzīvēm. Gan par to, zem kuras bija īss uzraksts Makss, gan par otru,

jauno, kurā es – pieklājīga, pat nedaudz konservatīva sieviete – ne tikai atdevu sevi svešam vīrietim par naudu, bet arī saņēmu no savas iepriekšējās dzīves procesa baudu, kas nebija salīdzināma ne ar vienu no manām iepriekšējām dzīvēm. Jā, es joprojām ik pa laikam sāku bļautīties, atceroties Stasu un to, kā viņš izturējās pret mani, bet patiesībā es sapratu: tu vari viņu ienīst, cik vien gribi, dusmoties par viņa vārdiem un rīcību, bet tu nevari sevi apmānīt. Sekss ar viņu nešķīta pretīgs!

Tas, ka to apzinājos, mani ļoti sadusmoja. Manā prātā radās sarežģīti atriebības plāni. Kā viņu pārspēt, apiet pie stūres, likt viņam norīt putekļus, saliekt viņu... Nē, es gribu teikt, skaidrs, ka es nevaru sacensties ar Stasu Smirnovu biznesa ziņā, bet to, ko viņi sauc par starppersonu, kad ir tikai viņš un es... Viņš un es... Āda uz..... ādas.

– Ak, sūdi! – Es ieskatījos sevī, jūtot, ka atkal uzbudinos jau tikai no, Dievs, piedod man, erotiskajām domām par šo ņurdošo iedomīgo vīrieti formātā "ne mans sapnis".

17. nodaļa

Man bija kaut kas jādara ar šo tendenci, un es zināju tikai vienu reālu veidu, kā sevi nodarbināt, lai man par neko nebūtu jāuztraucas: darbs. Īsāk sakot, sakārtojusi sevi un, kā šķita, savas sakropļotās galvas saturu, cenšoties iespēju robežās atstāt aiz muguras notikušo, es sāku strādāt tā, ka man varētu apskausties arī dažs kūsājošs vēršis: attīrīju gružus un risināju neatliekamākos jautājumus savā bankrotējušajā biznesā, bet pēc tam arī pārējos, ikdienišķos, kas ik dienu vairojās kā tarakāni.

Tās pašas dienas, tie paši vakari īrētā dzīvoklī, kur darba dēļ neatlika laika vismaz minimālam mājīgumam. Tāda ir dzīve?

Bezmiega naktīs, skatoties uz saplīsušajiem griestiem, es atkal sāku domāt par Maksimu, par savu dzīvi ar viņu. Es meklēju, kur es kļūdījos, kurā brīdī viss bija sabrucis, ko es darīju nepareizi vai vienkārši nedarīju. Tā mani bija audzinājis tēvs: nekad nemēģināt atrast kāda cita vainu notikušajā, bet sūdzības vispirms izteikt vispirms sev pašai, saskatīt iemeslus tam, kas bija nepareizs, savā rīcībā.

Beigu beigās nonācu līdz tam, ka, pati to nemanot, braucu uz savu un Maksa māju nevis naktī, bet gaišā dienas laikā, dodoties no vienas darba tikšanās uz otru. Bijusi "mūsu" māja. Es automātiski apstādināju dzinēju, īsti nesaprazdama, ko es te daru... un pēkšņi ieraudzīju, kā mana bijušā vīra mašīna aizlidoja līdz ieejai, kur bija daudz brīvu vietu, jo bija diena, kad

lielākā daļa iedzīvotāju bija aizbraukuši darišanās, un tad viņš no tās izkāpa... Un ne viens vien. Es jau biju sagatavojusies ieraudzīt meiteni, ar kuru viņš mani bija nomainījis, vērot, kā viņai aug vēders... Un ar zināmu izbrīnu ieraudzīju kādu citu, kādu pilnīgi nepazīstamu sievieti, kuru Makss tomēr ar mīlestību lutināja, ap kuru viņš klaigāja un veda ieejas virzienā, kaut ko čukstēdams viņai uz auss un frivolīgi apskāvis viņas vidukli, lai viņa roka pārvietotos lejup uz viņas dupsī.

Man vēl bija laiks domāt kaut ko līdzīgu apjukušam "interesanta filma...", kad no krūmiem pie pāra izlēca man jau pazīstama persona – grūtniece. Viņas vēders patiešām bija diezgan liels, taču daudz lielāku iespaidu uz mani atstāja pat ne tas, bet šovs, ko viņa sarīkoja manam bijušajam vīram un viņa acīmredzot jaunajai draudzenei. Lūk, es šādā situācijā vienkārši apgrieztos un aizietu, pat ja man rokās nebūtu bijusi rokassomiņa, un tas pats likteņa cirvis, kas visu manu dzīvi un pārgriezis uz pusēm. Bet šim ar rokassomiņu nebija problēmu! Kā viņa to izmantoja, lai aizdzītu sāncensi, kā pēc tam uzmeta sev uz pleciem, uz muguras un pat uz Maxa galvas, kā vadīja viņu pa īsto ceļu – tas ir, uz māju! Viņa izrādījās mājkalpotāja: viss mājā, viss mājā... Pat tāds sūds. Bet bērnam būs tēvs...

Ugh!

Es pēkšņi izplūdu smieklos: kā redzēju, Maxinka nespēja kļūt par alfa tēviņu pat līdzās tādai mātītei kā mana "aizstājēja". Bet kas gan es biju, lai viņu žēlotu? Bijušajai sievai? Paldies Dievam par bijušajām sievām! Un kur bija manas acis visus tos gadus,

ko es ar viņu nodzīvoju?! Kāpēc šis vīrietis bija labākais, sapnis? Kāpēc es tikai tagad sapratu iemeslus, kāpēc man vienmēr nācās meklēt stāvvieta un pamest savu mašīnu nekurienes vidū, bet Maksa sedans vienmēr bija novietots tieši tā: vispievilcīgākajā vietā?

– Man vienkārši paveicās, – uz manu izbrīnu ar smaidu atbildēja bastards.

Un es, tāds idiots, noriju šos melus ar ēdamkaroti un neaizdusa. Es strādāju kā vērsis, bet viņš tikai zināja, ka izklaidējas: darbā viņš nosalūza, ēda garšīgi, ģērbās glīti, aiz manas muguras kārtoja afēras... Viņš dzīvoja kādas garspalvainas meitenes-ķermeņa dzīvi ar "tēti" .....

Es noņēmu saules aizsegu un ieskatījos sevī mazajā spogulītī, kas tur bija paslēpts. "Tēti," mans dibens! Ar cūciņām un skumju, nokarsušu seju. Kāda tā ir? Paskaties uz gaišo pusi? Nu, es vismaz zaudēju svaru. Noslaucījusi skumjas no acīm, es pasmaidīju sev visiem trīsdesmit diviem un pat apņēmīgi piekodināju: jā! Galvenais, ka tagad viss šis puvums ir aiz muguras. Un labi, ka tā ir. Atlika tikai izdomāt, kā neskatīties pagātnē, neatcerēties visas tās sāpes, visas tās bēdas, ko man nācās pārciest šī dumpja dēļ, kurš vēl nesen bija mans mīļākais vīrs, kuram es varēju dzemdēt mūsu kopīgo skaisto bērnu .....

* * *

Laiks ritēja. Parastā vasara bija beigusies, bet šogad viņi man nedāvāja indiāņu vasaru. Vai arī to vienkārši izskaloja lietavas, izskaloja un aiznesa vēji. Gandrīz kā mana iepriekšējā dzīve...

Un aizloga bija drūmi un kaut kā bezpriecīgi un saspringti – gluži kā mana dvēsele. Nav brīnums, ka man gribējās rūkt kā zvēram vai pat mesties uz cilvēkiem. Patiesībā reizēm es tā arī darīju: es līdz asarām novedu Julenku (tad man nācās atvainoties un pat uzrakstīt viņai prēmiju), gandrīz kaunējos ar kādu puisi autostāvvietā un līdz nāvei cīnījos ar kaimiņiem uz kāpņu laukuma, kuri vienmēr septiņos no rīta sāka kaut ko strikti urbt, bet tajā pašā laikā, atbildot uz jebkuru manu šķaudīšanu pēc vienpadsmitiem vakarā, daudzīja pa sienu. Ak, kā es paņēmu savu dvēseli līdzī! Apkārt lidoja tikai lūžņi.

Visvairāk pārsteidzoši bija tas, ka iemesls manam slepkavnieciskajam noskaņojumam nebija Makss vai mūsu šķiršanās. Nē, nebija! Dīvainākais bija tas, ka tas, ko es toreiz redzēju pie mājas, kas vēl nesen bija mūsu kopīgā māja, reiz un uz visiem laikiem bija pielicis punktu manai dzīvei "pirms". Es to uzreiz neapzinājos, un vispār viss, kas ietverts labi zināmajā formulā "noliegums, dusmas, kaulēšanās, depresija, pieņemšana", aizgāja kaut kur tik dziļi manā zemapziņā, ka es nemanīju, kā izgāju cauri visiem pieciem posmiem. Man vienkārši likās, ka pēc tam, kad Maksinka tika pieķerts ar saldumu un viņu piekāva jaunā sieva, es vienkārši izniru no melnā nelaiemes baseina un pilnā sparā atvilku elpu. Aizgāju. Gone. Beigas. Ar aukstu spriedumu es to visu rezumēju: viss. Es biju tā, kas bija uzticīga un mīloša, bet Makss visu laiku bija dzinis sievietes, ērti izmantojot mani kā maku, vienmēr pilnu un plaši atvērtu jebkurai viņa vēlmei; kā ērtu muļķi, kas baroja, tīrīja un

gatavoja ēst un ko varēja jebkurā brīdī izdrāzt.

Tātad nevis Maksims bija iemesls manam apjukušajam stāvoklim, bet pat kuce Stasa, kuru nācās pacelt un noslaucīt uz leju. Ja vien es būtu spējis viņu izšķirt no savas dzīves, tāpat kā Makss, bet es to nebiju izdarījis. Viņš neapmācīja, neuzspieda sevi, nepazvanīja un pat nesūtīja īsziņas, bet tieši tas viņu uzbudināja! Un visu to pašu likteni ar apbrīnojamu neatlaidību reizi pa reizei stūma mūs degunu pret degunu birojā un pat ārpus tā. Tas man vienmēr atgādināja, ka šis pašpārliecinātais tips vēl nebija spējis simetriski atbildēt man, izlīdzinot rezultātu mūsu pēkšņi organizētajā spēlē!

Un jo mazāk interesējās par manu personu Stass, jo biežāk es domāju par to neaizvērto geštaltā un vēlējos izrēķināties ar šo vienaldzīgo blēdi, kurš kaut kādu iemeslu dēļ tad meloja, ka viņam esot bijusi maiga attieksme pret mani.

18. nodaļa

Ha! Viņš iemīlējās manī no pirmā acu uzmetiena Azurkā! Es tam ticu! Viņu! Rūpnīcu, avīžu, tvaikoņu īpašnieks, visu vecumu dāmu sapnis Stass Smirnovs! Aha! Pareizi! Vīrieši, kas kaut ko jūt pret dāmām, tā nerīkojas. Bet šis... Viens vārds: kuce!

Bet es būtu ticis galā ar velniem, kas jau bija uz abiem pleciem, izdzinuši nabaga eņģeli no mana labā pleca, un tagad čukstēja abās ausīs vilinošas neķītrības. Es to būtu izdarījis! Ja vien es nebūtu redzējis Smirnovu tajā pašā klubā pie kāršu galda ar kādu skaistu un koptu sievieti, kas viņam dīvainā kārtā piestāvēja. Es noteikti nebiju viņam piemērots... Nu, tīri ārēji un kaut kā, vai kaut kā, vai uzvedībā. Proti, viņa bija meitene. Un šī... Šī bija gluži kā viņš – glīta, pārtikusi, eiropeiski izsmalcināta. Kaut kādu iemeslu dēļ es uzreiz iedomājos, kā viņi, izspēlējot pēdējo spēli, piecēlās un aizgāja kaut kur nodarboties ar seksu, pilnīgi iespējams, atkal Stasa kabinetā, uz tā paša krēsla, kur es jau biju.....

Ne tā kā ar mani, kad viss bija apkaunojoši, nepieklājīgi un vienlaikus velnišķīgi karsti. Nē, ar šiem diviem būs citādāk: skaisti, nesteidzīgi, bez vulgāriem trokšņiem. Inteliģenti.

Bulls!

Es negribēju ticēt, ka tā ir tikai banāla greizsirdība, bet sanāca tā, ka, sevi izsmēlusi, ieberzusi galvā tulznu vietā, kur bija iesēdušies dažādi sarežģīti jautājumi un šaubas, divdesmit reizes

izlēmusi un četrdesmit reizes pārdomājusi, es tomēr izdarīju savu gājieni šajā dīvainajā, patiešām ieilgušajā spēlē: Es izrāvu no spēles dēļa kāršu karali un ātri, lai nepārdomātu, uz viņa rūtainā krekla uzrakstīju tikai vienu frāzi: "Vēl viena spēle, Staņislav Dmitrijevič?"

Es gribēju viņu citēt un teikt: "Vai mēs to darīsim vēlreiz?", bet atturējos. Tas būtu pārāk līdzīgi aicinājumam vēlreiz nodarboties ar seksu, un šajā formā es it kā tikai piedāvāju izdzert kādu viskiju, uzspēlēt kārtis... Kas ir pārējā filmas klasika? Kārtis, nauda, divi ieroči? Es grasījos naudu no šīs kombinācijas pilnībā izslēgt, bet pārējais: kārtis un pistole.....

Viesmīlis paklanījās un pasniedza Stasam karti, uz kuras biju parakstījies. Viņš to izlasīja, kādu brīdi padomāja, pieskaroties kāršu karaļa malai uz galda priekšā, un tad vienkārši paņēma to un pacēla savas neiespējamās acis, kas tagad mirdzēja nevis zilas, bet dabiskā tērauda krāsā, uz mani.....

Viņa sirds ieskrēja vēderā kā pārbiedēts trusis, elpa aizturēja... Nu? Tagad viņš varētu piecelties, atvainoties partnerim par pašreizējo spēli un.....

Stass nolaida acis un atlika manis sūtīto karali malā, demonstratīvi nolaidis seju uz leju...

Nervozitātes un uztraukuma stāvoklis, kurā biju atradies visu šo laiku, izvārījās kā ūdens tējkannā, kas atstāts uz plīts. Man bija kauns par savu mēģinājumu, par šo stulbo karali... Es biju mulķis! Ja Maksam ir idiotiskas sievietes, kas gatavas lēkt ar viņu gultā, un to ir daudz, ko gan teikt par tādu vīrieti kā Stass

Smirnovs! Es viņam padevos – sievietei no jaunības, kura nekad nav pretendējusi uz skaistumu, kura pat vīru krāpusi.....

Es vairs nevarēju palikt klubā. Pagaidīju, kamēr Stass bija maksimāli novērsis uzmanību, ieskatoties savās kartēs, es piecēlos un... man piezvanīja telefons. Tikai viens vārds: "Es piekrītu!" Kad viņam bija laiks to uzrakstīt un nosūtīt, ja viņš bija aizrāvis ar kaut ko citu? Es pakratīju galvu un devos uz izeju.

Stass piezvanīja pēc trim stundām, kad man jau bija piedzimis otrais sapnis. Viņš atvainojās par novēloto zvanu, piekrita manis ieplānotajai kāršu revanša spēlei bez izlikšanās un kavēšanās, taču nevarēja noteikt precīzu laiku: viņš teica, ka aizlidojis darījumu dēļ.

– Kad? – es miegains pajautāju.

– Jau," viņš atbildēja ar izteiktu smaidu balsī, un tagad es skaidri dzirdēju fona skaņas, kas raksturīgas jebkurai lielai lidostai: pīkstienus un diktora balsi, kas paziņo par nolaišanos vai izlidošanu.

– Kad es atgriezīšos, es tev piezvanīšu," Stass pabeidza, un no šī brīža es sāku uztraukties gaidībās.

Par notiekošo nevarēja nevienu vainot – pat apsargi pie SDS piederošās augstceltnes ieejas zināja, ka Smirnova kungs patiešām uz ilgu laiku bija aizgājis. Šķita, ka runa ir par kādu ļoti nopietnu līgumu ar ķīniešiem, pie kuriem Stass pavadīja laiku. Tātad no viņa puses noteikti nebija nekādas maldināšanas vai apzināta "prodinamlenie". Tomēr gaidīšana mani nomāca, nogurdināja nervus un audzināja manī kaut ko līdzīgu īstai

atkarībai: nebija dienas, kad es nedomāju par Stasu un nedomāju, kā ar viņu norēķināties par visu, ko viņš bija darījis agrāk. Es nedomāju par Maksu un sava bērna zaudējumu tik daudz kā par šo nolādēto vīrieti, kurš nebija mans sapnis!

O! Cik daudz domāšanas ir bijis! Cik daudz fantāziju! Cik daudz plānu tika radīti un atcelti kā pārāk muļķīgi, pārāk nežēlīgi, pārāk banāli un vienkārši pārāk nepareizi. Un tad es pēkšņi ieraudzīju viņa bildi tajā pašā jākukuriozajā internetā (pareizi, pareizi bija tās sievietes, kas teica, ka viņš tikai korumpē!), un es uzreiz sapratu – tas ir tas!

Attēlā bija attēlots vīrietis, kas sēdēja uz gultas. Kadrā nebija galvas – tikai ķermenis un kājas, bet pat ar to pietika, lai mani pārņemtu šī ideja. Un lieta bija tā, ka fotogrāfs atveidoja nesaderīgo kombināciju, kas manā gaumē izskatījās vienkārši bombastiski. Pat daži aizkadri bija uzreiz nolasāmi. Nebija grūti pieņemt, ka pirms fotografēšanas brīža, pirms vīrietis ienāca šajā istabā un apsēdās uz šīs gultas, viņš izskatījās pavisam parasts – džinsi un tumšs krekls no bieza auduma. Taču fotogrāfijā viņš bija atkailinājis kreklu, atkailinājis džinsus un noņēmis tos zemāk par ceļgaliem.

Un tas, kas atklājās pēc tam, mani izsita no ierindas, jo diezgan brutālais vīrietis (spēcīgas, apmatotas krūtis, apmatoti augšstilbi) bija tērpiens cieši pieguļošā melnā korsetē ar zeķturiem, zeķēs ar mežģīņu virsu un mazās biksītēs, kas tikko pieguļ viņa dzimumloceklim. Un tieši tas – parastie džinsi un stingrs biroja krekls, uzvilks virs mežģīnēm, neilona un

volāniem – manā galvā dzemdēja plānu: Stass Smirnovs šādā tērpā, piedaloties kādā svarīgā biznesa pasākumā! Ap viņu ir daudz cilvēku, bet tikai es zinu, ko zem tā slēpjas viņa dārgais biroja uzvalks!

19. nodaļa

Šo situāciju dialogos, mizanscēnās un citos gagos es atkārtāju daudzas reizes. Un šajās fantāzijās viss izskatījās tik forši, smieklīgi un pazemojoši Stasam, ka es to vienkārši gaidīju. Ak, kā es to visu gaidīju!

Nē, protams, iespēja, ka es atkal zaudēšu kārtis un nevarēšu izteikt savu "vēlmi", bet man būs otra iespēja noklausīties, ko Stass man sagatavos, bija lieliska, taču intuīcija man teica, ka šoreiz ne. Šoreiz es noteikti uzvarēšu, un tad, palikusi viena pati ar pretinieku, es izteikšu, kāpēc man bija tik labs noskaņojums.

Un tieši tā tas arī notika! Sākumā Stass, kurš beidzot bija atgriezies no sava ilgā ceļojuma un pēc tam tiešām man piezvanīja, lai vienotos par pokera spēles laiku (jo par vietu viss bija skaidrs), bija vadībā rezultātos, tad pēkšņi sāka padoties, un kādā brīdī pat šķita, ka viņš apzināti padodas, bet tad pretinieks atguva pārsvaru, un šādas domas nācās atmet. Jā! Mana uzvara šajā spēlē bija sīva, pelnīta un nāca burtiski pēdējā brīdī!

– Es gaidu jūs, Staņislav Dmitrijevič, pie sevis, – es teicu, apzināti atgādinādams Stasam, kā notikumi bija attīstījušies iepriekšējā reizē, un uzvaras spārniem uzsmaidīju. – Teiksim, pēc rītdienas, pirmdien.

– Man pēcpusdienā ir sarunas, kuras es nevaru pārcelt, Jeļena Georgijevna, – Stass izpleta rokas, atvainojoties.

– Kādā laikā? – Jūtot, ka veiksmē tuvojās man, un gandrīz

nespēdams savaldīt savu uztraukumu, es jautāju.

– Pulksten četri. Un nav zināms, cik ilgi tas prasīs.

– Tas ir labi. Tas netraucēs maniem plāniem. Tiekamies no rīta. Kad jūs plānojat būt savā birojā?

– Kā vienmēr – pulksten deviņos," Stass atbildēja, pārmirkšķinot acis, kas bija kļuvušas bīstamas un ārkārtīgi koncentrētas, un tad ar žestu norādīja uz pavadoni.

Viņš ienāca ar mitrinātāju un atvēra to, noliecies tā, lai Stass varētu redzēt visu cigāru klāstu. Nekad agrāk nebiju viņu redzējis smēķējam, tāpēc viņš to droši vien darīja diezgan reti. Īpašos brīžos? Vai šis bija īpašs brīdis? Nervozēja?

Kamēr šis puisis trīcēja man blakus, man negribējās runāt par turpmākās tikšanās plāniem, tāpēc es sēdēju un vēroju, kā Stass vispirms izvēlas cigāru, pēc tam to apgraiza, sasilda un izsmēķē, un tad, atdevis visas "ierīces" kalpotājam, atgāzās krēslā un izlaida pirmo smaržīgo dūmu kūli tumšajos ozolkoka griestos. Suce! Viņš zaudēja, bet ir mierīgs kā tanks un, šķiet, pat apmierināts. Kāda vīrieša izturība! Skaudība! Mācīties un mācīties...

Es jau atvēru muti, lai turpinātu sarunas, bet mirkli pirms manis Stass atkal pacēla roku, šoreiz aicinot viesmīli. Un viss atkal bija tāpat: viesmīlis neko nenoteica, bet tūlīt pienāca ar paplāti, uz kuras stāvēja smaga kristāla glāze ar viskiju, jau piepildīta līdz pāris pirkstiem. Viss, šķiet, arī bija "kā parasti", taču šoreiz Stass nebija apmierināts ar atnesto un izrādīja galantību: viņš man pajautāja, ko es gribētu dzert. Taču man,

atšķirībā no Smirnova kunga, nebija personīgā šoferā, un es uz klubu ierados ar automašīnu. Tāpēc izvēles iespēju bija maz, un es pasūtīju tomātu sulu ar pipariem, tabasko un citronu, bet ne degvīnu.

– "Asiņainā Helēna?" – Pasmaidījis acis, Stass laiski pajautāja. – Vai tu jau esi izdomājis savu briesmīgo atriebību?

Viņš smēķēja un gaidīja manu atbildi, bet es paskatījos uz viņa lūpām, kas burtiski glāstīja cigāra galu, it kā hipnotizētas, un vilcinājos. Vienkārši tāpēc, ka atkal sāku šaubīties, vai man tas viss ir vajadzīgs. Vai man būtu jāiesaistās konfrontācijā, vai pareizāk būtu aizmirst savu seksuālo piedzīvojumu, atstāt to aiz muguras un doties tālāk?

Saprāts un praktiskums liecināja, ka tā ir pareizā rīcība. Bet nolādētā azartspēle čukstēja: vinnējiet atpakaļ! Un ne tikai kārtis! Man gribējās atriebties Stasam citā sfērā, parādīt viņam, kā tas ir, kad tev trāpa ne tikai vīriešiem, bet arī sievietēm, vismaz man, sāpīgākajā lietā – ego! Kad tevi apkauno, pazemo, un tad ar aizbildniecisku smaidu un skatās, kā tu kņudies, degdams no kauna un kauna. Suce!

– Vai arī jūsu darbinieki uz darbu ierodas pulksten deviņos? – pajautāju, pārkāpjot robežu.

Stass pieskārs un atkal gandrīz maigi, it kā skūpstīdams, ar lūpām pieskārs cigāra galam... Viņa acis smējās.

– Man te kāds ir jau kopš nakts krēslas. Saule ir norietējusi, un muļķu zemē darbs ir uzvārījies – tas ir tikai par manu....

Stass pacēla uzacis, es noriju un, iekšēji saspiedusi acis,

iegrimusi piedzīvojumā kā aukstā ūdenī:

– Tāpēc es ierosinu tikties nevis pie manis, bet pie jums. Tajā pašā vietā, tajā pašā laikā... Bet nevis septiņos vakarā, bet septiņos no rīta, kamēr tavs birojs vēl būs tukšs un neviens mūs netraucēs. Pēc rītdienas, pirmdien, pulksten septiņos. Es sagatavošu visu nepieciešamo sava plāna īstenošanai. Es lūgšu arī jums sagatavoties.

– Vai tas ir tas? Sagatavoties? – Stass noapaļoja acis, izlikdamies nobijies. – Es ceru, ka mēs nerunājam par kaut ko tādu kā siksnīņu?

– Ko?" Es biju pilnīgi apstulbusi.

Viņš iesmējās, bet tad kļuva nopietns un pēkšņi paziņoja, ka patiesībā ir gatavs darīt jebko traku, ja viņš ir kopā ar mani.

– Izņēmums ir viss, kas varētu negatīvi atspoguļoties manā uzņēmuma reputācijā.

– Nekas no tā nenotiks.

– Es apsolu ievērot tādu pašu politiku no savas puses. Nu... Tātad mums ir vienošanās?

Es piekodināju, pabeidzu savu "Bloody Helena" un izgāju no kluba. Es pilnā ātrumā skrēju mājās, pirmā pie luksofora. Un tas viss tikai tāpēc, ka nevarēju sagaidīt, kad nokļūšu savā drūmajā irētajā mājoklī, lai iesēstos savā klēpj datorā un meklēšanas lodziņā ierakstītu vārdu "strapon", kas man, tādai neveiklai meitenei, bija pilnīgi svešs.

Teikt, ka es biju šokēts, redzot, ko mana īsā izmeklēšana radīja, ir vienkārši neko neizsakot. Un ko, Gaismas Smirnova

kungs tiešām piekristu... šādai lietai, ja I....? Mūmijas! Es nervozi pasmējos, piespiedu dūri pie degošajiem vaigiem, mazliet paskrēju turp un atpakaļ, lai vismaz mazliet atbrīvotu iekšā strūdošās emocijas, un tad atgriezos pie datora un... iedarbināju vēl vienu video.

Ak, nāc taču! Ko cilvēki izdomā? Vai tas tiešām ir labi?

20. nodaļa

Trāpīt Stasu ar straponu, sist viņu ar pātagu vai saspīest viņa sēkliniekus ar dzimumorgānu saitēm? Nu... Kas, pie velna? Bet ne septiņos pirmdienas rītā! Tā noteikti būtu perversija, kas līdzīga nevienai citai! Un, runājot par gatavošanos, es domāju sāņus, drīzāk morāli, lai Stass sēdētu un garīgi gatavotos šim pašpārlicinātajam mačo zaudējumam pazemojošam darbam. Bet viņam par to nebija jāzina. Idiots, lāgā! Man vajadzēja būt tik mulķīgai ar savu naivo "ko?!", atbildot uz viņa jautājumu par straponu. Es būtu uzmetusi ķieģeļu seju un veltījusi viņam daudznozīmīgu skatienu. Ļautu viņam sēdēt un ciest gaidībās.

Nē, es varēju neapzināti garām, bet cik gan būtu paveicies, ja es nebūtu kļūdījies! Kāda simetriska un tāpēc patiesi skaista atriebība tā būtu bijusi!

Pārāk labi atcerējos nakti pirms brauciena pie Stasa, kad es garīgi gatavojos nodoties vīrietim, kurš mani bija ieguvis kārtīs. Patiesībā svešam, nepazīstamam cilvēkam, kurš nekad iepriekš mani fiziski nebija piesaistījis... Lai Stass, dzirdējis vārdus par gatavošanos, arī sēž un brīnās, ko es viņam esmu sagatavojusi. Bet, kas ir izdarīts, tas ir izdarīts. Bet es pati sev iemācījos tik daudz ko jaunu. Manai uzticamajai grāmatvedei Oļēckai Sergejevnai ir taisnība: ir tik daudz lietu, par kurām tev nav ne jausmas. Un par velti! Vismaz tas pats strapon...

Atriebības pilnas domas viņa balsī ieskanējās, gleznojot

bildes, kas bija viena par otru sliktākas. Lūk, Stass devās uz vannas istabu un gatavojās gaidīt, ko ar viņu izdarīs dāma, kuru viņš iepriekš bija saliecis un izmantojis. Lūk, viņš iznāk un redz... Manas lūpas sāka šķelties viltīgā smaidā, un es atkal uzlēcu, pagriezos pa istabu, bet paklupu uz izlocītā dīvāna kājas, kuru tā arī nebiju paguvusi salocīt, nokritu uz tās un skaļi smējos, raustīdama kājas un dauzīdama ar dūri pa tievajiem spilveniem.

Viņi nekavējoties trāpīja pa sienu (vai atkal zaudējuši bailes?), bet šobrīd man bija vienalga, vai kaimiņi no augsta zvanu torņa sašutīs. Jā! Ko tas Eiropas gludais, veiksmīgais un pašpārliecinātais velns stāstīja par savām īpašajām jūtām pret mani pēc tam, kad viņš mani bija burtiski un pārnestā nozīmē izdrāzis? Mīlestība? Mīlestības nav, ir tikai zaudējums kārtīs, un vilkme... Nu, ja nu vienīgi vilkme izlīdzināties. Bet tagad ir mana kārta būt uzvarētājai! Un, ja man tas izdosies, es to visu gribu vinnēt atpakaļ! Man būs tik jautri, man būs tik jautri!

Galvenais bija pabeigt sagatavošanās darbus rītdien plānotās "atriebības" īstenošanai. Būdams mānīcīgs cilvēks, es iepriekš neiegādājos nevienu no plānotajiem Stasa jaunās garderobes elementiem. Tāpēc jau no paša rīta devos uz dārgu intīmpreču salonu, kura adresi atradu tajā pašā "dievišķajā" internetā. Tur pārliecinājos, ka šī vieta strādā ne tikai bez brīvdienām un vēlajām naktīm, bet visu diennakti. Un patiesība ir tāda: kurā diennakts vai nakts stundā kāds gribētu nodoties izvirtībai? Nē, protams, vajadzīgās lietas varēja pasūtīt ar piegādi, atkal izmantojot Vispasaules tīmekli, bet es gribēju izvēlēties klātienē

– apskatīt, salīdzināt, aptaustīt, iztēlojoties Stas.....

Pārdevējs bija foršs kā elks no Lieldienu salas, bet profesionāli pieklājīgs, tāpēc es pat atradu spēkus ar viņu apspriest dažas detaļas izvēles procesa laikā. Piemēram, par atšķirību starp sieviešu stringiem un to mežģīņu vīriešu tandēmiem. Anatomija, saprotams, ir atšķirīga... Pārdevējs saudzīgi painteresējās par to, kāds ir tā kunga, kuram viss šis skaistums paredzēts, dabas izmērs, es atbildēju, izplešot plaukstas, lai noteiktu garumu, un savirknēju īkšķi un rādītājpirkstu nekad neaizvērtā maisiņā, lai precīzi norādītu biezumu. Es jutos kā tāds makšķernieks, kurš melo saviem biedriem par "tādu zivi", bet es nemeloja! Smirnova kunga viss, lai Dievs viņu svētī, patiešām izrādījās diezgan iespaidīgs un, ja godīgi, tiešām, tiešām ļoti, ļoti izskatīgs.

Pārdevējs ironiski vai ar cieņu klanījās, tad ieteica no viņa viedokļa veiksmīgākos variantus un kopumā visu izdarīja pareizi. Tā nu galu galā es salonu atstāju, līdz nesot pilnu erotiskās apakšveļas komplektu vīriešiem, kuri vēlējās spēlēt lomu spēles.

Viņa saglabāja seju līdz pēdējam iespējamajam brīdim. Līdz brīdim, kad viņa aizcirta durvis, iedarbināja dzinēju un aizbrauca. Ak, mans Dievs! Tas bija mežonīgi smieklīgi! Tik ļoti, ka visu ceļu līdz mājām es ik pa brīdim sāku ķiķināt. Un tad, kad novietoju automašīnu stāvvietā, pēkšņi sapratu, ka jau sen nebiju tik daudz smējies, nebiju degis tik dažādos kaislību spektros, nebiju degis dūsmās, kaunā un sašutumā, nebiju gaidījis derības un atriebību... Un, ja turpinātu iesākto un būtu godīgs pret

sevi līdz galam, nebiju tik spilgti izsmējis, masturbējot pavisam noteiktas fantāzijas.

Atlikušo svētdienas pēcpusdienas daļu es gulēju uz dīvāna, lasīju mīlas romānu ar vārdu "Nodevība" uz vāka, skaļi nolādēju vispirms varoni-durnu un pēc tam stulbo varoni, kas beidzot viņam piedeva un paņēma viņu atpakaļ, un tad gulēju burbuļvannā. Brīnišķīgas, absolūti, kā izrādījās, aizmirstas sajūtas! Tomēr dražas zirgs – ne tā loma, uz kuru būtu jātiecas pat ļoti modernai un ļoti neatkarīgai sievietei. Pat tad, ja viņai ir savs bizness uz sabrukuma robežas. Pat ja viņa ir šķīrusies... It īpaši, ja viņa ir šķīrusies!

21. nodaļa

Septiņos no rīta SDS-Holding biroju augstceltne joprojām bija praktiski tukša, izņemot apsardzi pie ieejas un apkopējas gaitenīs. Vēl viens apsargs, šoreiz nevis uniformā, bet gan stingrā uzvalkā, man veltīja slinku skatienu, kad izkāpu no lifta augšstāvā, un tad, vicinot savu seksveikala somu, devās Stasa Smirnova reģistratūras virzienā. Vai viņš bija brīdināts? Par to nebija šaubu. Pretējā gadījumā neviens nebūtu mani pielaidis "pie ķermeņa".

Es atkal nervozi pasmējos: uz ķermeni! Aha! Kas drīz būs tikai mans.

Stass atradās pie sava rakstāmgalda, un es piegāju pie tā paša krēsla, kur mani iepriekšējā dienā bija izšaujis, un apsēdos tajā, pārliedot kāju pār viņa kāju. Stass sekoja man ar ironisku skatienu, novēlēja labu rītu un pārstāja runāt, pārējo atstājot man. Savaldot gaidīšanas uztraukumu, es sāku, ierosinot viņam aizslēgt sava kabineta durvis, stingri saskaņā ar scenāriju, ko Stass bija izspēlēja ar mani.

Viņš nestrīdējās un piecēlās no galda. Šodien viņš bija tērpies pelēkā uzvalkā no smalkas vilnas un baltas krāsas kreklā ar konservatīvu kaklasaiti. Gan žakete, gan bikses lieliski piegulēja viņa slaidajai figūrai, taču es nevarēju nedomāt par kaut ko citu: vai Stasam derēs tas, ko es viņam uzšuvu.

– Staņislav Dmitrijevič, novilkiet apģērbu.

– Vai tas ir jūsu vēlme, Jeļena Georgijevna?

– Tikai pirmā daļa, Staņislavs Dmitrijevičs.

– Tādā gadījumā būtu pareizi to vispirms izteikt pilnībā,

Jeļena Georgijevna.

Tas tiešām bija saprātīgi un dabiski, ka es kaut ko tādu pieprasīju, bet es brīdi stāvēju nekustīgi, vērojot, kā Stass novelk žaketi un, noliekot to uz krēsla atzveltnes, novelk kaklasaiti no viņa spēcīgā kakla. Skats bija... uzmundriņš. Īpaši ņemot vērā to, kas atradās uz zemā galdiņa man blakus.

– Es jums kaut ko nopirku, Staņislav Dmitrijevič, – Stass, kurš tajā brīdī atkailināja krekla pogas, paskatījās uz paciņu kaudzi, ko biju izvilcis no somas, un jautājoši pacēla uzacis. – Runājot par manu vēlmi, es gribētu, lai jūs to valkātu un pavadītu tajā visu dienu darbā. Un es paturēšu tiesības tevi vērot un pārbaudīt. Es gribu stingri zināt, ka kaut kur starp tikšanās reizēm un sarunām jūs neesat atbrīvojies pat no vienas... aprīkojuma daļas.

– Jūs taču atceraties, ka man šodien ir nopietna darba tikšanās, kuru es nevaru atcelt?

– Protams, – es piekodināju un pasmaidīju smaidu, ko nespēju savaldīt. – Vēl vairāk, es noteikti gribētu būt klāt klātienē no sākuma līdz beigām. Es nevarēšu pārtvert no jums līgumu, ja par to ir runa, jo es esmu nepareizajā svara kategorijā, tāpēc nav runa par nekādu mēģinājumu uz jūsu peļņu un naudu... Un, ja tas ir svarīgi, es esmu gatavs parakstīt līgumu par informācijas neizpaušanu jau tagad!

Stass pārdomāti mājienā un aizsniedzās pēc bikšu jostas. Viņa pirksti kustējās nesteidzīgi, bet kaut kā tā, ka pēkšņi kļuva skaidrs, ka es nevaru no tiem atraut acis. Es sēdēju kā pele zem čūskas hipnotiskā skatiena. Un drīz vienacis čūskas-zvērs patiešām parādījās – vēl aizvien to sedza sniega balto bokseru plānais audums, bet tomēr fakturēts un izliekts. Sēklinieku aprises un atslābinātā vārpstas līnija, un pat galviņas sabiezējums... Pati vārpsta un pati galviņa, kas bija manī, kustējās tur, sagādājot spilgtu baudu, ko nevarēja aizmirst... Un pirms tam arī manā mutē, iepazīstinot mani ar to, cik mīksta ir āda, kas tos pārklāj.....

– Tātad jūsu vēlme, Jeļena Georgijevna, ir, lai es valkāju kaut ko jūsu nopirktu un valkātu to visu dienu un līdz pat vakaram. Jūs savukārt paturat sev tiesības laiku pa laikam ierasties, lai pārbaudītu, vai es ievēroju vienošanās noteikumus. Vai tas ir pareizi?

– Tātad, – es mazliet gausi apstiprināju, skatoties uz Stasu, kurš izģērbjas, un pat noriju.

– Vai jūs saprotat, ka, ja jūsu "kaut kas" izskatīsies uzkrītošs vai provokatīvs, tas ietekmēs manas biznesa sarunas un līdz ar to ietekmēs finanšu un tēla jomu, kuru mēs vienojāmies neskarot?

Es paraustīju plecus un, izrādot faktiski neesošu sašutumu, samulsu:

– Protams, Staņislav Dmitrijevič! Par ko jūs mani uzskatāt? Patiesībā es neko tādu nebiju iedomājies, bet, tā kā viss bija iznācis strikti atbilstoši, es nevarēju to tagad atzīt! Stass aizlaida

rokas man gar sāniem un atkal sastinga, aizlaidis pirkstus zem elastīgās gumijas, tad novilka man bokserus līdz potītēm un pakāpās pār tiem, lai iztaisnotos, atklājot manu kailumu:

– Nemiet vērā, ka es nemēģinu atteikt vai pat neprasu redzēt, ko esat man iepriekš sagatavojis. Es tikai precizēju iesaistītās detaļas. Tātad jūs garantējat, ka tas neietekmēs manas dienas biznesa pusi?

– Tas būs atkarīgs no tā, kā tu..." es murmināju, nezinādams, kur likt acis.

– Es varu panest sāpes!

Ko? Vai viņš domā, ka es esmu? Šoreiz man nevajadzēja izspēlēt sašutumu, tas bija patiess.

– Ak, tiešām! Par ko jūs mani uzskatāt? Es neesmu kāda sadistiska sieviete, kas...

– Tādā gadījumā, vai mēs noslēgsim darījumu? – Stass pasmaidīja un piegāja tuvāk, turot man roku.

Bija spēcīga sajūta, ka kaut kas svarīgs ir palaists garām šī pilnīgi kailā, bet tomēr ārkārtīgi pašpārliecinātā vīrieša čukstēšanas un nekaunības dēļ. Bet kas tas bija, es nespēju pietiekami ātri noskaidrot. Tāpēc es vienkārši piecēlos (tā, lai Stasa naudošais loceklis neķīkstētu man tieši sejā!) un pakratīju izstiepto plaukstu.

22. nodaļa

Tā bija sausa un sasprēgājusi, un pēkšņi tā negaidīti stipri saspieda, un tad Stass aizrāva mani pie sevis. Vismaz man izdevās palēnināt tempu un neuzbraukt viņam uz kailām krūtīm, taču viņa acis, kas bija tik tuvu, ne mazāk mulsināja. Kaut vai tāpēc, ka tās, par spīti visam, joprojām smējās. Un to acu dziļumos es atkal ieraudzīju to, kas mani bija izsitis no līdzsvara, kad pirmo reizi zaudēju Stasam pokera spēlē: uzvarētāja alkatīgo vēlmi, kurš ir sasniedzis, ko vēlējās, bet vēl nav saņēmis savu balvu. Bet šoreiz tā bija mana, vai ne? Vai ne?

"Nekas! – Es domāju, nomierinot sevi un savus nervus. – Nekas! Kad viņš redzēs, kas viņam būs jāvalkā, tad mēs redzēsim!"

– Lūdzu, – teicu, izvelkot plaukstu no rokasspiediena slazda un norādot uz seksa veikala pirkumu kaudzi, gandrīz dziedādama un smaidīdama no auss līdz ausij.

Lietas bija sakārtotas piramīdā, no lielākās apakšā līdz mazākajai augšā. Protams, Stass paņēma tuvāko, atvēra kastīti un izšūpoja smalkāko mežģīņu stringus... Melni, smalki un, suņa kungs, vīrišķīgi – tieši šo detaļu, to, kā šādā skaistumā iederētos ievērojams vīrišķīgs augums, viņam nācās pārrunāt ar pārdevēju.

Stass paskatījās uz to lietu, iebakstīja ar pirkstu mežģīņu biksītē un ar ironiju izkropļojis lūpas paskatījās uz mani. Es apstiprinoši klanīju, izbaudot šo mirkli, un paskaidroju:

– Uzvelciet tās tikai pēdējās, pēc jostas un zeķēm. Lietošanas ērtībai. Teiksim tā.

– Jūs, protams, zināt labāk, Jeļena Georgijevna, man tādas pieredzes nav, – Stass nestrīdējās un atlika malā stringus, tagad paņemdams līdzenu maisiņu ar zeķēm. – Kāda skaistule! Es esmu pārliecināts, ka jūs būtu ...

– Uzlieciet to!

Kustība, ar kuru Stass noņēma celofānu, iznāca, iespējams, pārāk asa, nervoza, un es izjutu kaut ko ļoti līdzīgu triumfam – galu galā, drāztais Smirnova kungs patiesībā nebija tik mierīgs, kā viņš gribēja parādīt!

– Es gribētu, lai es to nebūtu saplēsis..." viņš pa to laiku murmināja. – Un kā jūs, dāmas, parasti to darāt?

Apsēdies kails uz krēsla – tā paša, uz kura jau karājās viņa drēbes, – un balstīdamies papēžos uz sēdekļa malas, Stass sāka vilkt zeķes. Viņa kājas bija skaistas – gludi pirksti ar koptiem nagiem, spēcīgas pēdas, plānas, vijīgas, it kā tīrasiņu zirga, potītes, liesas apakšstilbiņas, spēcīgi, savīti augšstilbi. Bet tas bija tīri vīrišķīgs skaistums. Skaistums, ko klāja sarkanīgi matiņi. Melna ne liela tīkliņa, virsū atkal rotāta ar mežģinēm, apvienojumā ar to visu... Nu, tas nesaderēja! Un tomēr, kad Stass piecēlās kājās, pielabojot mežģiņu gumītes uz augšstilbiem tuvu pie cirkšņa, tas izskatījās tā, ka man elpa aizķērās kaklā, augošie krūšu sprausli iespiedušies krūšturis krūsturīša krūšdaļās (par laimi, tās bija cieši pieguļošas, ziemas versija ar putām, citādi būtu bijis kauns!), un vēdera lejasdaļa kļuva karsta un līksma.

"Vai viņa nav stulba?"

Stass tikmēr bija izkārtojis pēdējo priekšmetu un tagad to pētīja, uzacis uzacis man jau pazīstamā ironiski skeptiskā veidā:

– Kāpēc jūs domājat, ka tas man derēs?

Un tā iznāk, ka Stasam vajadzētu izskatīties kā idiotam sieviešu zeķēs, pielaikojot ciešu korsetu, bet es jūtos visstulbāk?!.

– Nevilcinieties.

– Sieviešu apakšveļu es, Jeļena Georgijevna, nekad neesmu valkājusi, bet tomēr zinu, ka pašas dāmas, pērkot kaut ko tādu, nemēģinot to.....

– Aizmugurē ir siksnīņa, ar kuru var visu regulēt," es drūmi paskaidroju un ar nepacietību iesēdos krēslā.

– Vai zinājāt, ka korsete kādreiz bija vīriešu garderobe? – Stass pārdomāti jautāja, aplūkojot to, ko es viņam biju nopircis.

Pārdevēja sekса veikalā man paskaidroja, ka šī tualetes poda daļa būtu diezgan piemērota vīriešiem, kurus interesē šādas rotaļas, vismaz tāpēc, ka tajā nav krūškurvīšu. Un korsets bija, varētu teikt, konservatīvi pabeigts: augšā glīts gofrēts volāns, kas gluži nejauši atradās zem krūšu muskulatūras izspūrušajām plāksnītēm, tāds pats rotājums apakšā – tur, kur priekšā un aizmugurē bija piestiprinātas elastīgās lentes ar slēdzenēm zeķu piestiprināšanai. Un krāsa bija samtaini melna, kā arī pārējā "tērpa" krāsa. Bet teikt par šādu lietu, ka tā ir vīrišķīga?

– Vīrieši? – Es šaubījos. – Nu, ja nu vienīgi tāpēc, lai ievilktu savu nabadziņu....

– Korsetes mērķis radās vēlāk. Sākotnēji cietos korsetes

valkāja jātnieki, kuriem daudz laika bija jāpavada seglos. Tas bija paredzēts muguras atbalstam, lai pēc gariem pārbraucieniem tā tik ļoti nesāpētu.

– Es nezināju...

– Es nezinu, vai es varu tikt galā ar šīm tavām kurpju šņorēm.

Jums būs man jāpalīdz, Jeļena Georgijevna.

Suce!

Es pietuvojos soli tuvāk un visu savu niknumu izlēju uz Stasu, savelkot viņa kurpju šņores tik cieši, ka viņš tikai izelpoja gaisu.

– Vai vēlaties, lai tas būtu jūsu kakls?

– Es meloju, sasienot mezglus, bet man nācās sev atgādināt, ka tas būtu pārāk uzkrītoši un pārkāptu mūsu vienošanos.

– Protams," Stass piekrita. – Pasniedz man manas biksītes, lūdzu.

Suce! Suce! Suce!

Pūzdams dusmas un pēc sajūtām pat pieskaroties uz šī kurināmā verdošā "tējkannas" vāka, es iebāzu Stasam rokās striķi un atkāpos malā, grasoties atkal ieņemt stratēģiski kalibrētu pozīciju krēslā.....

Un man vēl bija jāatgriežas, lai palīdzētu piesprādzēt tās jākuņģa zeķes pie korsetes elastīgajām gumijām!

23. nodaļa

– Ko tagad? – jautāja Stass, beidzot uzvilcis bikses, ievietojis tajās savus "labumus" un tad teatrāli apgriezies ap savu asi, izplešot rokas.

Vīrieša kailās sēžamvietas, ko pa vidu šķērsoja plāna stringu mežģīņu strēmele, lika man justies tā, it kā man acīs būtu spīdējis saules zaķis, tāpēc es saspiedu acis un, it kā glābjoties, ieslīdēju krēslā. Taču arī no turienes izrāde nebija mazāk provokatīva – mežģīnes un volāni izskatījās velnišķīgi nepieklājīgi līdzās spēcīgajiem, tīri vīrišķīgajiem muskuļiem un augumam uz krūtīm virs korsetes, kas savilka manu vidukli. Un, šķiet, tieši tāpēc tas bija tik velnišķīgi uzbudinoši. Uz Stasa dabu, kas spīdēja cauri gipīram, bija neiespējami skatīties. Gan tāpēc, ka tas bija apkaunojoši pievilcīgs, gan tāpēc, ka drāns, šķiet, guva baudu no notiekošā, kas pavisam manāmi atspoguļojās tur – mežģīnēm apvilktajā cirksnī.

– Tagad uzvelc to, ar ko esi atnācis – izņemot bikses un zeķes, protams, – un vari atgriezties nodarbībā, no kuras tevi izvilku.

– Jūs esat tik laipna, Jeļena Georgijevna!

Stasa kreklis bija no biezas, acīmredzami dārgas kokvilnas, bet caur sniegbalto audumu joprojām bija redzams melnais korsets. Mežģīņu skaistumu zem tā pilnībā noslēpa bikses. Tikai tad, kad Stass apsēdās, lai sasietu kurpju mežģīnes, bikses pacēlās, atklājot potītes, ko sedza ļaunais tīkls.

– Ugh! – Stass izstaipījās un noslaucīja sviedrus no pieres. – Vai jūs būtu tik laipns un attaisītu kurpju šņores? Pretējā gadījumā es varētu zaudēt samaņu no gaisa trūkuma.

– Nē, – es viņu pārtraucu un atriebīgi iebāzu Stasa zeķes un bokserus somā, ar kuru biju atnākusi. – Es gribu, lai tu sajūt, vismaz mākslīgi, bet jūt to, ko jūt tie, kurus tu noliec, atņemot viņiem finansiālu vai lietišķu gaisu, kad viņi ar tevi runā.

– Un kā jūs jutāties, kad I....

– Uz tikšanos, Staņislav Dmitrijevič. Ir pienācis laiks man mazliet pastrādāt. Bet es būšu pie jums pulksten četros. Punktualitāte ir vissvarīgākais.

– Šīs tavas mežģīnes man šobrīd mežonīgi niez," Stass melanholiski sacīja un pielabināja savu locekli, kurš nebija pieradis pie šāda iepakojuma.

– Uzturieties, Staņislav Dmitrijevič. Atcerieties savu lietišķo reputāciju," es viņu ar prieku uzjautrināju. – Un drīz uz tikšanos.

– Zvaniet manai sekretārei pēc pulksten deviņiem. Viņa pasūtīs tev caurlaidi," Stass atbildēja, akcentējot statusa atšķirību, un es, atkal sajūtoties kā sūds uz spieķa, nevis kā uzvarētājs, dūsmīgi izstaipījos pa durvīm.

Pagaidām uzgaidāmajā telpā vēl neviena nebija, tāpēc es klusi izgāju garām, izgāju koridorā un iekāpju liftā. Manī vēl joprojām kņudēja.

Suce! Nē, kāda kuce!

Tomēr doma, ka Stass šodien visu dienu turēs muguru taisnu, kā cēla jaunava, slepus skrāpēdamies starp kājām un periodiski

izvilkdams starp sēžamvietām iegrieztā striķa tiltu, nevarēja mani nesildīt. Kā arī horizonta priekšnojauta – Stasam manā klātbūtnē nāksies to visu novilkt, nomainot apakšveļu pret saviem bokseriem un zeķēm. Un kā viss ritētu tālāk... Noskaņojums no šīm domām kļuva lielisks, tā ka es atnācu uz savu kabinetu nevis nikna, bet gan diezgan nomierinājusies. Un tad man arī bija iespēja pārlicināties, ka teiciens "kas agri ceļas, tam Dievs dod" ir patiess.

Klusajā rītā, kad personāls mani neapmeklēja ar nebeidzamiem jautājumiem un telefons neskanēja no klientu, piegādātāju un visdažādāko korumpēto ierēdņu zvaniem, man izdevās strādāt ļoti cītīgi. Tik daudz, ka līdz brīdim, kad parādījās darba kopiena, ko veidoja Nataša un Juļenka, kuras pirmās ieradās uz dežūru kopā ar Pāvelu, es biju sakārtojis visus uzkrātos grūžus, pārskatījis kaudzi papīru, kas jau ilgu laiku gulēja uz mana galda, un uzrakstījis duci vēstuļu.

Beigu beigās, pusdienas laikā, izlēmusi, ka jau esmu strādīga un labi man, nolēmu pārbaudīt, kā Stasam klājas. Vispirms es piezvanīju viņa sekretārei (jā! Nekādu nicinošu sieviešu dzimtes vārdu!) un pasūtīju sev caurlaidi, pēc reakcijas saprazdams, ka dāma virtuālās līnijas otrā galā bija brīdināta par manu zvanu. Un tad es palūdzu, lai mani savieno ar priekšnieku. Viņš pacēla klausuli, bet uzreiz teica, ka ir aizņemts. To viegli varēja uzskatīt par brīdinājumu: es nevarēju brīvi runāt, nebiju viens, tāpēc vienkārši uzaicināju Stasu uz kopīgām pusdienām. Taču viņš atteicās, kā likās, pat ar zināmu nožēlu:

– Kā jūs, iespējams, atceraties, man ir sarunas ar ķīniešiem četros.....

– Kā jūs, iespējams, atceraties, es gribētu piedalīties.

– Jūs tikai veltīgi tērēsiet laiku, un tāpat neko nesapratīsiet, – ar ironiju balsī sacīja Stass.

– Ne idiots, lai... – es atkal sāku paklausīgi vārīties un apjukusi klusēju pēc tam, kad acīmredzami gaidošais sarunu biedrs paskaidroja:

– Mēs runāsim ķīniešu valodā.

– Nu, tas ir labi! Tad jūs mani neapvainosiet informācijas noplūdināšanā.

– Es tā nedomāju. Es saprotu, ka jūs interesē citi... ehm... aspekti.

Stasa balss skanēja atviegloti, bet es drudžaini domāju, kā iedragāt sava pavadona pašapziņu, kā likt viņam uzvesties tā, kā vajadzētu uzvesties vīrietim, kurš zem lietišķā uzvalka valkā korsetu, zeķes un mežģīņu biksītes. Protams, es nevarēju izdomāt neko graciozu, kas aizskartu viņa ego. Man nācās aprobežoties ar vulgāri acīmredzamām lietām:

– Vai jūsu cirksnis joprojām niez?

– Vai vēlaties man palīdzēt atrisināt šo problēmu? – Stass nekavējoties atvairīja manu uzbrukumu: – Nāc. Es gaidīšu.

Suce!

24. nodaļa

Ja viss būtu izvērties citādi, es nebūtu braucis – ne pēc šāda ielūguma! Bet, pirmkārt, izskatījās, ka Stass mani ved "uz vājā", un, otrkārt, man ļoti gribējās reālajā dzīvē redzēt to ainu, ko biju ne reizi vien fantazējis: Smirnova kungs, rūpnieks, bagāts cilvēks un pat, kā izrādījās, slavens filantrops, vada sarežģītas biznesa sarunas, bet es sēžu malā un skatos uz viņu, iedzenot mani apmulsumā. Vienkārši tāpēc vien, ka es zinu: šis pašpārliecinātais, pārliecinātais un autoritatīvais vīrietis zem lietišķā uzvalka bruņām valkā sieviešu mežģīņu veļu. Veļu, ko vēlāk, vakarā, viņš, stāvot manā priekšā, novilks nost, – nolauzīs no augšstilbiem caurspīdīgās stringus, izlaižot ārā savu dzimumlocekli, kas mocās cieto, kodošo mežģīņu ietvarā, atkailinās zeķes, lai tās savilktu līdz pirkstu galiem, un tad pagriezīsies mugurā, parādīdams liesās sēžamvietas, un lūgs mani attaisīt mezglus korsetē..... Un tad... Te mana iztēle sāka maldīties... Nokāpties uz ceļiem un likt viņam... Pavēlēt viņam apgulties... Pavēlēt viņam sevi samīļot, lai pēc tam... Ko?

"Karš izstāstīs plānu," es nolēmu, tagad vairāk par visu vēloties, lai mani no uztraukuma degošie vaigi nevienam neizdotu manu patieso stāvokli ar tomātu sārtumu.

Ķīnieši, kas ieradās uz sarunām ar Stasu, patiešām neprata runāt krieviski, taču viņi lieliski runāja angļiski, ko arī pierādīja, kad mani iepazīstināja ar viņiem. Stass nosauca manu vārdu,

bet neaicināja mani pie sarunu galda, un, kad visi pārējie bija apsēdušies, viņš ar burvīgu smaīdu ieteica klātesošajiem pāriet uz sev ērtāku dzimto valodu.

Sākumā mani interesēja tikai sekot ķīniešu uzņēmēju sejas izteiksmei un žestiem un vērot, kā viņu paaugstinātā, pat pārspīlētā austrumu pieklājība viņņveidīgi pārplūst pār biroja īpašnieka britu džentlmenisko neuzbāzību, šlakstīdama un izplūstot vieglās, šķietami pavisam neapgrūtinošās putās. Un tad... tad Stass, acīmredzot pārāk aizrāvēs ar sarunām, aizmirs par sevi un izcēla kāju no zem galda, kur valdīja ēna. Viņa bikses bija uzvilktas, atklājot melnu tīkliņveida potīti, un es pat norāvos, pārsteigta par to, ko ieraudzīju, šķiet, tieši tajā pašā G punktā, ko citi vīrieši gadiem ilgi meklē savās sievās un mīlākās, bet nevar atrast.

Kurš gan būtu teicis, ka mani līdz sviedrainām plaukstām un saldām ilgām starp kājām var saviļņot skats uz vīrieša potīti, kas koķetē starp pulētu kurpi un izgludinātu bikšu malu! Potīte! Apklāta ar tīklveida zeķbiksēm... ehm... kas no tās virzījās uz augšu, zem konservatīvas krāsas bikšu kājas, ap leņķveida ceļgalu, stingru augšstilbu, lai noslēgtos, pieskaroties platās elastīgās lentas mežģīnēm ar daudz cietāku stringu gipuru, kas turēja viņa locekli... Kārdinot viņu, kaitinot viņu... Bliiiin....

Es satrakojuies, nopriecājos, pieskāros pie pieres, kas bija karsta, un tad pavirzīju plaukstu uz leju, it kā mēģinātu aizklāt acis no bildes. Taču tā nebija to priekšā, bet gan iekšā, manā galvā, fantāzijās, uz kurām es nevarēju paredzēt tik asu reakciju!

Likās, ka es sēdēšu un izbaudīšu, vērojot, cik Stass ir apmulsis, kad viņš parādās biznesa partneru bariņa priekšā uzvalkā virs mežģīnēm. Apjucis tikai tāpēc, ka viņš saprata, ka es par viņu zinu kaut ko mulsiņošu un šokējošu. Bet kaut kā iznāca, ka es pati biju apmulsusi, šokēta un līdz ar to arī uzbudināta! Vispirms, kad ar skatienu laizīju sauso vīrieša potīti, un pēc tam, kad iemīlējos Stasa lūpās, kad viņš domīgi ievilka mutē pildspalvas galu! Pildspalvu! Tikai pildspalvu! Pat ne cigāru, lai klieudz! Un te tas bija...

Tagad man bija tik karsti, ka nācās novilkēt žaketi, priecājoties, ka uz manis nebija kleita, bet gan bikšu kostīms un plāna blūze. No vienas puses, tā bija vieglāk, bet, no otras puses, es neapzināti pievērsu sev uzmanību. Un tas nebūtu bijis tikai ķīniešiem! Bet vissliktākais bija tas, ka, atbrīvojusies no žaketes, es uzreiz ietriecos Stasa skatienā, kas bija pilns slēptas ironijas.

Kas tas bija? Šī kuce mani tīši pavedināja tieši tagad? Ziniet, izrādīja savu kājstarpī ar zeķēm? Viņa taisīja porno šovu ar parastu kancelejas pildspalvu, turklāt vēl runāja viegli ķīniešu valodā... Ak, mans Dievs!

"Tev straponu? Es tev dāvināšu straponu! Būs jākurva rags un svilpe! – Es atriebīgi nodomāju. – Karā kā karā!"

Tikko biju sācis gatavot plānu šim vakaram, kad nelielais, gados vecākais ķīnietis, kas sēdēja blakus Stasam, pēkšņi norādīja uz savu vēderu, tieši tur, kur caur gaišo krekla audumu bija redzams melnais korsets. Es aizrēju elpu. Ķīnietis joprojām murmināja, tagad žestikulējot, ka vispirms bija

pamanījis, ka Stass stāv pārāk taisni, un tad atkal norādīja uz korsetu. Stass klusēja un skatījās uz mani. Tas bija mulsinoši, lai gan beidzot bija iestājies tas, uz ko es slepeni tiecos: mulsums ar attaisnojumiem. Taču nekas tāds nenotika! Stass kaut ko teica, grimā, un pēc tam ar smaidu uz mani klanījās.

Vai viņš to tikko atzina? Es gribēju nekavējoties krist caur zemi.

– Ko?" es gandrīz nervozi kļiedzu un tad atkārtāju angļiski: "Ko?"

– Pirms pāris gadiem es arī izrāvu muguru, un es saprotu, cik nopietni tas ir. Dievs, kādas sāpes! Kādas sāpes! Briesmīgi, vienkārši briesmīgi," ķīniešis nekavējoties sāka runāt, arī mainot valodu. – Speciāla josta, kāda ir Smirnova kungam, ir laba, taču tā nav panaceja. Un es priecājos, ka ir kāds meistars, – puslīdz noliecās manā virzienā, – kurš var viņam palīdzēt ar akupunktūru un profesionālu masāžu. Bet tomēr galvenās sajūtas, kas man ir, ir cieņa un milzīga pateicība. Smirnova kungs neuzskatīja savu veselības stāvokli par iemeslu, lai atliktu sarunas ar mani un maniem kolēģiem. Tas raksturo viņu kā vārda vīru un uzticamu partneri.

– Paldies, Liana kungs, – Stass samtaini samtaini samtaini samulstīja un tad pārgāja atpakaļ uz ķīniešu valodu, atstājot mani apstulbinātu.

Tātad, josta, lai atvieglotu sāpju sajūtu pārplēstā mugurā, un masieris ar suņu spēlēm gatavībā? Tātad "briesmīgās sāpes", kuru iedomātā pārvarēšana biznesa tikšanās dēļ padarīja

"Smirnova kungu" arī par super uzticamu partneri, kuram tagad kabatā ir darījums? Tā ir viltīga un viltīga infekcija! Tas tiešām ir kaut kas, ko no viņa mācīties un mācīties!

Ja es nebūtu pārliecināts, ka korsete Stasam bija pilnīgs pārsteigums, es būtu viegli pieņēmis, ka viņš jau iepriekš bija uzzinājis par galvenā sarunu partnera muguras problēmām un bija izmantojis šīs zināšanas, speciāli parādot viņam savu "tērpu"! Vai arī Stass tiešām jau iepriekš bija saņēmis informāciju par Liana kunga problēmām, un tagad viņš to vienkārši jauki apspēlēja...?

Nāk prātā "Karību jūras pirāti", kur viens no maznozīmīgajiem varoņiem jautā Džekam Zvirbulim: "Kā jūs domājat, vai viņš improvizē, vai plāno uz priekšu?" Filmā viss beidzās slikti gan tam, kurš jautāja, gan tam, kurš atbildē saņēma tikai slepkavniecisku skatienu. Kā izvēršas situācija ar vienu naivu sievieti, kura mulķīga uztraukuma dēļ nolēma atkal spēlēties ar kādu, kurš ir spēcīgāks, pieredzējušāks un viltīgāks? Tas man lika justies mazliet slikti vēderā. "Bet tagad es uzvarēju!" – Es mēģināju sevi nomierināt. Tas bija juceklis, bet es nevarēju aizbēgt...

25. nodaļa

Sarunas noslēdzās, kā jau biju paredzējis, ar līguma parakstīšanu. Redzami apmierināts, Stass pavadīja ķīniešus līdz kabineta durvīm, nododot tos sekretārei, kura rosīgi čivināja tajā pašā pārliecinošajā iīņu valodā, un tad atgriezās pie sava rakstāmgalda. It kā viņš būtu aizmirsis, ka nav viens. Es sēdēju, sēdēju un sēdēju, nespēdams izdomāt, ko teikt, kas spētu iepīt, uzjautrināt un aizskart manas sirds stīgas, tāpēc piecēlos, pacelot no krēsla roku balsta žaketi, ko iepriekš biju novilkā.

– Vai jūs jau aizbraucat, Jeļena Georgijevna? – Stass jautāja bezrūpīgi un pacēla uz mani jautras acis.

"Tu priecājies par agru, dražiņ!" – Es nodomāju pie sevis, bet skaļi pateicu:

– Kad jums, Staņislav Dmitrijevič, būtu ērti mani atkal uzņemt? Kad jūs šodien būsiet brīvs? Mums ir tik daudz interesantu lietu...

– Lūdzu, atgādini man, kādu vienošanos mēs noslēdzām, uzsākot šodienas spēli, – Stass pēkšņi mani pārtrauca, atliecies savā biroja krēslā un piesitot ar nūrdošo pildspalvu, kas pirms tam man bija atņēmusi mieru, uz dokumentiem, kas bija izkārtoti uz galda.

– Neesiet mulķi! Jūs ļoti labi atceraties.

– Man ir svarīgi zināt, ka arī jūs neesat aizmirsuši!

– Mēs vienojāmies, ka atlikušo dienas daļu jūs nefilmēsiet.....

– Apstāties. Formulējums, Jeļena Georgijevna, formulējums! Atceries, ka velns slēpjas detaļās? Mēs vienojāmies, ka es valkāšu to, ko tu man nopirkusi, un pavadīšu tajā visu darba dienu. Un jūs paturējāt tiesības mani vērot un pārbaudīt, zināt, ka kaut kur starp tikšanās reizēm un sarunām es no visa šī skaistuma nešķiršos, – Stass turēja plaukstu uz vēdera – tieši uz korsetes, kas joprojām saspieda viņa vidukli. – Vai ne?

– "Tātad," es piekritu. – Un es arī teicu, ka šī ir tikai pirmā daļa.....

– Nē, nē, nē, nē, nē. Tas bija par to, ka es tev taisīju striptīzu. Tad jūs izteicāt savas vēlmes par to, kādā apģērbā vēlaties mani redzēt. Un tas ir viss, Jeļena Georgijevna! Ne mana atkārtotā izģērbšanās jūsu priekšā, ne viss, ko jūs acīmredzot pēdējo stundu pati esat fantazējusi, šajā līgumā nebija un nav iekļauts.

– Bet es...

– Tu jau sapņo par to, kā likt man darīt kaut ko pikantu? Nē? Es to redzēju no tā, kā tu visu šo laiku skatījies uz mani, ar liesmojošiem vaigiem, ar to vien pierādot, ka tu domā tikai par manu mežģinēm apvītu locekli! Ko tu saki, ka es biju maldināts?

– Nē, – es izelpoju, samierinoties ar acīmredzamo. Bija apkaunojoši un bērnišķīgi vaimanāt, ka Stass apzināti novērsa manu uzmanību, iztraucēja mani ar nesteidzīgu striptīzu, lika man runāt un iesaldēja mani, neļāva man izteikt visus savus plānus vārdos. – Man nebija ne jausmas, kā šī spēle man izvērsīsies...

– Es esmu pārsteigts par jūsu kukuļdošanas godīgumu...

Nu, jūs atceraties, ka šādas spēles vienmēr spēlē divatā, Jeļena Georgijevna!

– Taču atšķirībā no pokera šajā spēlē abi var zaudēt, Staņislav Dmitrijevič! Vai arī uzvarēt.

– Es nestrīdos. Es nestrīdos.

– Nu, tad... veiksmes," es murmināju un pagriezos, lai aizietu.

Es gaidīju, ka kāds mani piezvanīs, bet Stass klusēja un tikai šustināja papīrus, tāpēc es pagriezos, kārtējo reizi nespēdams to izturēt:

– Man ir tavas zeķes un bokseri.....

Tas izklausījās nožēlojami, un man pat nebija īpaši jābrīnās, kad uzreiz saņēmu atbildi:

– Ja vēlaties, paturiet to pie sevis. Piemiņai.

– Paldies. Man vajadzēja lūgt, lai jūs vismaz autogrāfējat savas bikses.....

Durvju rokturis jau bija viņa plaukstā, kad aiz muguras atskanēja klusa un skaidra skaņa:

– Vai mēs to darīsim vēlreiz?

– Jūs taču jokojat, vai ne? – Es gandrīz kliežu, uzreiz sašutis, un tad metos atpakaļ.

Es saspiedu plaukstu... un tikpat ātri atlauzu, kad Stass atlēca no galda un sagaidīja mani pusceļā ar spēcīgu apskāvienu, kas līdzinājās cīņas apskāvienam, un apstulbinošu, prātu reibinošu un teju pirkstgalus savelkošu skūpstu. Lai Dievs un viņa dvēsele! Es paklupu, neveikli iesitu ar dūri Stasam vēderā, taču nekādi viņu nesāpināju – korsets arī šeit spēlēja pret mani, kalpodams

kā aizsardzība.

– Atkāpies no manis! Suce! Es esmu...

– Un tu esi spēlmanis... hmm... Paramosha! – Stass nopūtās, atkāpjoties un pacēla pret mani rokas ar atvērtām plaukstām, it kā padodoties, izrādot savus miermīlīgos nodomus.

– Un tu esi muļķis!

– Iespējams, ka tā. Bet saki man, skaistā Helēna, ko tu darītu, ja es šodien paklausīgi izpildītu visu, kas paredzēts tavā programmā? A? Tev nav jāatbild. Es zinu. Tu aizietu un nekad neatgrieztos, jūtoties atriebta un apmierināta. Un tā... Tā tu vāries, gatavs cīnīties, acis deg zaļi kā kaķim naktī... Un arī tu atkal jūti, ka esi zaudējis... Lai gan šķiet, ka esi uzvarējis. Zini, pie kā tas var novest?

– Es zinu, tu, pirātu bastards. Bet... Bet kāda tam visam ir jēga? Kāpēc, ja tu vari vienkārši...

– Ar prostitūtām ir viegli, Ļen. Tu dod tām naudu un dari, ko vēlies. Tikai tas ir garlaicīgi. Un tas, kas ir interesanti, kas tevi satrauc un uzbudina, nav viegli. Īpaši tādiem kā es un tādiem kā tu. Vienīgais veids, kā viņus iekarot. Tikai uz uzdrīkstēšanos. Pieķeroties uztraukumam, piespiežot, atlaižot un ar katru reizi pievelkot tuvāk un tuvāk.

– Kāpēc tu man to visu stāsti?

– Jo tu esi tu. Jo es joprojām vēlos, lai mūsu spēle būtu godīga. Tāpēc es ierosinu: vai mēs to darīsim vēlreiz?

– Tu esi kaut ko par mani izdomājis... nesaprotami. Es esmu parasts. Tādus, kādus jūs šeit gleznoat: kas ar varu un uz derības

pamata, kas patiešām ir interesanti, kas tiek vērtēti un loloti – vīri nelamā.

– Mani absolūti neinteresē jūsu bijušais vīrs, Jeļena Georgijevna, un viņa piedzīvojumi, – Stass atbildēja, atkāpjoties no manis un uzreiz kļūstot aukstāks.

Pēkšņi šķita, ka viņš atkal noslēgsies, kļūs vēl nesaprotamāks un svešāks... Tas pēkšņi biedēja. Kas būtu noticis ar manu dzīvi pēc tam, kad uzzināju par Maksa neticību, pēc spontānā aborta un šķiršanās, kuras laikā krāpnieciskais vīrs bija izsmēlis arī manu dvēseli, ja nebūtu bijis Stasa? Ja nebūtu spēļu, ko viņš sāka spēlēt ar mani? Jā, es tagad gulētu uz izpārdota dīvāna īrētā dzīvoklī un baudītu savas skumjas, atkal un atkal plēstu savas sirds brūces un vienlaikus sērotu par zaudēto biznesu, un tā ...

– Vēlies atkal pokeru? – Es jautāju.

– Šoreiz tikai uz gultas," Stass atbildēja, joprojām nedaudz aukstasinīgi. – Uzvarētājs izlemj, kā un kur. Labi?

– Nē, – es iebildu, atceroties, kā nesenās kāršu spēles laikā biju pārliecināts, ka mans pretinieks spēlējis "dod un ņem" spēli. – Nē, Staņislav Dmitrijevič!

Es pagaidīju, kamēr viņa acis mainījās un seja sacietēja, ar gandarījumu to apbrīnojot, un tikai tad ar smiekliem pabeidzu:

– Es ar jums nekad vairs nespēlēšu kārtis. Ar to pietiek. Tātad... Izdomāsim ko interesantāku.

26. nodaļa

Es negaidīju Stasa reakciju. Es paņēmu savu žaketi, kas bija nokritusi uz grīdas no manas skūpstā laikā novājinātās rokas, nokratīju to, uzmetu sev uz pleca, turot to aiz apkakles, pagriezos un ar lidojošu, velnišķīgu gaitu devos ārā. Tomēr, aizverot aiz sevis durvis, viņa tomēr nespēja atturēties un raidīja skatienu pāri plecam. Un tikai tādēļ, lai pārlicinātos, ka Stass joprojām stāv sava lielā un ļoti angļu valodā iekārtotā kabineta vidū, un viņa sejā bija redzams pilns un visnotaļ apmierināts skatiens.

Ak, cilvēk! Un es domāju, ka esmu azartiskākais cilvēks pasaulē! Ak, jā! Pa ceļam sastapu kaut ko tādu, par ko mans tēvs, ja viņš būtu dzīvs, droši vien teiktu: "Uz akmens atrada izkapti, un uzlēca dzirksteles.

Izrādījās, ka ķīnieši vēl nebija aizbraukuši – viņi bija sapulcējušies vestibilā, gaidot liftu. Es viņiem pasmaidīju un nostājos blakus, skatoties uz mainīgajiem cipariem gaismas displejā.

– Atvainojiet, – Liana kungs piegāja tuvāk, viegli pārejot no dzimtās valodas uz angļu.

Viņš bija ievērojami īsāks, un tagad skatījās man uz seju, it kā kaut ko lūgtu. Pieskatīts, graciozs, ar šaurām acīm, gudrs... Ko viņš no manis gribēja?

– Vai jūs tiešām esat Smirnova kunga personīgā masiere? – Ķīnietis paskatījās ļoti uzmanīgi.

– Kāpēc? Vai jūs kaut kas uztrauc?

– Ļoti," ķīnietis atzina un pietuvojās vēl tuvāk. – Un es esmu gatavs jums labi samaksāt par kvalitatīvu... ehm... pakalpojumu. Kā būtu šovakar?

Es klusēju, ar izbrīnu apjaušot, ka esmu pielīmēta. Vai... Vai tas nemaz nebija mans brīnišķīgais skaistums, bet gan kungs, kuru labi pazinu un kurš uzturējās tur, savā greznajā kabinetā? Ja es pareizi sapratu, ka ķīnietis pietuvojās nejauši, tad tā tuvināšanās nebija nejauša. Viņš vienkārši redzēja un novērtēja to, kas tikšanās laikā virmoja starp mani un Stasu, saprata, ka runa nav par salauztu muguru vai masāžu, ka mēs, iespējams, esam mīlnieki, un tagad zondēja augsni, lai noskaidrotu, vai kāda Jeļena Jegorova ir uzticīga kādam Staņislavam Smirnovam, vai arī viņu var nopirkt? Dāsni vai ne tik dāsni samaksāt un pēc tam viņu tā vai citādi izmantot. Un, ja tas izdodas, tad abos veidos – gan slaukt informāciju, gan fuck.....

"Tu drāns!" – Es dusmīgi nodomāju un sāku domāt, ko es varētu darīt, tajā pašā laikā uzgrūžot sevi mazajam, gudrajam ķīnietim..... Bet tajā brīdī lifts atvēra durvis, un visi iekāpa tajā. Liana kungs nervozi pagriezās un sāka atkāpties. Ķīnietim bija mugura pret pārējiem, un es viņam sekoju.

Kāds nospieda pogu "uz leju", es arī pieskrēju ar pirkstu pie savas grīdas, un pēc tam, noliecies pie Liana kunga auss, konfidenciāli ziņoju:

– Krievu masāža ir pārāk skarba. Baidos, ka jums tā nederēs.

Es to pateicu un pasmaidīju kā krokodils. Tas bija līdzīgs

smaidam, ko nesen biju veltījis pāris nervoziem kravās automašīnu vadītājiem, kuri mani bija uzjautrinājuši. Ja tas darbojās toreiz, tas darbotos arī tagad! Liangs mēģināja atkāpties, bet viņam nebija kur iet – lifts bija pilns ar cilvēkiem. Es pasmaidīju vēl plašāk, jo tagad manī bija daudz dusmu (tomēr ne uz nabaga ķīnieti):

– Bet es pateikšu Smirnova kungam, ka jums vajadzīga palīdzība. Varbūt viņš var atrast... maigākus variantus tieši savam biznesa partnerim.

– Tas būtu ļoti laipni no viņa puses, – čīnietis murmināja un knapi palaistīja acis apkārt.

– Rūpējies par sevi, – novēlēju viņam pēc iespējas sirsnīgāk un izstaiņijos, norobežojot mūs un signalizējot, ka saruna ir beigusies.

Patiesībā es Stasam neko negrasījos stāstīt. Es sāku nožēlot, ka biju apsoliņjis izdomāt kaut ko "interesantāku". Pietiek! Es esmu pietiekami daudz spēlējis! Un tā tas aizgāja... Es nezinu, kur. Žēl. Un tomēr manas domas arvien atgriezās pie šī neiespējamā vīrieša un visa, kas ar viņu saistīts. Un tas izrādījās interesanti: Ljanga kungs, lāga kungs, vienkārši deva man vairāk nekā drosmīgu iespēju trāpīt Stasam, apgriezt viņam pārāk plaši izplestos spārnus, izlīdzināt visus iepriekšējos zaudējumus. Bet doma pieņemt šo piedāvājumu neradās ne mirkli! Nekādā gadījumā! Viss būtu labi, ja kāds no savējiem, krieviem, iedomātos iebāzt kāju Stasam mutē, bet ļaut kādam ārzemniekam pārspēt savējos, īpaši ar tādām zemiskām un

negotīgām metodēm?! Nekad!

Lifts aizrāpoja, apstājoties piektajā stāvā, es pieklājīgi atvadījos no ķīniešiem un atsevišķi no Liana kunga, un tad devos uz savu kabinetu, kur vienā no mana rakstāmgalda atvilktnēm no ziņkārīgo acīm bija paslēptas Stasa Smirnova zeķes un sniegbaltie bokseri.

"Jūs varat tos paturēt!" Suce!

Izvelkot apakšveļu, kas, iespējams, maksāja tikpat, cik ceļojums uz Mēnesi, un droši vien bija pirktā kādā dārgā boutique, es dusmīgi izmetu to atkritumu tvertnē... Izmetu un ar vēl lielāku naidu skatījos uz pārāk daiļrunīgo kaudzi, kas tur bija izveidojusies, skaidri apzinoties, ka visu šo bagātību šādā veidā atstāt nevar – ko padomātu apkopēja, ja to atrastu? Un, ja es to nevarēšu, man nāksies to izņemt un iznest no kabineta. Vismaz lielāko dienas daļu pavadīju prom no sava galda, un grozs bija gandrīz tukšs – pāris saburzītas papīra lapas gulēja apkārt, un tas bija viss! Nobiedējusi sevi, es aizsniedzos zem rakstāmgalda, izvilku no groza atkritumu maisu, samīcu to, izlaižot gaisu, sasēju mezglu un iebāzu rokassomiņā. Un viss. Pie velna! Tagad jāstrādā bez uzmanības novēršanas.

Ko es varu teikt? Jā, es piespiedu sevi šķirot pastu, lasīt līgumus, parakstīt maksājuma dokumentus, pieklājīgi ķildoties ar klientiem, kuri bija zaudējuši sirdsapziņu... Un visu šo laiku es domāju tikai par vīrieti, kuram piederēja bikses un zeķes, kas tagad mierīgi gulēja manā somā... Starp citu, nebūt ne par manu sapņu vīrieti! Vai arī kaut kas šajā ziņā jau bija mainījies, bet es

to nebiju pamanījusi?

27. nodaļa

Šo domu dēļ, kas aizvien novērsa manu uzmanību no darba, es paliku līdz vēlai stundai un izlīdos no biroja, kad jau bija satumsis. Mans pikaps mierīgi gaidīja stāvlaukumā un, kad nospiedu trauksmes pogu, mirkšķināja uz mani ar lukturēm. Mājās, mājās, mājās! Pat mana mašīna par to priecājas, bet es par to ne tik ļoti. Tas bija tad, kad mani gaidīja mājās, un māja bija mājas, nevis īrēts dzīvoklis... Vai man vajadzētu spert soli un meklēt kaut ko sev šādā nozīmē? Pastāvīgi, nevis uz laiku.

Es nekad nedomāju, ka tā notiks, bet pienāca brīdis, kad es nožēloju, ka pēc tēva nāves pārdevu mūsu kopīgo māju. Man vajadzēja naudu, lai paplašinātu savu biznesu, un es jutu, ka nekad vairs nevarēšu tur justies ērti. Es atgriezos no kapsētas, apglabājusi tēvu, iegāju savās kādreiz dārgajās mājās... un jutos tik slikti, tik tukša! Bija tā, it kā es patiešām būtu viena, nevis ar savu mīloto vīru plecu pie pleca.

Maksims, kad es viņam teicu, ka grasos pārdot tēva dzīvokli, lai naudu varētu ieguldīt biznesā, teica kaut ko līdzīgu: "Tu to nožēlosi". Tas ir smieklīgi, ka tieši viņš bija tas, kurš lika man to nožēlot.

Ārpus mājas uz soliņa sēdēja kāds cilvēks. Es to pamanīju ar acs kaktiņu, kad braucu garām, meklējot brīvu stāvvietu. Bija grūti tādu atrast, un tagad, kad visi kvartāla iedzīvotāji bija atgriezušies mājās, tas bija nereāli. Man nācās iespieties

atlikušajā vietas pleķītī blakus atkritumu izgāztuvei. No vienas puses, tas bija ērti, jo Stasa Smirnova apakšveļa un zeķes no manas somas uz pareizo adresi atkritumu tvertnē nonāca ar nelielu rokas kustību, man pat nebija nekur jāiet. Bet, no otras puses – no rīta es varēju pamatīgi nožēlot izvēlēto stāvvietu. Bija jau precedents, kad kāds "gudrinieks" sakrāva maisus ar celtniecības atkritumiem manā pikapa atvērtajā aizmugurē. Atkritumu tvertnes bija pilnas, un te tik jauka brīva vieta – un pikapa īpašnieks vienlaikus to aizvedīs! Cilvēki reizēm ir tādi blēži!

Mums vajadzētu iegādāties plastmasas vāciņu korpusam. Un ziemā no tā nebūs jānotīra sniegs....

Tas viss ar novietošanu autostāvvietā prasīja laiku, bet, kad es nonācu pie sava piebraucamā ceļa, pūsis joprojām sēdēja uz soliņa. Pēkšņi es jutos nemierīgi. Kāds bezpajumtnieks? Dzērājs vīrs, kurš bija izdzīts no mājas...?

Es paātrināju soļus, lai nokļūtu pie vāji apgaismotajām durvīm... un tajā pašā brīdī kāds vīrietis piecēlās, aizšķērsojot man ceļu.

Es aizrāvos, ērtāk satverot savu somu, jo nebija ar ko citu sākt cīnīties, un pēkšņi...

- Sveiks, Len, tu esi nokavējies. Es salstu kā suns.
- Nāve sunim, Maxinka!
- Nesauc mani tā!
- Kā? Suns vai Maxine?
- Len, tu esi inteliģenta, pieaugusi sieviete.

Es pagriezios līkumā ap Maksu un klusi aizgāju līdz durvīm. Es gribēju gulēt, ēst un nogalināt sevi. Es negribēju runāt ar savu bijušo vīru.

– Lens... – Makss satvēra manu elkoni un tikai tikko izvairījās no manas kaujas somas, kas svilpoja viņam gar ausīm.

– Nepieskarieties man!

– Kas jūs visi esat... – Makss sakoda mēli, un es atcerējos to, kam biju liecinieks pirms brīža: kā viņa grūtniece "sirds dāma" viņu aizdzina tieši tā – ar maisu! – viņa grūtniece sirds dāma.

Tas bija smieklīgi. Bet man nemaz nebija žēl Maksinkas.

– Kāpēc jūs esat šeit? Īsi un konkrēti. Man rīt agri jāceļas.

– Es vienkārši nokavēju tevi. Nekad nebiju domājusi, ka man tik ļoti pietrūks tevis.

Teikt, ka es biju satraucies, ir pārāk mazs vārds. Vai viņš runā nopietni? Pēc visa tā, ko viņš ar mani izdarīja tiesā? Pēc visām sāpēm, ko viņš man nodarīja? Pēc spontānā aborta? Es nepateicu Maksam, ka viņš bija iemesls, kāpēc es atrados slimnīcā. Es negribēju, lai viņš zina, ka esmu stāvoklī ar viņa bērnu. Šķita, ka tas mani nostādītu vienā līmenī ar viņa mīļāko, kaut kādā veidā, kaut kā pielīdzinātu mani viņai. Bet ar pārējo pietika, lai es saprastu, ka nekad viņam nepiedošu. Un viņš nebija mulķis, lai... Te es pārtraucu savas pārdomas, dusmu un, iespējams, apjukuma pilna. Mans Dievs! Kāpēc es esmu apmaldījusies šajās versijās? Viss var būt ļoti vienkārši!

– Vai jūs mani palaida garām? Vai naudu, ko es pelnīju?

– Len, kāpēc tu to darītu? Jā, es izdarīju kaut ko mulķīgu. Es

iesaistījos attiecībās ar šo sievieti. Viņa mani izmantoja, un es iestājos grūtniecības stāvoklī.

– Nabaga," es teicu ar tēva ironisko intonāciju.

Viņš vienmēr tā sacīja, lai gan patiesībā cilvēks, par kuru viņam bija stāstīts, ka viņam ir kādas kaislības, nemaz nebija nožēlojams.

– Atvainojiet. Es biju mulķis. Ļaujiet man mēģināt to labot. Mēs varam mēģināt sākt no jauna. Viss bija tik labi! Ja nebūtu šo mulķību.

– Ko jūs saucat par mulķībām, Maksimai? To, ka tev bija mīlniece un tu viņu nokautrēji? Vai varbūt to, ka es tevi nejauši pieķēru? A! Es saprotu: jūs domājat par šķiršanos, kuras laikā jūs paņēmat visu, kas jums bija pa rokai? Un tā – jā, es nevaru jums nepiekrīst, viss jums patiešām bija ļoti labi un ērti.

– Ejiet uz priekšu un pabeidziet to. Es to pelnīju.

– Atvainojiet, bet mani tas pat neinteresē. Labas nakts, Maksims, un ardievas. Es patiesi ceru, ka vairs jūs neredzēšu.

– Es nevaru tev to apsolīt, Len, bet es gribu mēģināt pierādīt, ka man patiešām ir žēl. Un es tevi mīlu.

– Vienkārši turies no manis tālāk.

reizes. Vai es spētu viņam piedot? Vai es gribētu? Lipīgas bailes. To es pārdzīvoju, kad sapratu, ka, jā, viņš pēc kāda laika varētu mani pierunāt. Vienkārši tāpēc, ka viņam vienmēr bija ļoti spēcīga ietekme uz mani, un es... es viņu biju mīlējusi uzticīgi un ilgu laiku. Tas ātri nepazūd.

Bet tas bija viss! Lai es beidzot varētu atstāt Maksimu pagātnē, trūka pavisam niecīga sīkuma. Un tā bija apziņa, ka viņš mani nekad nav mīlējis, jo šādi mani krāpa, regulāri un pat bez kautrēšanās – tieši mūsu mājās.

Es aizmigu vēlu, atkal raudādams, un pamodos, kad zem logiem kā mamuts, kas ievainots pakausi, rūca mana mašīna. Šo trompetes rēcienu nevarēja sajaukt ne ar ko citu. Signalizācija manam vecītim bija uzstādīta jau diezgan sen, un to darīja kāds garāžu meistars. Tad nu viņš man nomainīja pretīgu pīkstētāju, kas normāla signāla vietā stāvēja uz pikapa, uz klaigonu, paņemtu no kādas kravas automašīnas vai pat no tvaika lokomotīves, velns. Tagad, ja es kādam uz ceļa pīpēju, no manis bēga pat tie, kam nebija kur iet. Tāpēc tas pats meistars uzstādīja skaņas pavadījumu signalizācijas sistēmai, ko viņš bija uzstādījis, tieši ar šo klaksonu.

Es izlēcu no dīvāna, metos uz priekštelpu, lai paņemtu atslēgas, tad sita sev pa pieri un metos uz balkonu, lai paskatītos, kas bija licis manam kara zirgam skaļi sūdzēties par savu likteni, atcerējos, ka esmu kails, metos atpakaļ, lai kaut ko uzvilktu, atkal metos pie balkona durvīm..... Un beigās es redzēju tikai kādu puisi tumšā jakā ar kapuci uz galvas, kurš steidzās prom pa

pagalma piebraucamo ceļu. Un, protams, manu nabaga pikapu, kura aizmugurējā daļa atkal bija pilna ar kaut kādiem sūdiem, kaunpilni pārklāta ar biezu plēves kārtu ar pimpām.

– Tu, kuce! – Es kliežu, bet, protams, neviens mani nedzirdēja – signalizācija visu apklusā.

Nē, man tomēr vajadzētu paņemt hipotekāro kredītu, lai es varētu vismaz nopirkt sev divstāvu dzīvokli pieklājīgā mājā ar apsargājamu vai, vēl labāk, pazemes autostāvvietu (sniega aizmugurē, velns!!!). Atvērusi vērti, es izstiepu roku, lai mēģinātu aizbremzēt vismaz šo rūkoņu. Tas izdevās! Signalizācija paklausīgi pīkstēja un apklusā. Es nopriecājos un nopriecājos, uzvilku ielas drēbes un aizgāju lejā, lai atbrīvotos no šoreiz man iedotajiem mēsliem.

Taču izrādījās, ka tas nav nekāds crap.....

Kad nonācu pie savas automašīnas un pacēla rūpīgi iebāztās riņķī, es pat aizkustinājos, jo nekas tāds manā dzīvē vēl nebija noticis: ne mazs puspiekabes aizmugure līdz pašiem sāniem bija piepildīta ar ziediem!

Tas nebija "miljons sārtu rožu". Drīzāk izskatījās tā, it kā kāds būtu aplaupījis puķu stendu, paņemot no tā visu. Jo tur bija gan krizantēmas, gan visādas rozes, gan asteres, gan krizantēmas, gan kaut kādas košas, košas lietas, kas izskatījās pēc margrietīnām – es zināju, kā tās sauc, bet aizmirsu. A! Gerberas!

Nebija pat vērts spriest, kas bija šis dāsnais ziedotājs: Maksiks bija ceļā uz... un es būtu teicis "karu", bet nē. Lai gan... Adrenalīna vadīts, es viņam pat nekavējoties piezvanīju, un

viņš pat uzreiz pacēla klausuli, tādējādi pierādīdams man savu iesaistišanos: parasti Maksinka reti kad pamodās agri. Es devos uz darbu, bet viņš gulēja mūsu lielajā laulības gultā... Kā izrādījās, tā bija ļoti liela un ļoti viesmīlīga. Pietiekama visām viņa meitenēm!

– Es tev teicu, lai tu turies no manis prom, Maksims!

– Bet es...

– Kas ir ar visiem šiem stulbajiem skaistajiem žestiem? Kāpēc visi tie ziedi? Jums labāk vajadzētu nopirkt savam nākamajam bērnam autiņbiksītes, lai viņš izaugtu. Tās nebūs lētākas!

– Lens... – virtuālā telefona otrā galā iestājās klusums, tad sekoja smags nopūtas vilciens, un Makss atrada vārdus, lai izteiktu savas domas un, suņa kungs, centienus: – Es nejokoju, kad teicu, ka darīšu visu, lai tevi atgūtu.

– Un bērns?

– Tagad, kad tas ir noticis, es viņu nepametīšu. Es maksāsim alimentus.

– Kāpēc jūs nezaicināt viņa mammu dzīvot pie mums? Un to otru, kas lika tavai pašreizējai mammai sist tevi pa visu pagalmu. Mums būs liela zviedru ģimene.

– Len, nerunā muļķības... Mmm... No kurienes tu zini par to stulbo negadījumu? Vai Zoika tev zvanīja?

– Zaķēns? – Es iejaucos.

– Zoika. Zoja. Sieviete, kura mani ieveda grūtniecības stāvoklī. Tāds ir viņas vārds. Tu nezināji?

– Man nav jāzina visu jūsu pīļu vārdi!

– Ja ne viņa, tad... Jūs esat man sekojuši! – Makss teica ar skaidri nolasāmu sajūsmu, un pat no attāluma es jutu, kā viņa pašapmierinātība pieaug.

– Neļaujiet sevi apmānīt! – es kliezdu, kaunīdamies un dusmodamies par savu muļķību. – Kaimiņš man piezvanīja. Viņai bija ļoti jautri. Un tu, Maksinka, turies no manis tālāk. Tas ir viss, ko es no tevis gribu.

– Kā ir ar seksu?

– Vai šis materiāls ir pieejams tikai pie jums? Man ir vīrietis.

– Tomēr, kad saņēmāt dāvanā ziedus, jūsu pirmā doma bija par mani, nevis par viņu!

– Tikai tāpēc, ka viņš bija nopietns vīrietis un necietīs tādas muļķības kā pikapa bagāžnieks, pilns romantisku margrietiņu un citu tauriņu! Atstāj mani mierā, Maks. Un tava dāvana tūlīt pat nonāks atkritumu tvertnē. Tā nebūs tālu jāved!

29. nodaļa

Es atvairīju zvanu un brīdi padomāju, pieskarasot ar telefonu sev pie lūpas. Patiesībā bija žēl ziedu. Ko man ar tām darīt? Vai man doties uz tuvāko puķu veikalu, ko varēju atrast pa ceļam? Ārā bija rudenīgi vēss, bet vēl ne sals. Tās pagulēs, kamēr es paēdu brokastis un saģērbosies uz biroju. Vai arī pa ceļam paēst kādā diennakts kafejnīcā...?

Man patika šī iespēja, tāpēc es vienkārši sakārtoju un sēžos pie stūres. Es braucu lēni, pagriežot galvu. Apkārtnē bija dīvaina, nepazīstama, tāpēc nezināju, kur tieši varētu atrasties puķu veikals. Taču man paveicās (lai gan tajā brīdī es pat neapzinājos, cik ļoti man paveicās) – mirgoja reklāmas uzraksts "Ziedi", es pagriezos uz bultiņas un uzreiz piebremzēju pie glīta stikla paviljona. Tikai tad, kad pārkāpu tā slieksni, sapratu: visas lietas, kas tagad salst manā bagāžniekā, tika izvestas no šejienes! Vienkārši tāpēc, ka nelielā tirdzniecības zāle izskatījās tā, it kā Mamai un Tamerlans šeit būtu gājuši cauri roku rokā. Bet meitene, slaucot grīdu no lapām, ziedlapiņām, lentītēm un iepakojumiem, izskatījās pilnīgi mierīga un pat laimīga.

– Mmm..." es teicu, skatoties apkārt.

– Ak! Es tevi nedzirdēju. Bet mēs joprojām esam slēgti.

Preces tikko aizgāja.

– Vai jūs aplaupīja?

– Nē, jūs to nedarījāt! Atnāca kāds vīrietis un visu nopirka.

– Un kas bija šis cilvēks? – Es plēsīgi pieskrēju.

– Es nezinu... Es domāju, ka no manas puses būtu nepareizi stāstīt jums par klientu. Varbūt viņš gribēja mani pārsteigt.

– Es to darīju! – Es apņēmīgi piekodināju un pamudināju meiteni sekot man.

Viņa iznāca ārā, ziņkārīga un pat izbrīnīta, kad es atvēru lupatu, kas joprojām aizsargāja ziedus.

– Kā man atdot tev visu šo mantu atpakaļ?

– Jūs vēlaties... Jūs vēlaties naudu? Jūs vēlaties, lai es jums atdošu naudu?

– Ak, nedod Dievs! Tikai, kur es tos liksim? Viņi mirtu uzreiz. Varbūt jūs varētu tās pārdot labiem cilvēkiem.

– Nu...

– Jūs aprakstīsiet man šo vīrieti.

Ko es varu teikt? Kad pēc stundas braucu uz darbu, mana pikapa aizmugurējā sēdekļis jau bija tukšs, un uz pasažiera sēdekļa gulēja viens vienīgs pušķis, kas man īpaši patika. Puķu meitene bija mani pierunājusi to ņemt. Viņa arī piekrita aprakstīt vīrieti, kurš bija izpircis visu viņas veikala saturu. Un uzreiz kļuva acīmredzamas divas lietas: pa logu es redzēju kādu citu, un kas bija tas puisis, kurš veica lielizmēra pirkumu, es nezināju. Neviens no maniem paziņām neatbilda aprakstam. Vai Maksims lūdza kādam no saviem draugiem nopirkt ziedus un pēc tam pats devās tos iekraut manā pikapā? Viņam taču bija līdzīga tumša jaka ar kapuci.....

Darbā manu parādīšanos ar pušķi sagaidīja svilpieni (no

puišiem) un daudz smieklīgu jautājumu (no meitenēm un vecākām dāmām). Tas bija jauki, bet es atcerējos, ka kāds no šiem "svilpauniekiem" un "jautātājiem" bija nodevis manam bijušajam vīram manas paroles un identitātes. Tomēr šis pats "kāds" tik neskaidrā formā pastāvēja ļoti īsu laiku, jo Julenka pati nodevās, aizrautīgi jautādama:

– Tātad jūs pieņēmt atvainošanos no Maksima Leonidoviča?

– Jūlija, sūdi! – es tikai varēju pagriezt acis.

Karstā izmeklēšana atklāja sekojošo: izlasījis mīlas romānus, kur varones bieži vien pazemojās piedot neticīgajiem vīriem, šis jaunais muļķis nolēma palīdzēt Maksam, kurš zvanīja uz biroju, lai noskaidrotu, kur es tagad esmu.

– Jūs, viņš izkrāva kādu kreiso sievieti tieši mūsu gultā! Viņš viņu, piedodiet man par franču valodu, nokaulēja, un viņiem tūlīt piedzims bērns, kamēr es savu zaudēju! Viņš zobus grieza par šķiršanos, un tas ir brīnums, ka jūs visi nebijāt bez darba, jo pretinieki, ko viņš izrakstīja, gandrīz noveda mūsu uzņēmumu līdz bankrotam. Viņš mani atstāja uz ielas, atņēma man daļu dzīvokļa, kuram naudu mēs kopā nenopelnījām un par kuru maksāju es, un tagad viņš dzīvo tur ar to grūtnieci. Par ko tu runā? Par kādu piedošanu var runāt?!

– Es gribēju to, kas ir vislabākais," Jūlika nopūtās un tikai nosmērēja smārķus.

Tātad? Man bija viņai jāpiedod, jo viņa atšķirībā no Maksa bija pelnījusi piedošanu. Tāpēc pēc tam, kad pārējie biroja darbinieki nomierinājās un atgriezās pie darba, es ieliku ziedus

vāzē un aiznesu tos uz Julenkas rakstāmgaldu kā kompensāciju par viņas asarām. Un tad es atgriezos savā vietā aiz akvārija biroja starpsienas un vēlreiz atcerējos to, par ko biju domājusi ne vienu vien un pat ne divas reizes: visu laiku, kamēr es vērsos pret Stasu Smirnovu un pirms tam zaudēju viņam putekļu un pelnu putekļos un samaksāju parādu ar savu ķermeni, es ne reizi pat neiedomājos par Maksa drāšanu!

Nē, es melošu: es, protams, atcerējos. Bet es necietu! Un es nemocījos par neatrisināmiem jautājumiem idiotiskā formātā "piedot vai nepiedot". Viņš palika kaut kur malā vai pat grāvī manas jaunās dzīves formāta "bez viņa". Un manu garastāvokli, lai gan dažkārt tas bija tālu no mākoņaina, neviens nevarētu nosaukt par dekadentisku! Visu šo laiku, kas man varēja kļūt absolūti, beigti melns, es, gluži pretēji, dzīvoju! Es dzīvoju pilnvērtīgi, spēlējot ļoti dīvainas, bet ļoti spilgtas un atklāti aizraujošas spēles ar vīrieti, kurš... Nē, es joprojām domāju, ka viņš nav no tiem, kurus varētu saukt par savu sapņu vīrieti, bet viņam piemita viena svarīga īpašība: viņa viltības un izrīcības lika cīnīties un intriģēt, nevis gulēt un mirt no garlaicības.

Ja Makss man kļuva par aizvainojuma, sāpju un pazemotas cieņas sinonīmu, tad Stass Smirnovs, lai gan viņš mani izkropļoja viscūcīgākajā veidā, man asociējās nevis ar to, bet gan ar uguni, ko viņš atnesa atpakaļ manā pārāk krasi drūmā dzīvē.

Un, ja godīgi, viņš drāzās kā dievs!

Vai mums tiešām vajadzētu spēlēt vēl vienu kārtu ar viņu? Bet noteikti tādā veidā, ka es varu uzvarēt bez jebkādām iespējām!

30. nodaļa

Mācības, ko biju guvusi no Stasa, man bija noderējušas: es nemetos uz granātas... vai, pareizāk sakot, es negribēju gulēt zem viņa sarežģītās personības veltna. Bet izrādījās, ka veidot jaunu stratēģiju un nākamos plānus, kas ļautu visiem vienādi klikšķināt uz deguna Gaismas Smirnova kungam, – nodarbe ārkārtīgi aizraujoša. Ļaujot novērst uzmanību no visiem liekajiem un jau pilnīgi nevajadzīgajiem ...

Es sāku iedziļināties viņa dzīvē, nolēmu šoreiz rīkoties pēc iespējas uzmanīgāk un, pirms piedāvāt nākamo spēles kārtu, rūpīgi izpētīt jautājumu: noskaidrot no dažādiem cilvēkiem un dažādās vietās, ko konkrētais Staņislavs Dmitrijevičs Smirnovs dara brīvdienās un komandējumos, kas viņam patīk, kas patīk, ko viņš mīl, ko viņš var izdarīt un kur viņam regulāri neizdodas. Sagatavoties, lai kārtējo reizi nesēdētu pelņķē.

Lai izpētītu "matricu", pagāja zināms laiks, taču rezultāts bija apmierinošs: Stasu bieži redzēja spēlējam snūkeru. Pēc "informatoru" jeb, vienkāršāk sakot, tenku spēlētāju teiktā, kas tika atrasti vispirms tīklā un pēc tam klubos, viņš to spēlēja labi, taču prasmju ziņā viņš noteikti bija zemāks par mani. Mani par to informēja kāds ilggadējs un man labi pazīstams darbinieks no tā paša kluba, kurā mēs ar Stasu nospēlējām savu pirmo pokera spēli. Izrādījās, ka arī Smirnova kungs ir tur regulārs klients. Patiesībā tas kļuva pilnīgi skaidrs, tiklīdz es to ieraudzīju: viņi

viņu apkalpo ar pirmo pirkstu švīkšķi, uzreiz saprotot, ko viņš jebkurā brīdī vēlētos.

Bija dīvaini, ka mēs tur ar viņu nekad nesatikāmies. Vai varbūt es vienkārši neskatījos uz citiem, aizrāvusies ar Maksimu...?

Jā, ja mans tēvs iemācīja man spēlēt kārtis, tad par biljarda spēlēšanas prasmēm jāpateicas manam bijušajam vīram. Makss dievināja šo spēli, un brīvdienās, lai kur mēs atrastos, viņš vienmēr meklēja mājīgu vietu, kur bija ar zaļu drānu klāts galds un varēja dzirdēt raksturīgās bļautīšanās skaņas, kas pavadīja bumbas sitienus pa bumbām.

Acīmredzot, es devos ar viņu, lai pavadītu viņu. Sākumā, ja godīgi, man bija garlaicīgi, bet tad es pamēģināju un pēkšņi biju sajūsmā. Daļēji tāpēc, ka man tas patiešām labi padevās. Šķita, ka nūja un bumbas man paklause! Un tad, protams, mana azartiskā daba ņēma virsroku. Makss smējās, skatījās uz mani no augšas, slavēja mani par manām uzvarām tā, kā pieaugušais uzslavētu neinteliģentu bērnu, kurš pirmo reizi spējis kakāt uz podiņa, nevis biksēs. Man bija apnicis no šādas attieksmes, tāpēc es sāku slepus ņemt nodarbības no sava vīra.

Es iedomājos Maksima pārsteigumu, kad viņš saprata, cik ļoti es esmu izaugusi meistarībā. Nu... Jā. Viņš bija pārsteigts. Bet tikai pēc tam, kad viņš saprata, ka es viņu pārspēju nevis kāda dīvainā negadījuma dēļ, bet gan tāpēc, ka tagad es patiešām esmu labāks par viņu, viņš biljardu iemīlēja. Vismaz mūsu kopīgo brīvdienu laikā viņu nevarēja pierunāt paņemt rokās biljardu. Bet es aizķeros: nepalaidu garām čempionātu pārraides,

ar padotajiem nepārtraukti spēlējām, kad bija iemesls visiem kopā apmeklēt biljarda zāli un mazliet iedzert. Un es mēdzu iet viens pats pakaļ bumbiņām, kad man bija noskaņojums.

Tāpat kā kāds Staņislavs Dmitrijevičs Smirnovs, kurš spēlēja diezgan labi, bet tomēr ne tā kā es.

Lieliski! Jo šajā gadījumā, aicinot viņu uz partiju būs veiksmīga no visām pusēm: un kaunpilns pukstēšana zīdaiņiem viss nešķītīs no ārpuses, un iespēja uzvarēt plānotajā konfrontācijā ir gandrīz 100 procentiem.

Es grasījos nosūtīt uzaicinājumu "darīt to vēlreiz" pa kurjeru – oficiālā rakstiskā formā. Taču iejaucās nejaušība: es nejauši satiku Stasu starptautiskās rūpniecības konferences kuluāros. Es pats biju tajā ieklīdis, lai privāti aprunātos ar kādu citādi grūti sasniedzamu cilvēku, un Smirnova kungs, kā izrādījās, bija uzaicināts uzstāties ar referātu.

Es sēdēju pārpildītajā zālē, skatījos uz Stasu un ar parasto satraukumu gaidīju, kā bez jebkādiem vārdiskiem izlēcieniem, kuros šis viltīgais vīrietis acīmredzot bija spēcīgāks, es vienkārši piedāvāšu viņam seksu! Ja viņš uzvarēs, tas būs pēc viņa noteikumiem, ja es uzvarēšu, tas būs pēc maniem noteikumiem. Saprātīgai pieaugušai sievietei nepiedienīga vēlme? Un kas no tā? Man par to visu vienalga, ja balva būs iespēja Stasu Smirnovu nolikt uz ceļiem, un galvenais... Galvenais jebkurā gadījumā (vienalga, kurš uzvarēs) iegūt no turpmākās samaksas jau sāku aizmirst nelielu baudu. Tādu, kas, atklāti sakot, tiktu atkārtots un atkārtots.

Acīmredzami pārsteigts un, šķiet, pat priecīgs par tikšanos ar mani, Stass, kuru pēc ziņojuma beigām izvilku no pūļa, uzklausīja ieteikumu par snūķera spēli un acīmredzami vilcinājās, domājot. "Viņš aprēķina savus spēkus," es nolēmu, iekšēji priecājoties. Tomēr izrādījās, ka ne tas viņu satrauca. Nu, vismaz viņš savu pārdomātību izskaidroja citādi:

– Redzi, Jeļena Georgijevna, jau ir Jaungada vakars. Mani ārzemju kolēģi, un esmu pārlicināta, ka arī jūsu kolēģi, steidzas paveikt darbus pirms Ziemassvētku brīvdienām. Jāsecina: tagad es esmu nonācis smagā sastrēgumā, kā saka mans dēls students. Un es arī ceļoju.

– Jums ir pieaudzis dēls? – Es biju pārsteigta un pēkšņi aizturēju elpu: "Varbūt... Varbūt tu arī esi precējies?"

31. nodaļa

– Nē, Jeļena Georgijevna, – Stass paskatījās ļoti nopietni un, kā likās, saprotoši. – Nē. Es jau teicu: tas nav mans izmērs. Nekad ar precētām sievietēm, un es pats, ja uzņemos kaut kādas saistības – vismaz lietišķas, vismaz personiskas, vēl personiskākas –, es tās pildu. Tātad nē, man nav sievas. Starp mums tas neizdevās. Bet man ir dēls. Un es teiktu, ka tā ir jaunības kļūda, bet es viņu mīlu. Viņš ir labs, laipns puisis... Lai gan viņš ir slinķis.

– Vai viņš dzīvo kopā ar jums vai...

– Tagad studē," viņš teica, nosaucot kādu pasauleslavenu ārzemju universitāti, kur, cik man bija zināms, prasības studentiem bija tādas, ka, neraugoties uz satriecošo mācību maksu, no turienes vienmēr bija iespējams izklūt.

– Nu, ja viņš tur mācās, tad viņš nav tāds slinks blēdis, nevajadzētu tā uztvert... Va, es tā nebūtu domājis... Bet tomēr, Staņislav Dmitrijevič, kā ar jūsu "darīsim to vēlreiz"? Vai jūs atkāpjaties? Vai arī tas bija kaut kas no "uzņemto saistību" kategorijas, ko jūs vienmēr pildāt? Nāc, saki kaut ko, jo īpaši tāpēc, ka runa ir tikai par snūķera spēli!

Stass uz brīdi nenolasāmi raudzījās uz mani, tad aizklāja acis un atvilka elpu:

– Tev varbūt tā, varbūt tikai tā, bet es... Nē, es neatsaku. Tev taisnība, vienošanās ir vairāk vērtā nekā nauda, un mana

interese par tavu personu nekur nav pazudusi, bet... Lai gan...
– te viņš atkal iekrita pārdomās. – Un kā jūs izskatītos, ja mēs visu pārceļtu uz Jaungada brīvdienām?

– Nu... tu varētu to darīt," es nestrīdējos, cenšoties neizrādīt savu reakciju uz Stasova atzīšanos, ka viņam mūsu "atkārtojums" nemaz nav "tikai tas". – Un viņa vēlmes pēc manis nebija izzudušas.

Tomēr viņš ir dīvains puisis. Ja viņš būtu ieinteresēts, kāpēc gan nesākt doties uz randiņu? Maksam bija izdevies dabūt kravas auto ar ziediem, kaut arī mazu... Jautājums uzplaiksnīja, un es nespēju turēt muti aizvērtu. Es jautāju. Un kaut kāda iemesla dēļ es kā muļķe lielījos ar sava bijušā vīra dāvanu. Bet, ja es gribēju kaut kā ievainot Stasu vai varbūt pat izraisīt viņa greizsirdību, tas neizdevās. Viņš tikai paraustīja plecus ar to pašu nevērīgo skatienu:

– Tātad pēc šīs kravas automašīnas jūs nolēmāt piedot savam bijušajam vīram? Starp citu, kā jūs uzzinājāt, ka viņš bija tas, kurš jums to uzdāvināja?

Es atvilku elpu:

– Tāpēc viņš vakar atnāca pie mums, lai atvainotos. Viņš teica, ka darīs visu, lai es viņam piedotu. Kad es ieraudzīju šos ziedus, bija diezgan viegli pieņemt lēmumu. Es nevaru tevi vainot.

Viņš brīdi klusēja un tad atgriezās pie sava jautājuma, uz kuru es neatradu par vajadzīgu atbildēt:

– Un tomēr: kāds ir plāns? Piedošana un ģimenes atkalapvienšanās?

– Nē," es nopriecājos. – Kā jūs teicāt, "ne mans izmērs". Tāpēc es aiznesu ziedus atpakaļ uz telti, no kuras, kā izrādījās, tie bija paņemti vairumā. Vienam pušķim tomēr nevarēju pretoties, paturēju to.....

– Kurš, ja tas nav noslēpums?

– Esmu tāds banāls. Rozes.

Stāss pieskārs, it kā pats būtu par kaut ko pārliecināts:

– Spīķains kā jūs...

– Ak, jūs runājat, Staņislav Dmitrijevič. Noteikti ne jums ir tiesības pārņemt citiem rakstura sarežģītību.

– Es to daru. Tāpēc, manuprāt, mana mīlas dzīve nesanāk. Es nevaru paciest dāmas... Tad kā tad, ja mēs Jaungada vakarā izspēlējam snūķera spēli?

Es biju gatavs piekrist – kāpēc gan neatbrīvot pāris stundas bumbiņu ripināšanai kādā no garajām Jaungada brīvdienām, kuru laikā es, iespējams, būšu tik "aizņemts", ka varētu gaudot kā vilks. Bet tad Stass pēkšņi nāca klajā ar jaunu informāciju, kas visu kardināli mainīja:

– Bet ir vēl viena lieta: es jau esmu samaksājis par bungalo salās kopš trīsdesmit pirmā decembra... Vai esi gatavs braukt ar mani? Teiksim, mēs zīmējamies, tās ir divas atsevišķas guļamistabas. Un jums nebūs jāstāv rindā uz koplietošanas tualeti – katrai istabai ir sava.....

– Jaungada vakars zem palmām? – jautāju es, steigšus apsverot savas iespējas.

No vienas puses, protams, biljarda spēli ar Stasu varēja

atlikt uz laiku pēc brīvdienām un pagaidām šo tēmu slēgt, bet, no otras puses... Pēkšņi atcerējos, ka neesmu bijis pie jūras... jā, lūk, jau četri gadi! Kopš tā laika, kad plānotā biznesa paplašināšana sāka bez pēdām apēst visu naudu, neatstājot neko pat Maksa iecienītajai Azurkai. Es grasījos tur aizvest vīru mūsu desmitajā gadadienā, bet laulība vienkārši neizdevās acīmredzamu iemeslu dēļ. Stass, protams, bija pārāk sarežģīts un pārāk neprognozējams kompanjons, lai atvaļinājums būtu mierīgs, bet es jau biju nonākusi pie pavisam konkrēta secinājuma: tas ir tieši tas, kas man tagad vajadzīgs. Turklāt es tik ļoti vēlējos sajust karstās smiltis zem kājām un sāļo šlakstiņu uz lūpām, ka nevarēju to pateikt!

Un arī tajā pašā laikā varēs redzēt, kā pieradis atpūsties Smirnova kungs gaismas ...

Un jūs vienmēr varat lidot atpakaļ, ja nepieciešams...

Bet vai pats Stass neuzskatīs šādu gatavību atmest visu un steigties pēc pirmā zaļā svilpiena uz pasaules galu par...? Ak, cilvēk! Kā atzīšanos, ka es patiešām vēlos ielēkt viņa gultā. Tāpēc, palūdzis laiku pārdomām, es aizgāju, atstājot Stasu pazīstamu ķīniešu ielenkumā.

Liana kungs pārmeta acis, bet es izlikos, ka viņu nepamanīju. Man bija vienlga par šo puisī un viņa neskaidrām vēlmēm. Man bija jārisina svarīgāka problēma.

32. nodaļa

Daži jau izveidojušies plāni jaunajam gadam varēja atturēt mani no ceļojuma uz okeāniem un jūrām. Bet tas bija patiešām nomācoši tukšs. Divdesmit astotajā decembrī bija ieplānota korporatīvā ballīte, un tad viss! Un te bija lielisks piedāvājums apvienot svētkus ar spožiem atriebības plāniem pret kādu Staņislavu Smirnovu, ka viņam nav ne dibena, ne riepas!

Īsāk sakot, es izturēju to, kas man šķita pietiekama pauze, un piekritu. Un tad, pirms es vēl paspēju ieelpot, manā kabinetā pienāca aploksne ar lidmašīnas biļeti, un manā telefonā iekrita saite uz viesnīcas tīmekļa vietni, kurā Stass bija izīrējis savrupu bungalo.

Es palūkojos apkārt, pārmetu acis, lai pārlicinātos, ka neviens no maniem ziņkārīgajiem kolēģiem nav ieurbis degunu un ieskatījies, un tikai saldi nopriecājos: sapnis. Bezgalīgs okeāns, "Bounty – Paradise Delight" formāta pludmale, pirmatnēji džungļi, un starp tiem mājas, kas viena no otras atdalītas līdz pilnīgam intimumam. Ar palmu lapām klāti jumti; plašas, jūras vējam atvērtas guļamistabas ar milzīgām gultām, ko sargā sniegbalts jumtiņu tīkls; privāta džakuzi, kas izvesta uz piļu pamata tieši okeānā; privāta, no ziņkārīgo acīm paslēpta pludmale. Katrai villai tika piegādāta elektriskā automašīna. Ar to varēja nokļūt golfa laukumā vai viesnīcas centrālajā ēkā, kur atradās restorāni, naktsklubs, spa, kazino un plašs spēļu

komplekss ar boulingu un biljarda zāli ar vairākiem galdiem.

To visu izpētījis, es paskatījos uz cenu birku un, atklāti sakot, nopriecājos: "Ai da Staņislavs Dmitrijevičs, ai da suņa dēls!"

Biļetes bija nevis ekonomiskajā vai pat biznesa, bet gan pirmajā klasē. Nekad iepriekš nebiju tā lidojis – tā, ka varēju gulēt pat ne pussēdus, bet guļus, pilnībā salokāmā kokona gultā. Šie... ehm... konteineri stāvēja ietilpīgi, pat ne pa pāriem, bet katrs atsevišķi pie savas sienas un loga, un pat ar nobīdi, izkārtoti. Tā, lai pasažieri viens otru nekādā veidā neapgrūtinātu un radītu gandrīz pilnīgu intimitāti.....

Stass, aizņēmis savu krēslu, uzreiz atvēra klēpj datoru un koncentrējās uz kaut ko acīmredzami ne izklaidējošu. Viņš kaut ko lasīja, kaut ko rakstīja, kaut ko purināja degunā, plēsīgi un paredzīgi smaidīja. Viņš pat piezvanīja kādam savam ķīnietim, izmantojot salīdzinoši jaunu sakaru pakalpojumu, ko aktīvi reklamēja daudzas aviokompānijas.

Sākumā es "pakļāvos", arī izliekos uz enerģisku darbību, bet tad padevos, aktivizēju guļamkrēsla automātiku, uzvilku sev virsū omulīgu, ar rombiem izrotātu segu, iebāzu spilvenu sniegbaltajā spilvendrānā, ko līdzī atnesa mīlīgākā stjuarte, un pat pasmaidīju – bija tik labi vienkārši gulēt un atpūsties, zinot, ka neviens mani netraucēs, neviens nesāks klauvēt pie durvīm, zvanīt pa telefonu, ķert mani par piedurkni gaitenī un, jau pavisam apmaldījies, klauvēt biroja tualetes kabīnē, kā to toreiz bija izdarījusi Nataša, kad atnesa man uz galda aizmirsto mobilā telefona klausuli, kuras logā bija redzams zvans, ko bija

pilnīgi neiespējami nepamanīt. Tā man bija saruna ar svarīgu klientu, sēžot tualetē. Bet tad, kad mēs tomēr panācām dažas ļoti svarīgas vienošanās pēc maniem noteikumiem, tas bija tāds atvieglojums.....

Ugh! Es to nedomāju tādā pašā nozīmē, bet... Jebkurā gadījumā, business, mans dibens! Neviena diena nepaiet bez darījuma vai ar to saistītā hemoroīda.....

Un bez klientiem man sāka zvanīt arī Makss. Viņš nepārtraukti centās mani pierunāt kopā sagaidīt Jaungada vakaru: "Kā jūs satiksieties, tā arī pavadīsiet.

– Kā ir ar jūsu zaķi? Vai arī mēs veiksīm klasisko trīs dalīšanu?

– Zojas dzīvībai ir pievienoti mākslīgie palīglīdzekļi. Un viņi viņu noteikti nelaidīs prom – tur ir dažas problēmas.....

– Kāds tu esi drāns, Maksims. Vai tu apzinies, kādu riebumu tu nodari man un savai Zojkai?

Taču Makss vienmēr bija bijis ārkārtīgi necaurīdīgs. Arī šoreiz visi mani vārdi lidoja no viņa kā zirņi no sienas. Un kādā brīdī, nespēdama izdomāt neko labāku, es viņam pateicu, ka uz Jaungada brīvdienām Maskavā nebūšu: es lidoju uz siltumu, un ne viena pati.

– Meli! – pārlicinoši sacīja Maksims. – Tu tikai mēģini mani ievainot, vai ne?

– Protams! – Es biju pilnīgi sašutis. – Viss griežas ap tevi! Nekādi citādi! Ja tev nav slinkums, atbrauci uz Šeremetjevu un pārlicinies pats. Bet neejiet pārāk tuvu, manam kompanjonam

ir, ziniet, tāda apsardze, ka labāk tā nedarīt.

– Tu melo, – Makss pārlicinoši atkārtoja.

Es vienkārši atcēlu zvanu, tagad nožēlojot, ka esmu pateicis pārāk daudz. Un pat pēc tam lidostā es turpināju skatīties atpakaļ: bija sajūta, ka kāds skatiens urbj man mugurā starp lāpstiņām. Tomēr, lai arī cik ļoti es centos izsekot šim "vērotājam", man tas tā arī neizdevās.

Nervi, nekas uzminēt.....

Nav pārsteidzoši, ka pēc tam, kad lidmašīna pacēlās debesīs un man atļāva atsprādzēt drošības jostas un nolaist sēdekļu atzveltnes, ko es drīz vien arī izmantoju, nogurums mani pārņēma ar lielu un smagu segu – pavisam ne lidmašīnas segu, bet gan kokvilnas segu. Tāda sega, par kuru mans tēvs mēdza teikt "kā zārka plāksne". Man acis uzreiz sāka krītēt. Šķita, ka kāds mēģina mani pamodināt, bet neskaidri pazīstama balss to aizliedza, sakot: "Vēlāk, ļauj viņam gulēt."

33. nodaļa

Īsāk sakot, pamodos tikai tad, kad kabīnē iedegās gaisma un kapteinis sāka runāt kaut ko tradicionālu un pirms iekāpšanas skaļruņos.

– Ātri, – es teicu, mēģinādams apzināties sevi laikā un telpā, paskatoties pāri ejai uz Stasu, kurš pagriezās pret mani, un nejauši tik ļoti iezobos, ka man aizkrusa ausis.

– Gandrīz deviņas stundas, – viņš smaidot paraustīja plecus un ar redzamu prieku izstiepās, izlieca muguru un sasita pirkstus virs sevis.

"Vai viņš visu šo laiku ir strādājis?" – Es ar neapmierinātību nodomāju sevī.

– Jūs vispār neesat gulējis?

– Miega režīms. Nedaudz. Es nemaz daudz neguļu. Man paveicas, ja es paguvu gulēt četras vai piecas stundas.

– Tu nomirsi pirms sava laika.

– Ja vien būtu kāds, kam palikt gultā, – Stass sacīja tā, ka kāds no krēsla aiz viņa nešaubīgi iečukstēja.

Es nespēju atturēties no jautājuma, kas bija tas šņākstošais vīrietis, tāpēc, kā pieprasīja komandiera balss no skaļruņiem, es noregulēju sēdekļa atzveltni līdz vertikālai pozīcijai un piesprādzējos. Nosēšanās bija veiksmīga, lai gan šķita, ka trakais pilots grasās nolaisties tieši zilajos okeāna ūdeņos. Skrejceļš atvērās pēdējā brīdī, un tikai tad kļuva skaidrs, kāpēc viss bija

tā: tas aizņēma gandrīz visu šauro, garo, bet ļoti mazo salu. Tikai vienā vietā, kur tā bija nedaudz plataka, lidostai bija pievienota pilsētiņa.

– Ko tagad? – pajautāju Stasam.

– Man tagad vajag pārģērbties!

– Es ceru, ka jūs paņēmat līdzī zekes.

– Es tevi redzu citā... noskaņojumā.

– Melna āda un latekss? – Es pasmējos un noklusēju, kad Stass, mirdzot plēsīgam smaidam, īsi atbildēja: "Kā variants.

Patiesi ērtāk bija īsos šortos, T-kreklā un, pats galvenais, basām kājām ar čībiņām. Un pat noskaņojums kaut kā nemanāmi mainījās uz ziņkārīgi tūristu noskaņojumu ar vieglu aromāta noti... ehm... elpošanas pirms gaidāmās biljarda spēles.

Es prātoju, kā būtu uzvarēt, un, patiesībā, tātad, izdrāzt tādu vīrieti kā Stass Smirnovs. Man prātā radās aina: es melnā ādā, lateksā un ar septiņkāju pātagu rokā, bet Stass suņu apkakles aprocē un četrpāpus pie manām kājām... Aina bija laba, jā, bet kaut kādu iemeslu dēļ tā nebija laba. Droši vien tāpēc, ka ne āda, ne latekss negribēja atbilst tropu karstumam. Jā! Tieši tā! Tieši tāpēc, nevis tāpēc, ka uz Stasa Smirnova suņu apkakle negribēja turēties pat mulķīgās fantāzijās. Izrādījās, ka arī "ne viņa izmērs"? Vai arī runa bija pat ne par viņu, bet par manu attieksmi pret viņu...? Visticamāk, ka tā, jo ar Stasu, kurš jau ne reizi vien bija pierādījis savu neprognozējamību, nekad nevarēja iepriekš zināt, kā konkrētā rīcība izvēršīsies.

"Nekas! Biljards nav kārtis! Tev jāzina, kā nebūt zaudētājam!

Un tad mēs redzēsīm, kā veiksies!"

Pēc milzīgā Aerobus-330, ar kuru ielidojām no Maskavas, mazā hidroplāne, iespiesta starp greznām okeāna jahtām pie atsevišķas piestātnes, šķita neuzticama un pārāk viegla, ne nopietna. Un tā mētājās uz viļņiem tā, ka tas lika trīcēt zem mugurkaula.

– Vai jums nav jūras slimības, Jeļena Georgijevna?

– Man nekad agrāk nav bijusi jūras slimība," es nopriecājos, skatoties pa logu. – Bet es nekad agrāk nebiju peldējusies... lidmašīnā.

– Dzīvē vienmēr ir pirmā reize," Stass apstiprināja. – Pirmais lidojums ar hidroplānu, pirmais seksuālais kontakts... Starp citu, droši vien ir pienācis laiks parunāt par to, kā jūs redzat seksu, kas mūs gaida pēc izšķirošās spēles.

– Jūs būsiet ļoti paklausīgs, Staņislav Dmitrijevič, – es viņu nogriezu un nosvīdu – pilota pakalgalva bija pārāk tuvu, lai uzturētu šādu tēmu. Un man bija vienalga, ka viņš neko nezina krievu valodā.

– Es ceru, ka tas paredz to pašu no jūsu puses, ja es saglabāt laimestu? – Stasa smaids bija tik jezuītiski "salds", ka man gribējās viņam piedāvāt citronu. – Protams, šeit ir musulmaņu valsts, islāms ir stingrs attiecībā uz seksuālām baudām un vispār uzspiež zināmu nospiedumu vietējo iedzīvotāju pasaules uzskatam un ierobežo atpūtnieku uzvedību... Bet jūsu dēļ es kaut ko izdomāšu, Jeļena Georgijevna.

Es jūtos slikti. Par ko viņš runā? Es pat nespēju izdomāt

"briesmīgas atriebības" plānu, lai arī cik ļoti centos. Man pat šķita, ka tas ir tāpēc, ka patiesībā es nemaz negribēju atriebties Stasam, bet man nācās attaisnoties ar mānģitību: es nevarēju smacēt galarezultātu, visu iepriekš plānojot.

Uz vēlamo salu, kur atradās Stasa īrētais bungalo, nokļuvām neilgā laikā. Tiklīdz viņi bija pacēlušies, viņi sāka nosēsties. Tad lidmašīna pielidoja tieši pie garās piestātnes, kur viesnīcas viesus gaidīja pieklājīgs darbinieks baltā krekļā un "zēns" uniformā, kura uzdevums acīmredzot bija nest bagāžu.

Elektromobilī bija divvietīgi, tāpēc Stass iekāpa tajā, ko vadīja viesnīcas vadītājs, bet es ar savu bagāžu iekāpu otrā. Putni dziedāja, lapas čaukstēja, smaržoja jūra un saules sasildītā zeme. Pēc drēgnās Maskavas, kas nevarēja izšķirties, vai ir ziema vai rudens, un tāpēc to klāja ledus vai klāja dubļainas peļķes, viss apkārt šķita pasakaini nereāls. Tāpat arī ne tas, ka es šeit biju ieradies, lai kārtējo reizi mēģinātu pārspēt cilvēku, kuru, spriežot pēc tā, cik veiksmīgs viņš bija biznesā, pārspēt izdevās reti kad. Un, lai cik ieinteresēts viņš par mani būtu, viņš man nepadevās. Vienkārši tāpēc, ka viņš nav tāds raksturs un neprot zaudēt. Un tik ļoti, ka pat zaudējumu spēj sagrozīt tā, ka pēc zaudētāja jutīsies nevis viņš, bet viņa pretinieks. Mēs esam tur bijuši, mēs zinām.

Negaidītās sajūtas, kas bija piedzīvotas iepriekšējā kārtā, kad Staņislavs Dmitrijevičs Smirnovs staigāja mežģīņu apakšveļā un zeķēs zem sava biroja uzvalka, bija tik spilgti atmiņā, ka... Uff!

– Vai tas ir karsts? – Angļu valodā jautāja puisis viesnīcas

darbinieka uniformā un paskatījās uz mani.

– Ak, jā!" es nestrīdējos, lai gan nerunāju par laikapstākļiem.

34. nodaļa

Ar palmām apaugušais bungalo bija plašs un kaut kādā ziņā pilnīgi caurspīdīgs, atvērts pasaulei – sienu kā tādu nebija, tikai plašas stikla durvis, iestumtas stūros, bet veidotas no vairākiem segmentiem, kas slīdēja līdz pat sienai, un gaiši aizkari, kas neslēpa pilnīgi neko. Un no kā gan tur varēja slēpties, ja apkārt nebija ne dzīvas dvēseles – tikai džungļi sānos un milzīgs okeāns priekšā?

– Tuvākais bungalo bija dažu simtu metru attālumā. Jums netraucēs, – ierēdnis teica, paklanīdamies, un es uz viņu paskatījos, un tas izklausījās ļoti suģestējoši.

No otras puses, ko gan vēl par mums varēja domāt? Vai tas mani mulsināja? Teorētiski tam nevajadzēja, man nebija piecpadsmit gadu, bet es te tupēju kā mulķis, slēpjot acis un pieķerot sevi, ka gribas paskatīties uz Stasu, it kā meklējot aizsardzību vai atkāpjoties, slēpties no viesnīcas personāla aiz viņa... Kāpēc, ar kādu mērķi, Dievs, ja vienīgais, kas man te draudēja, bija pats Stass?!

Tā sievietē meklēja plašu muguru, aiz kuras paslēpties... Un patiesībā reizēm tas bija tik nepieciešams un noderīgs! Pat ja viss atbalsts sastāvēja no vārdiem un apskāvieniem, bet man tomēr bija jādara viss pašai... Tikai tas Maksims, kurš, kā es naivi domāju, bija mans galvenais balsts dzīvē, man sniedza ļoti

iespaidīgu mācību: pat visuzticamākais, šķietami mūžīgais, var būt drebošs kā migla. Tas var izrādīties krāpšana.

"Galvenais ir tas, ka šajā nolādētajā bungalo tiešām ir divas guļamistabas, kā Stass teica," es sevi mierināju, "un tas nozīmē... Bet ko tas nozīmē, drīz kļūs skaidrs.

Kamēr viens ierēdnis nesa mūsu mantas un Stass runāja ar citu, acīmredzot augstāka ranga ierēdni, es devos apskatīt pārējo telpu. Bez guļamistabām tur bija arī liela viesistaba un pat pavisam maza virtuve, kurā lielāko daļu telpas aizņēma bārs ar ledusmašīnu, vīna ledusskapi un mucinieku. Šādos laikapstākļos tas bija ļoti noderīgi: alus un ledus bija pietiekami daudz.

Interesanti, vai arī Stass šeit ir pirmo reizi? Vai arī viņš nav? Pastāvīgs klients, kurš šeit jau daudzkārt ir iegriezies un atvedis citas meitenes... Kā es par to nebiju iedomājies?! Tad es saprotu, kāpēc es jūtos tik neērti darbinieku skatienu priekšā. Droši vien viņi mani uzskata par dāmu ar zemu sociālo atbildību, kuru uz salām atvedis kāds bagāts krievs, lai to izdrāztu.

– Vai esat šeit bijis iepriekš, Staņislav Dmitrijevič? – Pirmais, ko es pajautāju, kad kalpotāji bija aizgājuši.

– Nē, Jeļena Georgijevna, pirmo reizi, – ar smaidu atbildēja Stass, uzreiz iznīcinot visu, ko tikko biju sev izdomājusi. – Es nolēmu sarūpēt sev dāvanu par godu veiksmīgam gada noslēgumam. Kādu guļamistabu tu izvēlies?

– Patiesībā es esmu.

– Tad es braukšu pa kreiso pusi.

– Vai jums patīk braukt pa kreisi?

– Es jau teicu, ka neesmu mana izmēra. Es zinu, ka tā ir slikta pieredze, bet tev jātic, ka ne visi vīrieši ir tādi kā tavs bijušais vīrs.....

Tāpat kā manas nesenās domas lasīt.....

Nedaudz samulsusi par šo atteikumu, es atkāpos uz savu istabu, jau priecājoties, ka guļamistabām, kurām nebija sienu ar skatu uz okeānu un piekrastes apstādījumiem, bija biezas koka starpsienas no pārējās mājas. Un privātā vannas istaba, kas vairāk atgādināja tropu spa ar āra dušu, nodrošināja tik ļoti nepieciešamo privātumu. Veicot mazgāšanos (visapkārt viss bija tā, ka citādi kā pacilātā "mierā" savu rīcību aprakstīt nebija iespējams), es vienā zīda halātā, kas šeit bija atrasts uz āķa, paguloju uz gultas un, ieelpojot nepazīstamus tropu aromātus, kas man sitās degunā, sāku atviegloti apbrīnot bezgalīgo lazurītu un tirkīza plašumu, ko atdzīvināja tikai mazi sniegbalti mākoņi debesīs un viļņu laumītes okeāna virspusē. Nekādas netīri pelēkas Maskavas ar pārkarsušiem ziliem mākoņiem, nekādu bezgalīgu rindu ar dubļiem līdz pat jumtam apšļakstītu automašīnu, nekādu pūļu, kas mežonīgi steidzas cauri veikaliem, meklējot Jaungada noskaņojumu, kas sublimēts dāvanās.....

Viss bija citādāk: klusums, negatīvisms, viļņu laiski šūpojošās skaņas krastā. Un negaidīts rožu pušķis vāzē uz zema galda. Balta. Tikai tās, ko biju saglabājusi no visas šķirnes, ko Maksims bija iebāzuši manā bagāžniekā... Hmm... Speciāli man? Vai tāpēc viņš izvēlējās kreiso guļamistabu, jo kalpotāji jau bija aiznesuši iepriekš pasūtīto pušķi uz labo guļamistabu? Vai viņš

bija paredzējis un plānojis pat to?...?

Pēkšņi atcerējos: es Stasam nebiju stāstījusi, kādām rozēm dodu priekšroku salīdzinājumā ar citiem man dāvinātajiem ziediem. Es teicu, ka tikai rozes, un viss. Tātad viņš to uzzināja speciāli? Interesanti, kā... Un no kā... No otras puses, kāda tam nozīme? Galvenais, ka viņš to uzzināja. Mērķtiecīgi. Jo viņš gribēja zināt, kādas tieši puķes man patīk.

Bija patīkami par to padomāt. Kas tur bija – par to! Šie sīkumi vairāk nekā skaidri liecināja, ka notiekošais Stasam bija svarīgs. Pretējā gadījumā viņš nebūtu to tik rūpīgi pārdomājis. Vai viņš patiešām bija tik ļoti ieinteresēts? Es joprojām nevarēju tam noticēt. Mēģināju sevi pārliecināt, ka arī es varētu būt ieinteresēta... Bet manas domas kļuva arvien mazāk skaidras, sāka atkārtoties, dīvainā kārtā saplūstot ar vilņu šalkoņu un fascinējošo ritmu... Un galu galā es nemanīju, kā atkal aizmigu, lai vai nu sapnī, vai īstenībā ieraudzītu pie horizonta lielu kuģi ar griežtiem rotājumiem sānos un augstiem mastiem, no kuriem vienu vainagoja Jolly Roger.....

"Es nemeklēju nepatīkšanas, Džeks!" – "Kāda briesmīga pieeja dzīvei!"

35. nodaļa

Balsis mani pamodināja. Izrādījās, ka tas bija Stass un divi vietējie iedzīvotāji – jauns vīrietis un meitene, līdzīgi viens otram. Kādi kalpotāji, kas norīkoti uz villu? Es centos vērot, bet tajā pašā brīdī Stass uz klāja pie džakuzi nolika viesnīcas balto zīda halātu, ko es jau zināju. Uzreiz bija skaidrs, ka tas bija vienīgais, ko viņš bija uzvilcis. Atklāta bija viņa mugura, klasiski sašaurināta no pleciem līdz viduklim, viņa spēcīgie, vīrišķīgie, stūrainie sēžamvieta... Bet man nebija laika uz tiem skatīties: Stass pārāk strauji iegāja ūdenī.

Meitene pacēla un rūpīgi salocīja halātu uz pītā krēsla blakus, brālis no sudraba spaiņa uz galda paņēma šampanieša pudeli, veikli atkorķēja to un, piepildījis augstu glāzi, pienāca un pasniedza to Stasam. Viņš to pieņēma, uzmanīgi satverot ar pirkstiem garo, plāno kātiņu, kādu brīdi apbrīvoja sīko burbulišu spēli, iedzēra malku un tad, it kā kaut ko nojaušot (kā, pie velna? Tieši tā?!), sasveicinājās ar glāzi, vienlaicīgi saucot mani:

– Vai vēlaties mums pievienoties, Jeļena Georgijevna? Jaungada vakars, tādas lietas.

– Jaungada vakars, – atkārtoju klusi un atkal paskatījos apkārt, nostiprinoties realitātē: nekāda sniega, nekāda "Jauku dienu!" televīzijā. Un Ziemassvētku eglītes vietā bija palmas. Dīvaini. Un dīvaini vienlaikus.

– Uz priekšu! – Stass atkal piezvanīja. – Es iepazīstināšu tevi

ar šiem jaukajiem puisiem.

"Ar puisiem? Vai viņš plāno sekss trijatā? Ja tā, tad man viņam ir sliktas ziņas," es nodomāju, un uz brīdi iekšēji aizdomājos, izbrīnījusies, ka esmu... greizsirdīga.

Atkal, kā toreiz, kad redzēju Stasu pie kāršu galda ar kādu tanti, es banāli greizsirdēju, jo jebkurā citā gadījumā man būtu vienalga par visiem viņa erotiskajiem plāniem: lai viņš izklaidējas ar jebkuru, ja vien neuzķeras uz kaut ko lieku. Bet tagad es vienkārši gribēju izmest no šejienes dvīņus un... Un kas tad? Aizmirst par atriebības plāniem un vienkārši nomest savu halātu, kā pirms brīža to bija izdarījis Stass, lai vienlaicīgi ieietu viņa džakuzi un viņa rokās? Jaungada vakars, tas viss...?

Nē! Es saspiedu zobus un dūres. Ko tas puisis toreiz teica? "Ne mans izmērs"? Jau no paša sākuma bija skaidrs, ka viņš nav mans sapņu vīrietis... Bet man bija jābūt godīgai pret sevi: pēdējā laikā šis apgalvojums aizvien vairāk atgādināja kaut kādu atrunu. Vai arī psiholoģisku vairogu, ko izmantoju, lai pasargātu savu iekšējo "es" no pārāk lielas ārējas iejaukšanās. Varbūt tas bija tāpēc, ka brūce, ko man bija nodarījis Maksims, joprojām nebija sadzijusi. Vai varbūt tāpēc, ka es vienkārši neticēju, ka varētu nopietni ieinteresēt tādu vīrieti kā Stass Smirnovs. Un "viņš izspēlēsies un mani pametīs" man derēja vēl mazāk.

"Glēvs!" – Es teicu sev un, nomainījis halātu pret peldkostīmu, aizgāju pie Stasa, kurš svētlaimīgi atpūtās šķietami verdošajā ūdenī.

Man gribējās paskatīties uz leju, kur viņa loceklis gulēja ūdens

tumšo matu cirtās... Biju aizmirsusi, kāds tas bija. Vienīgais, ko atcerējos, bija tas, ka tas bija gluds, liels, un uzbudinātā stāvoklī tas manāmi paplašinājās no glītas galviņas līdz pat pamatnei. Jā, man niezēja acis, lai pārlicinātos par sevi un arī par to, vai Stasa daba reaģē uz manu parādīšanos, bet man nācās būt drosmīgai un skatīties uz smaidošajiem dvīņiem. Gan zēns, gan meitene bija saraustīti, ar pilnīgi tīru ādu, zili melniem, gludiem, līdz viduklim gariem matiem un mandeļu formas, gaišām acīm.....

– Tas ir Jes," Stass nopūtās. – Viņas dvīņubrāļa vārds ir Džejs. Viņi mūs apkalpos šeit, bungalo, ja jūs, protams, neiebilstat, Jeļena Georgijevna.

Es samulstēju kaut ko, kas attāli atgādināja piekrišanu, un Stass nekavējoties turpināja:

– Šie puīši nav no šejienes. Taizemieši. Viņi brīvi runā angļiski. Un tikpat brīvi, pat atbrīvoti visos aspektos. Tāpēc jums nav jākautrējas par savām vēlmēm...

– Izklausās pēc aicinājuma uz izvirtību.....

– Labā un ļaunā dihotomija! – Stass ar smaidu atbildēja un pēc tam norādīja ar glāzi tuvējā okeāna virzienā, kur, kā likās, nebiju vienīgais, kas saskatīja plēsīgās Melnās pērles aprises.

Es izaicinoši izgāju viņiem garām un devos uz vilņiem, kādu brīdi peldēju seklā ūdenī un tad, kad biju pietiekami dziļi, peldēju vēl kādu brīdi. Kad atgriezos, biju pārlicināts, ka noķeršu kādu ļaundari, bet villa bija klusa. Jaunie taizemieši bija izklīduši pa zemi, un Stass, šķiet, bija aizgājis uz savu vietu – uz dēļa bija palikusi stāvēt tikai tukša glāze, un spainītī ar jau izkusušo

ledu gaidīja tukša šampanieša pudele. Kādu brīdi es vēl gulēju saulē, bet tad, sajutusi, ka pietiek, aizgāju zem lapenes audekla nojumes, kur iekārtojos uz mīkstiem spilveniem ar telefonu vienā rokā un aukstu šampanieti otrā.

Sociālajos medijos izskanēja daudz apsveikumu par gaidāmo Jauno gadu. Cilvēki publicēja eglītes, Ziemassvētku vecīšus ar bērniem vai sevi ar dažāda izgērbšanās līmeņa Sniegavīrēm, kublus ar olīvām un kadrus ar Maskavu, kas izrotāta ar gaismiņām, bet vēl bez sniega, tātad arī drūma un drūma. Un es vilku sev līdzi, redzot priekšā kaut ko tieši pretēju: debeszilu jūru, baltas smiltis, grieztas zaļas palmu lapas.....

Un tas viss bija labi. Līdz brīdim, kad Stass, kurš bija labi izgulējies, iznāca no guļamistabas, ierosinot, ka mēs ejam vakariņot un, kuce, spēlēt biljardu.....

Krievu spēles versijā nebija galdu, bet tas man bija izdevīgi. Man labāk padevās snūkers. Protams, es nebiju tik labs kā puīši, kas visu mūžu spēlēja snūkeru, bet amatierim es biju diezgan labs. Arī Stasam nebija nekas pret snūkeru, viņš pat atdzīvojās, kad saprata, ka nebūs nekādu krievu piramīdas grūtību, un parādīja man to, uz ko es biju paļāvis, – manu zināšanu virspusīgumu par šīs spēles variantiem.

"Nezina pietiekami daudz, nezina, kā to darīt pietiekami daudz. Laipni lūdzam atreibībā, Staņislav Dmitrijevič!"

Vakariņas pagāja nesteidzīgas sarunas laikā, kuru uz priekšu virzīja zemteksti un vieglas jokošanas. Es neatlaidīgi saukāju savu vīzi vārdā un tēvvārdā, bet ar vieglu smaidu apsoliēju, ka

vēlāk, kad būšu uzvarējis, pāriešu uz... intīmāku saziņas veidu.

– Es vienmēr esmu gatavs jebkādam patīkamām pārmaiņām, – atbildēja Stass un pieskārās vienai no pogām uz sava "laimīgā" krekla, kurā viņš bija ģērbies pirms došanās sabiedrībā – viesnīcas kluba daļā pilnībā darbojās gaisa kondicionieri. – Ar jums, Jeļena Georgijevna, es būšu vienlīdz priecīgs gan par uzvaru, gan zaudējumu. Vai jūs saprotat?

Lāga pirāts!

36. nodaļa

Mēs vienojāmies spēlēt septiņas spēles. Ne pēc kopvērtējuma, bet pēc rezultāta – kurš uzvarēja četrās, tas diktēja turpmākās spēles noteikumus, kas vairs nebija sportiski. Es biju pārliecināts par sevi un līdz ar to mierīgs, un sākumā spēlēju precīzi, perfekti aprēķināju nākamā sitiena iznākumus un vispār sev patika. Taču ļoti ātri izrādījās, ka Stass nav nekāds nūdele. Pirmā kļūda, ko pieļāvu, noveda pie tā, ka pretinieks pārņēma iniciatīvu un pabeidza partiju (tobrīd jau trešo) savā labā, gudri iedzenot visas atlikušās bumbas bedrītēs un neļaujot man pat pieiet pie galda.

Tas bija... negaidīti. Man pat radās nepatīkama doma, ka Stass bija uzpērcis pašu informatoru no kluba, kurš man bija visu pastāstījis par viņa prasmju līmeni, visglušākā veidā. Tieši tāpēc, lai viņš varētu man pastāstīt patiesību. Vai arī viņam vienkārši bija pietiekami daudz laika kopš mana piedāvājuma, lai pēc iespējas vairāk paaugstinātu savu līmeni...? Es pat nedomāju par šādu iespēju...

Tas bija nomācoši, bet es satriecos, centos koncentrēties, un nākamajā spēlē uzvarēju! Un tomēr, kā redzat, ar to bija par maz. Piektajā un sestajā spēlē sitieni vairākkārt nebija tik precīzi, kā man gribējās, nemitīgās slāpes nācās remdēt ar šampanieti, kura glāze, šķiet, katru reizi nāca pa rokai, un karstums pēkšņi kļuva nepanesams – gribējās noslaucīt rokas ar dvieli, ko atnesa nākamā "cīņa".

Rezultātā septītajā, izšķirošajā cīņā mēs ar Stasu, kurš patiešām spēlēja sliktāk par mani, bet bija mierīgs kā tanks, kā saka, gājām viens pret vienu. Ar rezultātu trīs vai trīs. Un te beidzot kļuva skaidrs, ka ne jau acu precizitāte un rokas spēks ir tas, kas visu izšķir. Nē. Nervi, lāga dēļ! Stass malkoja viskiju un pat aizsmēķēja cigāru, lai beidzot sasniegtu angļu džentlmeņa nosvērtības pakāpi, bet es aizvien vairāk un vairāk raustījos. Un tāpēc, ka bija pienācis izšķirošais brīdis. Un tāpēc, ka pūlis, acīmredzot sajutis pieaugošo spriedzi starp spēlētājiem, kaut kā nemanāmi bija sapulcējies apkārt.

Izšķirošā spēle ievilkās. Es slīdēju prom, spēlējot vienu snūkeru pēc otra. Stass reizi pa reizei tikai piesardzīgi atspēlēja, nemēģināja bīstami uzbrukt un gaidīja ar lielā bojas mierīgumu. Un viņš gaidīja! Es pieļāvu kļūdu, izraisot pie galdiņa stāvošo vilšanos un līdzjūtīgu nopūtu, un Stass nekavējoties izmantoja manu kļūdu, pabeidzot spēli ar skatītāju aplausiem, kuri uzreiz pēc tam sāka izklīst.

– Vēl viens dzēriens? Vai jau atgriezties bungalo? – Stass pasmaidīja, pazīstami uzacis pacēlis, un tad atkal pieskārās krekla pogai – tai, kas, šķiet, atgādināja bruņurupuci.

"Par jūras bruņurupučiem, Jeļena Georgijevna, par jūras bruņurupučiem!" Kas vēl tas varētu būt?

– Uz istabām! – Es ar izdomātu neuzmanību pamāju ar roku.

– Uz istabu, tā tad uz istabu. It īpaši tāpēc, ka viņi mūs tur jau gaida," Stass viegli piekrita un pirmais devās pie elektromobiļa.

Visu ceļu līdz bungalo es sēdēju, neviļus saspiežot ceļgalus un

raugoties uz Stasu, kurš vadīja elektromobili. Viņš izskatījās pēc kaķa, kuram ir apnikusi nozagta skāba krējuma deva.

– Jūs taču negaidāt, ka es piekritīšu... šiem jūsu taizemiešiem, Staņislav Dmitrijevič.

– Jeļena Georgijevna, man likās, ka mēs vienojāties, ka pēc tam, kad viens no mums uzvarēs, zaudētājs būs ļoti, ļoti paklausīgs. Kāpēc jūs tagad atkāpjaties?

Nebija pret ko iebilst. Patiesi, es biju tik pārliccināts par savu neizbēgamo uzvaru, ka man bija pilnīgi vienalga, kā sev sagādāt salmiņu kritiena gadījumā. Es varēju un man vajadzēja vismaz iezīmēt robežas, aiz kurām man sākās pilnīgs "nekādi". Vēl viena mācība nākotnei, ko būs grūti aizmirst... Un ne tikai un ne tik daudz personiskajās, bet arī lietišķajās lietās. Un vispār komunikācijā ar cilvēkiem.

– Tātad tas tomēr bija trijatā? Es nedomāju, ka jūsu... izmērs, Staņislav Dmitrijevič, varētu izrādīties tik.....

Stass smējās, pēkšņi mirkšķēja kaut ko atklāti vulgāru (pat nepatīkami atcerējās mūsu pašu pirmo spēli, kad viņš pie kāršu galda attēloja no alejas dzimušu pantomīmu un formātu "sūkt to"), bet no tiešas atbildes ar tuvāko plānu precizēšanu izvairījās:

– Nāciet, Jeļena Georgijevna. Manam izmēram jābūt jums pilnīgi zināmam bez liekām fantāzijām un spekulācijām. Kopš mūsu pirmās reizes kopā. Vai tu esi aizmirsis? Mēs tev atgādināsim, nekā liela. Bet jebkurā gadījumā, pirmkārt, pirmās lietas. Godīgi sakot, es esmu tik ļoti uztraucies, ka svīstu. Tu esi lielisks spēlētājs! Klubs, kurā tu labprātāk pilnveidotu savas

prasmes, man nemeloja.

Es tikai izelpoju, pārmetu acis. Cik... sagrauzta bija mana mācīšanās! Vēl viena mācība: nekad neuzskatiet, ka citi ir stulbāki par jums. Bija tikai loģiski pieņemt, ka ne tikai es sāku kaut ko uzzināt par Stasu, bet arī viņš varētu par to interesēties. Un tas pat neprasītu personisku iesaistīšanos. Protams, tādām cilvēkiem kā viņš ir speciāli apmācīti cilvēki visiem gadījumiem. Viņi atrada sarunu biedru, noskaidroja, un pēc tam piedāvāja viņam arī naudu, lai viņš tikpat runīgs būtu arī ar mani, ja man gadījies interesēties par kādu Stasu Smirnovu....

– Ko vēl par mani jums pastāstīja jūsu asinssuns?

– Jūs mani apvainojat, Jeļena Georgijevna. Ir lietas, kuras es (jo tās man ir īpaši svarīgas) nekad nevienam neuzticu.

37. nodaļa

Ienākot bungalo, Stass joprojām izstaroja pilnīgu apmierinātību ar dzīvi pašā pretīgākajā veidā. Ko bija iecerējis šis paštaisnais blēdis, ņemot vērā to, ko viņš tikko bija teicis: "Viss pats, viss pats"? Vai viņa grasījās pavēlēt man pievienoties "jautrībai", kuras centrā bija Stass? Droši vien es tā būtu domājis, ja mums būtu vajadzējis pievienoties divām taizemietēm, nevis taizemietei un viņas brālim. Kaut vai tāpēc, ka man nebija šaubu par Smirnova kunga heteroseksualitāti. Vai arī vienkāršāk: viņam – jauna taizemiešu meitene, bet man – viņas vīrišķais kolēģis...? Vai Stass skatīsies?

– Uz tikšanos pēc dušas, – riebeklītis gandrīz dziedāja un devās uz savu kreiso guļamistabu. – Pēc tam netraucē ģērbties.

Suce!

Es metu Stasam tik spēcīgu skatienu, ka šķita, ka tas viņu nogalinās, bet viņš pat neapklupās, drāns. Bet es, pārkāpusi savas guļamistabas sliedzi, brīnumainā kārtā neizstaipījās, atkāpjoties. Un tas bija tāpēc, ka Džesija man nāca pretī no pītā taburetes pie spoguļgaldiņa.

– Ahh..." es nesaprātīgi pļāpāju.

Džesija bija kaila, ja neskaita mikro biksītes, un perfekta kā statuļa.

– Kundze..." meitene ar paklanīšanos norādīja uz vannas istabu.

Vai viņa mēģina berzēt manu muguru?!

Man gribējās kliegt: "Es negribu!", bet, protams, es neko tādu nedarīju. Ja es tagad kļūtu kaprīza, tas izskatītos diezgan slikti. Jo jebkurā gadījumā, lai arī cik ļoti es raustītu degunu, man drīz vien bija jāsaņem otrais cietumsvars. Turklāt svešu cilvēku klātbūtnē. Vai pat viņu klātbūtnē.

Eh! Kāpēc, kāpēc tas tā ir? Es gribētu – kāpēc man vajadzētu sev melot! – Es atdotu sevi Stasam ar tīru baudu... Un kādā brīdī sāka šķist, ka es to darītu bez jebkādiem argumentiem, vienkārši tā, pēc savas ne mazsvarīgās vēlmes.

Bet ne tad, ja ir iesaistīti citi cilvēki! Bet man tas būtu jādara... Es nerespēktētu sevi, ja nesamaksātu zaudējumus pilnā apmērā. Man ne tikai karšu parāds, bet arī jebkurš cits azartspēļu parāds vienmēr ir bijis goda jautājums. Neatkarīgi no tā, ko vīrieši domā par sieviešu godu.

Nē, baiļu nebija. Bet tā joprojām trīcēja, tik ļoti, ka man trīcēja pirksti un sausa mute. Un, pats galvenais, kaut kur iekšienē mans ievainotais lepnums atkal rūca un kņudināja. Muļķis! Viņa bija izveidojusi jaunas spēles! Un ar ko! Bet es tik ļoti gribēju uzvarēt, uzvarēt godīgā, uztraukuma pilnā konfrontācijā! Pierādīt kaut ko ne visai skaidru sev un Stasam... Un galvenais bija novērsties no visa tā, aizmirst to asiņaino Maksu, nedot viņam ne dibenu, ne riepu! Es aizmirsu, jā! Lai pēc tam es gribētu aizmirst to, kas ar mani tūlīt notiks.

Kamēr es košļāju smārķus un mēģināju izprast savu iekšējo satraukumu, Džess ķērās pie darba. Viņa palīdzēja man –

gaismīgajam un nesakoncentrētajam – izģērbties un tad ar tādu pašu puslīksti atvēra man vannas istabas durvis. Es negrasījos ļaut viņai sekot man līdzī, taču viņa neiedomājās uzstāt uz kaut ko līdzīgu un palika istabā, kur sāka rūpīgi pakārt manas drēbes.....

Apstājies!" Es sastingstu vannas istabas durvīs, jau iepriekš to nojaušot un satraucoties:

– Cik jums ir gadu?

Jesa izskatījās nedaudz pārsteigta, bet tad atkal paklanījās, izgāja un pēc dažām minūtēm atgriezās ar savu somiņu. Tajā bija viņas pase, ko viņa man parādīja. Tā droši vien izskatījās pilnīgi idiotiski, bet tas bija principa jautājums, un tāpēc es vismaz šajā ziņā biju mierīgs, zinot, ka, lai ko Stass Smirnovs būtu darījis, nekādas pedofilijas tur nebūs.

Es stāvēju zem ūdens strūklām, kas, šķiet, nāca tieši no melnajām, zvaigžņotajām debesīm, un centos nomierināties. Droši vien es tur būtu stāvējusi vēl ilgi, ja ne Jes.

Viņa klusi ieslīdēja iekšā, paklanījās man un pasniedza man divieli. Pasniedzot... un vienlaikus steidzoties.

Stass atradās viesistabā, sēdēja uz dīvāna tajā pašā zīda halātā, un Džejs stāvēja aiz viņa, kails, kā man likās.

– Ja jūs domājat, ka es.

Un tad tas āksts pasmējās.

– Kas?!

– Tev vajadzētu redzēt savu seju, Len. Tev vajadzētu to redzēt!

Es maksātu naudu par to vien!

– Jūs!!!

Es saspiedu plaukstas un metos viņam virsū. Tā bija otrā reize mūsu konfrontācijas vēsturē. Domāju, ka vismaz vienreiz viņu salauzšu, kā to darīju pusaudža gados, kad biju parasts bērns, kura draugi bija tikai gangsteri, bet pieklājīgu meiteņu draugu nebija. Taču atkal izrādījās, ka vai nu es biju zaudējis savu kādreizējo prasmi, vai arī Stass to atcerējās labāk. Katrā ziņā viņš bija veiklāks un, pats galvenais, spēcīgāks. Viņš mani pārtvēra, pagrieza, sasēja man rokas aiz muguras un pēkšņi aizrāva pret sevi, iesēdinādams mani sev klēpī.

– Jūs esat spēlmanis. Jūs esat sieviete. Un jūsu vīrs ir muļķis. Man paveicās.

– Atlaidiet! Tu!

– Apsoliet, ka nesaskrāpēsiet, neiekodīsiet un nenodarīsiet man melnu aci, pirms pienāks mans laiks?

– Es domāju, ka laiks ir pienācis tieši tagad!

– Un es domāju, ka kāds solīja būt paklausīgs.....

– Man vienalga, vai tu...

Viņš satvēra mani vēl ciešāk un veiklāk, vienu roku joprojām turēdams uz plaukstām, otru – uz kakla, un noskūpstīja mani. Uzstājīgi, pat rupji, spēcīgi. Un tad viņš atkāpās, ieskatījās manā noteikti apgāztajā, nelaimīgajā un apjukušajā sejā un pavēlēja:

– Celieties, Jeļena Georgijevna, un pabeigsim šo lietu. Džesam un Džejam droši vien ir apnicis gaidīt.

38. nodaļa

– Ielieciet un sāciet baudīt sevi jau tagad! Ir Jaungada vakars. Mēdz teikt: kā tu to sagaidīsi, tā tu to arī pavadīsi. – Stasa acis bija smacīgas. – Atgāzties! Un sakārto rokas tā, lai es redzētu, ka tu ar savām darbībām neko netraucēsi.

"Ko – neko?" – Es gribēju jautāt, izbrīnā raugoties uz augstajiem masāžas galdiem, kas tagad bija novietoti metru viens no otra uz bezgalīgā okeāna krasta zem augstām zvaigznēm. Toreiz, kad devāmies spēlēt biljardu, viņu šeit nebija. Un tagad...

– Nu, jūs...

– Ko jūs domājat?

– Vislabāk par to nerunāt, lai sevi neapgrūtinātu.

– Un es neiebilstu uzklausīt tavas fantāzijas... Un dažas no karstākajām es pat varu piepildīt.

– Jūsu sekss ar Jay apakšējā stāvoklī?

– Ak...

Tagad es smējos... Un uzreiz nopriecājos, kad Stass atriebīgi pavēlēja man izģērbties un izvilka man tieši tādu pašu halātu kā mans.

– Mmm... Kāpēc viņi bija gandrīz kaili? – Tagad es redzēju, ka Džeja kailumu, tāpat kā Džesas kailumu, joprojām vismaz nedaudz sedza tās pašas cieši pieguļošās miesas krāsas biksītes.

– Nav daudz masāžas. Tās būs daudz... Ko es jums skaidroju? Jūs taču nekad neesat veicis sev erotisko masāžu... Vai arī ne?

– Ne reizi," es apstiprināju, gulēdama ar seju uz diezgan cietās, ar plēvēm klātās virsmas.

– Tad es varu teikt tikai to, ka jūs gaida pārsteidzoša pieredze.

– Bet... – es paklanīju Džeimam, kurš tajā pašā brīdī uzņēma Stasu.

– Vai jūs vēl aizvien netieši apgalvojat, ka es neesmu gluži tradicionāls?

– Nē, man ir žēl," es samulsusi teicu.

– Godīgi sakot, Len, es tev to dotu, bet es nevaru. Džejam, atšķirībā no mazā Džesa, ir nopietna medicīniskā izglītība, un man sāp mugura. Dažreiz man pat jāvalkā īpaša terapijas josta. Tev tas ir jāatceras.

Viņa skatiens bija viltīgs, viņa lūpas smaidīja atviegloti, viņa ķermenis jau viss, no papēžiem līdz kaklam, spīdēja no eļļas.....

– Auš! – Es uzlēcu, piecēlos.

Jesa pārsteigta paskatījās aiz manis. Es esmu muļķis! Es joprojām biju tādā uztraukuma stāvoklī, ka sastingstu tikai tad, kad eļļa no flakona, ko meitene turēja rokās, izlija man uz muguras.

– Tev ir apbrīnojamas krūtis, Ļena," Stass purpināja. – Tagad atgulties un atceries rokas! Es gribu tās redzēt. Un es negribu, lai tu mēģinātu atturēt Džesiju no tā, kas tev patīk.

Tomēr, kad pēc tam, kad viņa, mīcījusi man plecus, muguru un sēžamvietu, ieslīdēja starp kājām, eļļojot un glāstīdama, es nespēju sevi savaldīt un sāku Jesu atgrūzt.

– Es tevi lūdzu! – Stass pārmeta, it kā viņš patiešām būtu

vērojis visu notiekošo. – Mums nāksies tevi sasiet, Jeļena Georgijevna! Un tu tam nepretojies. Jā? Jūs taču turat savu vārdu, vai ne? Jūs solījāt, vai jūs to izdarīsiet?

– Pankūku pankūka! – Es nopriecājos, kad ieraudzīju, ka esmu paņēmusi Jesu no zemā galdiņa blakus, kas bija pilns ar burciņām, flakoniem un pudelītēm.

Tās bija. Tās bija saprotamas un piemērotas. Bet roku dzelži?! Vai arī pušiem bieži nākas savaldīt savus klientus? Palīgierīce, kas man iepriekš nekādi nebija asociējusies ar masāžu, atgādināja policijas filmās rādītās lietas. Kaut vai tāpēc, ka "aproces" nebija dzelzs, bet gan plata, mīksta, labi darināta āda. Ķēde, kas tās savienoja, bija diezgan īsa. "Es tevi redzu citādāku... melna āda un latekss," prātā pāršalca. Vispirms rokudzelži, un tad? Es steigšus pacēlu galvu, paskatījos apkārt, bet neko citu sadomazohistisku neredzēju: ne pātagas, ne saliekamu kempinga statīvu, kas būtu atspiests pret kādu palmu kaimiņos.

Stass gaidīja. Jes arī gaidīja. Un pat viņas brālis, aizņemts ar savas klientes plecu mīcīšanu, atskatījās un vāji pasmaidīja.

– Jums tas patiks! – Stass maigi mani pārlicināja, atkal rentgena stariem izgaismojot domas manā galvā. – Vienkārši ļaujiet sev iet.

Uz mirkli apšaubījos, bet paklausīgi saslēdzu plaukstu plaukstu locītavās, izstiepjot rokas sev priekšā. Džesa aiztaisīja aproces un tad atgriezās tur, kur bija beigusi, un ar slaidiem, bet spēcīgiem un pieredzējušiem pirkstiem aizlaida man muguru, mīcīja muguras lejasdaļu, lika man gandrīz šķidri masēt pēdas

un kājas, un tad atkal ieslīdēja man starpkāju.

Man nācās atzīt, ka sajūta bija neiedomājami, neticami patīkama. Neērts, bet tik ļoti, ka man gribējās saspīest kājas pirkstus, ar savaldītām rokām saspīest masāžas galda malu, klusi čīkstēt caur zobiem no pieaugošā tīri mehāniskā, bet tomēr ļoti reālā uztraukuma... Un tajā pašā laikā nepārtraukti vērot, cik tuvu, ļoti tuvu Stass Smirnovs saņem savu daļu baudas.

Viņš arī turpināja skatīties uz mani, un tajās bija jūtams uzbudinājums. Es redzēju, kā viņa lūpas atveras, viņa elpošana kļūst arvien biežāka... un pēkšņi es pieķēru sevi, apzinoties, ka varu viegli iedomāties, ka tas nav Džess, bet gan Stass, kas mani glāsta. Bet arī Stass varēja just to pašu, it kā viņš visu šo laiku būtu mani turējis, valdzinājis un piesaistījis tikai ar savu karsto, dedzīgo skatienu.

– Vislabāk būtu apgāzties tagad, – Džesa maigi lūdza, liekot man uz brīdi piezemēties.

– Jā," viņas neparasti klusais brālis apstiprināja.

Es apsēdos, atspiedos uz galda ar joprojām sasietām rokām un paskatījos uz Stasu, kurš arī sāka mainīt savu pozīciju. Bija daudz ko redzēt! Viņa loceklis – skaists, liels, no resnās pamatnes līdz glītai galviņai sašaurināts – stāvēja stāvus, un, kad Stass pārgāzās uz muguras un nogulējās, tas smagi saslējās uz vēdera.

– Atgulieties, saimniece, – sacīja Džesa. – Un rokas aiz galvas, lūdzu. Meistars vēlas skatīties. Neatteiksim viņam šo prieku.

– Atpūties un izbaudi to," Stass apstiprināja. – Vēlāk tu būsi dusmīgs uz likteni un aizvainots uz mani. Bet pagaidām vienkārši

izbaudi.

39. nodaļa

Man galvā sāka kņudināt. Domas un sajūtas saplūda ar sajūtām. Vai drīzāk to maisījums. Taču, pat ja es būtu spējusi atšķetināt visu šo jucekli, tajā nebūtu palicis ne miņas no tā, ko Stass tikko bija teicis: aizvainojuma pret viņu vai dusmām uz likteni. Jo... Dievs!

– Ah!

Stass kaut ko teica Džejam, kurš visu laiku bija strādājis pie viņa, un viņš pieskārās un paskatījās uz mani, tad uz māsu. Viņa pakāpās augstāk, pārlaida savus elļai slidenos plaukstas pa manu karsto, jutīgo ādu, un pēc sekundes es sajutu.....

– Ah!

Jay! Viņa lūpas! Tieši tur! Tieši tajā brīdī, kad tu kaut ko tādu vēlējies īpaši ļoti... Taču ne no svešnieka no Taizemes, bet.....

– Neļaujiet viņai beigties," Stass saspringti murmināja angļu valodā.

Un es... es pat aizvainojoši sakulināju lūpas, ar visu ķermeni uzsūcot karsto glāstu, kas tūlīt nāks, vēl mazliet... Manu kautrību nomazgāja visspilgtākais uztraukums, un es pati (es pati!) izstiepu kājas plašāk, izlocīju muguru un pakļāvos dīvainajiem, nepareizajiem un tajā pašā laikā tik precīzajiem un prasmīgajiem glāstiem.

– Ahhhhh!

– Mister, – Džess teica maigi.

– Visi prom," tūlīt atbildēja Stass. – Skrējiens. Un es negribu redzēt tavu garu līdz rītdienai. Es pats tev piezvanīšu!

Ātrs kāju tupēšana. Kāda cilvēka nopūtības nopūtas. Man šķiet, ka tas bija mans, bet...

– Tagad, mana mīlā, tagad. Šādi. Pasteidzieties, citādi es nomiršu, ja jūs visus nesaņēmsu.

Rokas zem muguras un zem ceļgaliem, aizsmakusi elpa, soļi, palagu vēsums... Brīdi – un Stass mani apsedza ar sevi.

Man aizķērās elpa, un es atvēru muti, mēģinādams paņemt vismaz daļu vajadzīgā gaisa, taču šķita, ka visapkārt ir tukšs laukums. Plaša bezgaisa telpa, kuras centrā Stass mani steidzīgi un alkatīgi skūpstīja, kaut kur turpat lejā spēlējoties, pat rūkdams no nepacietības.

– Damn gumija... Kā es gribētu, lai man būtu tevi bez tā....

– Ah!

– Pārvērst. Tas ir tas, tas ir vēl labāk.

Tagad palagi ir zem maniem ceļgaliem un zem vaiga, un Stas....

– Ak, Dieva dēļ!

Lūpas... Maigas, uzstājīgas, alkatīgas... Mēle... Visur... Līsta, iekļūst, kustas.

– Sakiet, ko vēlaties! Netu klusē!

– Stas!

– Sakiet to vēlreiz!

– Es tevi nogalināšu!

Smieklī. Un visbeidzot, šī apsveicamā iekļūšana. Līdz galam

iekšā, līdz galam ārā.

– Nāciet! Kļiedziet, ja vēlaties. Neviens tevi nedzirdēs.

Un es paklausīju, izlaižot to, kas bija sakrājies. Es kļiedzu un nīrgāju, raustīju savas joprojām ieslēgtās rokas un ar pēdējiem vārdiem zvērēju savam mīļotajam, ja man pēkšņi šķita, ka viņš vienkārši palēninājis tempu. Un Stass atbildēja, spēcīgi, nikni mani drāzdams. Viņš noliecās, čukstēdams kaut ko pavisam nepieklājīgu, skūpstīja man plecus un kaklu, pēc tam tos sakodams. Es tikai pakratīju galvu un izlocīju muguru, saspiežot savu locekli.

Mans orgasms peldēja pavisam tuvu, ķermenis trīcēja saldā drebuļa lēkmē. Kad es to sajutu, Stass elpoja caur sakostiem zobiem, vai nu eksplodējot, vai ar katru elpu kļiedzot, un es atbildēju, sajutu, ka arī viņš nāk, uzraujot tik kurli spilgti, ka līdz rītam nenācu pie sevis.

Siltais vējš satricināja moskītu tīklu, kas bija izklāts ap gultu. Aiz bīdāmajām stikla sienām, kas bija atvērtas uz nakti, skanēja sērfošana. Viņa rokas bija brīvas. Bet kaut kas silts un dzīvs joprojām bija piespiests pie manām sēžamvietām. Es steigšus atliecos malā, pagriezos un ieraudzīju Stasu. Viņš gulēja, skatījās uz griestiem un smēķēja. Un nevis cigāru, bet parastu, nederīgu un nebūt ne seksīgu cigareti, ar kuru es viņu vispār nekad nebiju redzējusi! Pār viņa augšstilbiem uzņemta saburzīta palagus nosedzoša palagus plēve, taču bija redzamas viņa platās krūtis. Un arī pleci un rokas – skaisti izkropļoti, savīti muskuļi, droši vien iegūti regulārās fitnesa nodarbībās... Un kad viņam visam

ir laiks...? Vai viņam tiešām pietiek tikai miega?

– Vai tas traucē? – Stass aizsmēķēja cigareti.

– Ne vairāk kā tas, ka tu esi manā gultā. Katrā ziņā, šī lieta tev neder. Nekādā ziņā. Tu droši zināji, ka es tev zaudēšu, tāpēc samaksāji Džesam un Džejam avansā?

– Nē. Tas bija citādāk. – Stasa seju tumsā bija grūti saskatīt, bet viņa balss tonis daudz ko pateica. – Es domāju, ka pēc stāsta ar mežģīņu apakšveļu tu uz ilgu laiku klusēsi. Vispirms tu to sagremosi, tad sāksi gatavot atriebības plānus. Un tad tu sapratīsi, ka viss, kas tev jādara, ir jāgaida. Jo agrāk vai vēlāk es klauvēšu pie tavām durvīm. Un, tā kā tā būs mana iniciatīva, mana vēlēšanās, tu man vari viegli izvirzīt jebkuru nosacījumu.

Es nokritu ar seju uz spilvena un sastingu. Apkaunojošs sajūta nāca ar jaunu, vēl karstāku vilni. Un ne jau nesenās gandrīz grupas cīņas dēļ, bet gan domas, ka Stass par savu pretinieku (vai tas joprojām bija mīļākais?) domāja labāk nekā es. Viņš uzskatīja, ka es esmu gudrāka un viltīgāka, bet es...

Bet, ja es nebūtu degusi slāpēs izspiest, bet tikai mierīgi sēdētu un pārdomātu, tagad būtu otrādi: es gulētu, izjūtot uzvaras gandarījumu, un Stass... Dievs, par ko es runāju, es taču nebūtu viņu īsti straponējis! Un tā... Tātad rezultāts būtu tāds pats, jo pat manās fantāzijās mēs tomēr nonāktu vienā gultā. Un nevis kā uzvarētājs un zaudētājs, bet gan pavisam citādi!

– Un tad es paglāju savu gultu, – Stass turpināja ar nopūtu, un es izlīdos no savas spilvenainās slēptuves, lai ieraudzītu viņa sejas izteiksmi. – Es samaksāju par šo villu, domādams, ka

uz Jaungada brīvdienām tevi vienkārši uzaicināšu, vienkārši kā interesantu sievieti, ar kuru jau sen sapņoju gulēt gultā. Taču tu ne tikai joprojām kaut kādu iemeslu dēļ cieš par to savu bijušo vīru.....

– Es neciešu.

– Un stāsts par ziediem? Kāpēc jūs domājat, ka tas bija viņš?

– Kas vēl?

40. nodaļa

Stass atvilka elpu.

– Nu, to es arī saku, es joprojām par viņu domāju. Tik ļoti, ka man nācās jūs provocēt spert nākamo soli.

– Tā sievietē klubā?

– Protams, es to darīju. Es domāju, ka tagad tas noteikti izdosies... Es īstajā brīdī pieiešu un... Bet tu ierosināji jaunu spēli.

"Jauna spēle! Tieši tā!"

– Es esmu tāds idiots! – Es nopriecājos, izmisīgi cenšoties izdomāt, ko darīt tālāk, ņemot vērā visu, ko biju teicis un darījis.

– Vai vakar nejutāties slikti?

– Fiziski? Es nemelošu par fizisko. Iespējams, tas bija labākais sekss manā dzīvē. Bet, runājot par pārējo. Šie puīši.

– Es nodomāju, ka tu būsi vairāk atslābinājies, ja sāksi ar masāžu. Un, tā kā mēs spēlējamies," viņš mazliet nervozi nopūtās. – Atvainojos, bet es tiešām gribēju redzēt, kā tu reaģēsi, kad aizrādīju par iespējamo četrotni.

– Vai jūs to redzējāt? Labi jums.

Stass pieskārs, ievilka, aizdedzināja cigareti līdz pat filtram un nodzēsa cigareti, piespiedu kārtā iespiežot to pelnu traukā uz naktsgaldiņa, kur gulēja izlietots prezervatīvs, pilns spermas.... Tātad Stass atkal labi pavadīja laiku ar mani... Tāpat kā es labi pavadīju laiku ar viņu... Domājot par to, es apsēdos, apņēmīgi

pārgāju pie gultas kājām, aizsedzot savu kailumu ar tās pašas palagsegas galu, un tad sāku skaidroties:

– Tev taisnība, tās bija tās jāšanās puķes bagāžniekā un krāpnieciskais vīrs, kurš man tās bija uzdāvinājis un kurš pēkšņi nolēma, ka viņam mani jāatgriež. Es meklēju, kā novērst uzmanību. Tas bijāt jūs, un tā rezultātā mūsu šķietami nedaudz ieilgušās spēles jauna kārtā.

– Es nezinu, vai to uzskatīt par labu vai sliktu lietu. No vienas puses, tas ir labi, ka tu mani redzi kā izeju. No otras puses... Tas, ka es tev esmu tikai viņa, nav ļoti sildoši. Starp citu, kāpēc tas tā ir?

– Tu neesi manu sapņu vīrietis, – es izlocīju pirmo pirkstu, sākot uzskaitīt... Tad es padomāju un izlocīju to atpakaļ.

Stass ļoti uzmanīgi vēroja manu rīcību. It kā viņam tas viss patiešām būtu svarīgi.

– H?

Es atvilku elpu:

– Es tikai atcerējos, ka vienmēr, kad mēs ar tevi sastrīdējāties, es aizmirsu visu pārējo. Tas palīdzēja.

– Kāds tas bija?

Un par to nebija šaubu – viņš jautāja par Maksimu un to, kas bija mūsu šķiršanās iemesls.

– Mulķīgi. Un banāls. Viņa atgriezās mājās neparastā stundā, un tur bija viņš, un tur bija viņa. Un viņiem nācās izsaukt ātro palīdzību.

– Ko jūs ar to domājat? – Stass pacēla uzacis. – Vai man jau

būtu jābaidās par sevi? Ko jūs ar viņiem izdarījāt?

Es nelaimīgi pasmējos un izstāstīju viņam visu par iestrēgušo locekli, negaidīti atklāto Maksa kundzes grūtniecību un, pats galvenais, par likteņa cirvi, kas visu bija izraisījis.

– Tas ir tas, kas tev pieder, – Stass nesmējās, bet kaut kāda iemesla dēļ izskatījās ļoti apmierināts. – Pat šādā situācijā tev izdevās uzvarēt uzreiz, no vietas. Domāju, ka ar cirvi tu biji neatvairāms.

– Jā... – es atbildēju gausi un pamanījos piecelties, bet Stass pacēla roku un aizturēja mani:

– Ko darīt, ja es tev teiktu, ka uzdāvināju tev šos ziedus?

– Es tam neticu. Es atradu veikalu, kur tas tika nopirkts, un pārdevēja aprakstīja vīrieti, kurš maksāja par ziediem.....

– Tas bija mans apsargs Genka. Viņš... viņš pēc mana lūguma kādu laiku pieskatīja tevi. Un viņš redzēja, kā jūs satikāt savu bijušo vīru. Sākumā viņš pat metās skriet, lai tevi atgūtu. Bija jau vēls, un uz soliņa sēdēja puisis, kurš acīmredzot jūs gaidīja. Tad es sapratu, ka atpazinu šo tavu puisi... Viņš man pastāstīja, un es nolēmu tevi mazliet uzmundrināt. Bet tu domāji, ka tas ir tavs vīrs, un es negribēju tevi pievilt. Atvainojos.

– Pagaidi, – es izrāvēju roku no viņa satvēriena un piecēlos, aizvelkot aiz sevis pārklāju, atstājot Stasu kailu. – Pagaidi! Tu gribi teikt, ka esi man sekojis?!

– Es nebiju, Lens. Es tikai... skatījos, – viņš pagriezās uz vēdera, paslēpjot cirkšņus, un tagad viņš lūdzoši skatījās uz mani. – Redzi, tas nebija tāpēc, ka es iezagtos tavā privātajā

dzīvē, lai gan dažkārt man ļoti gribējās. Runa bija par kaut ko citu. Es vairākkārt esmu izrādījis noteiktu interesi par jūsu jau tā kolorīto personību. Jūs bijāt tajā tikšanās reizē ar ķīniešiem, pēc kuras Liana kungs nāca pie jums ar dažiem interesantiem priekšlikumiem.....

– Tu arī man tur sekoji?!

– Es to nedarīju! Vai tu to nesaproti! Tas ir jūsu pašu drošībai! – Stass strauji apsēdās gultā.

– Jā, protams... Vispirms viņš mani izsekoja vispretīgākajā veidā. Pat ne pats, bet lika to izdarīt apsargam... Starp citu, vai viņš ielika arī ziedus bagāžniekā? Neatbildiet, es jums neticēšu, ja teiksiet, ka to izdarījāt pats. Tu esi tas, kurš veic tikai erotiskās masāžas. Un man vienalga, ko pēc tam par mani domās un runās šie divi, ar kuriem tu mani piespiedīji nodarboties ar seksu... – Stass mēģināja iebilst, izstiepa pret mani roku, bet es atkāpos, atvilkusi elpu un skumji sacīju: – Un es pārgulēju Jaungada vakaru. Pirmo reizi kopš bērnudārza es to pārgulēju!

– Tas ir pēc pusstundas, ja tu esi Maskavā," Stass drūmi sacīja. Viņa pirksti drebēja, tad viņš saspieda dūri un nolaida roku, negaidot manu žestu. – Es tikko gatavojos tevi pamodināt. Jo, tuvojoties Jaungada vakaram.....

– ...tu to sabojāsi," es drūmi nopriecājos un paskatījos, kur varētu kaut ko uzvilkt.

Nekas nebija atrodams, jo nakti pavadīju Stasa istabā, kur viņš mani bija atvedis tikai rokudzelžos. Tas man lika pasmieties, un man nācās izklūt no bungalo. Iemetusi paklāju sagurušajam

Stasam klēpī, es kaila kā kaila aizskrēju pa pakāpieniem līdz okeānam, iegāju ūdenī, putinot kājas, un tad aizpeldēju. Pretī rītausmai!

41. nodaļa

Starp kājām pēc vakardienas "vingrinājumiem" es jutos mazliet skopa, bet uz lūpām tik un tā iekļuva smaids, un es klusi ieskrēju ūdenī, joprojām cenšoties noslēpt smieklus.

Stass tam noticeja! Jā, es apmulķoju sevi, uztaisot kautiņu ar biljardu, es uzvedos kā patmīlīga meitene, kuru audzina tēvs, bez mātes ietekmes, un tāpēc visas problēmas ar puisiem mēdzu risināt "uz dūrēm", nevis kā pieaugusi un, velns mani velns, diezgan pievilcīga sieviete, kurai jau sen vajadzēja iemācīties izmantot pavisam citus ietekmes līdzekļus uz pretējā dzimuma pārstāvjiem. Jā! Es biju stulba! Bet tomēr es nekad nebiju pilnīga mulķe, un es arī spēju darīt dažas lietas, lai sasniegtu vēlamos rezultātus. Ne jau personīgajā dzīvē, kurā es kā pēdējā naivā meitene vienmēr rīkojos ārkārtīgi godīgi un pat tieši, bet gan kā biznesā, kur visi līdzekļi ir labi.

Un tur viss bija ļoti skaidrs: nekādos apstākļos nedrīkst pierādīt saviem partneriem vīriešiem, ka esi gudrāka un spēcīgāka! Nē! Vai pat vēl atklātāk, visu acu priekšā, lai viņus pārņemtu. Tad viņi sasita ragus, devās uz banku, gāja taisni uz priekšu, par spīti upuriem un iznīcībai, un darīja citu, nevienam nevajag mulķības. Bet, ja periodiski komunikācijā ar viņiem iekļautu "saldu idiotu", efekts katru reizi bija pāri visām uzslavām. Vīrieši uzreiz sāka justies atbildīgi, svarīgi, ņēma mani zem sava spārna, deva padomus, palīdzēja... Un rezultātā daudzi

no viņiem (ne visi, tas noteikti, bet pietiekams skaits!) darīja visu, kā man vajadzēja. Un, ja īstajā brīdī palaida asaru... Oooh!

Īsāk sakot, tajās lietās, kur vajadzēja nevis distancēti spēlēt pozicionālas spēles, izturēt staltu raksturu, nevis saglabāt pokera seju, bet, gluži otrādi, izplūst spilgtu emociju vilnim uz sarunu biedru, no kura kaut ko vajadzēja panākt, es sevi uzskatīju ja ne par brīnumbērnu, tad noteikti ne par zaudētāju. Un tagad bija pienācis īstais brīdis. Un tieši šīs manas emocijas bija ļoti, vienkārši ļoti spilgtas! Vakar es biju pilnīgi uzlādēts ar enerģiju. Īsti nejutu nekādas morālas mokas, nejutos īpaši pazemots Džija un Džes klātbūtnes dēļ! Šos abus vai nu viņu profesionalitātes, vai arī ne visspēcīgākās morāles dēļ es pati uztvēru tikai kā ļoti precīzus un augstas klases instrumentus, pateicoties kuriem sekss ar Stasu, kas sekoja masāžai, kļuva tāds, ka es to noteikti atcerēšos līdz sirmam vecumam!

Kopumā izrādījās, ka šis nepatīkamais, pašpārliecinātais vīrietis bija trāpījis desmitniekā, apvienojot visu, kas mani parasti uzbudināja, un pievienojot tam savu, ko iepriekš nebiju piedzīvojusi, bet kas iederējās perfekta seksa ainā. Pat rokudzelži bija trāpīgi! Par šādām vieglām pakļaušanas spēļu niansēm sapņoju diezgan bieži, bet šeit... Šeit tas viss izrādījās īpaši piemērots un psiholoģiski ārkārtīgi precīzs! Jo Stass, uzliekot tos piespiedu (daļēji, godīgi sakot, bet tomēr) saimniecei, tādējādi pilnībā uzņēmas atbildību par to, kas ar viņu vēlāk tika darīts! Par erotisko masāžu un visu manu turpmāko grēcīgumu nepazīstamas partneres rokās!

Pateicoties ādas aprocēm uz rokām un ar tām nostiprinātajai atkarībai, izrādījās, ka es neesmu devies uz slidenā netikumu ceļa, bet gan biju piespiests! Es negribēju, bet biju spiests! Un tas, ka galu galā man tas viss patika... Nu, tas nevienam nenotiek, netikumi uzbrūk un vispār ir stipri, un tā noteikti nav mana vaina. "Vai arī, pārfrāzējot mūžīgi ciniski optimistisko kapteini Džeku Sprou: "Reiz tu to nogaršo pa īstam, un...".

Es skaļi izsmējos. Man nācās apgāzties uz muguras, lai izvairītos no ūdens. Tā bija pat labāk, jo es varēju redzēt plašās debesis virs galvas. Es šūpojos uz lēnajiem maigajiem vilņiem, izbaudot šo neticamo kailo peldi nu jau mierīgajos un maigajos Indijas okeāna ūdeņos. Kādā tālumā es skaidri varēju nolasīt krastu – sērfošanas balto līniju. Un virs tās, nedaudz augstāk, tumšāku vilas siluetu. Rīta vējš vēja pūta vieglos aizkarus, aiz kuriem valdīja pilnīga tumsa. Un tad man šķita, ka tur redzu diezgan spilgtu sarkanu gaismu. Vai tas bija Stass, kurš atkal smēķēja, pūzdams cigareti tik nikni, ka tās gals bija saskatāms jūdži tālu? Vai arī tās bija Smirnova kunga degošās emocijas, kurš bija mazliet par daudz spēlējies un tāpēc bija uzķēries uz vainas apziņas āķa par to, ko bija izdarījis? Vainas apziņa, kas savīta no atbildības par "neoficiālo" seksu, un, pats galvenais, no mana faktiski iedomātā pārkāpuma, jo novērošanas dēļ. Vainas apziņa, par kuru man nāksies maksāt... Es apmierināti smaidīju, pēc tam apgāzos uz vēdera un norāvos atpakaļ.

Stass vairs nesmēķēja, bet sēdēja uz gultas malas, rokās turēdams kaut ko aizdomīgi līdzīgu saviem tradicionālajiem

sniegbaltajiem bokseriem un skatījās kaut kur priekšā. Bet tūlīt viņš pagriezās un piecēlās, atklājot savu kailumu, it kā tas būtu viņa dvēsele:

– Man ir jāatvainojas... Es nedomāju.....

– Vai mēs to darīsim vēlreiz? – Es viņu pārtraucu un aizturēju elpu, izbaudot, kā mainījās viņa sejas izteiksme.

– Ko? – Stass bija pat apjucis, acīmredzot gaidīdams no manis jaunu velnišķīgi spēcīgu krievu dumpja vilni – kā zināms, bezjēdzīgu un nežēlīgu, bet tajā pašā laikā stipri līdzīgu histērijai.

– Es saku, vai mēs to darīsim vēlreiz? Ar nosacījumu, ka tu nekad vairs mani neizspiegosi. Un arī neiesaistot svešiniekus mūsu... attiecībās un ar sapratni, ka tu man esi nopietni parādā par visu šo lietu. Jūs saprotat, ko es domāju?

– Jūs esat traks! – teica Stass, vai nu vienkārši reaģēdams uz dzirdēto, vai arī skaidri noķerot Lieldienu olu ar "tu izdomā".

– Normāla sieviete tā nedarītu, – piekritu, turpinot mierīgi pirātot svešos teritoriālajos ūdeņos. – Bet par to mēs parunāsim vēlāk. Šobrīd man vajag iedzert. Vietējo Jaungada vakaru pavadīju negulējis, noguris no seksa ar tevi. Tāpēc vismaz kārtīgi nosvinēsim to Maskavas laikā!

– Šampanietis, Jeļena Georgijevna? – Ar pieredzējuša viesmīļa žestu jautāja Stass, uzmetis uz apakšdelma apakšveļu, ko vēl nebija uzvilcis.

– Jūs mani apvainojat, Staņislav Dmitrijevič!" es atbildēju. – Degvīns! Mūsu situācijā tikai degvīns!

42. nodaļa

"Par godu svētkiem" mēs tik ļoti iedzērām un tik ļoti nervozējāmies, ka nākamajā rītā man galvā bija vairāku stundu lieluma caurums. Viens bija skaidrs: pamodos Stasa gultā, joprojām bez apakšveļas un ar velkošu sajūtu turpat lejā. Bet pats Stāss – spurains, grumbains un ar velnišķīgi izplūdušu muti – kategoriski paziņoja, ka tās ir manas atmaksas par zaudējumu sekas un "tikai vēl vienu reizi.

– Tu visu nakti mani uzmācies, Jeļena Georgijevna. Vai tu esi aizmirsis? – Tad viņš pacēla no gultas kādu dīvainu, bet pilnīgi nepiedienīgu lietu, kas bija parādījusies no nekurienes.

Tajā es ar šausmām atpazinu to pašu straponu, ko Stass reiz bija pieminējis un par kuru es pēc tam lasīju internetā, un man acis bija izpletušās no izbrīna.

– Zaļās egles..." es izelpoju ar sajūtu. – Tas ir... Tas ir tas, no kurienes tas nāk?!

– "Viss, ko jūs vēlaties par savu naudu." Mēs piezvanījām, un viņi mums to atveda.

– Jūs melojat! Tu tagad melo, vai ne? Jūs atkal spēlējat savas spēles? Es to nevarēju izdarīt, vai ne? Ar šo... Un tu...

– Ja neticat man, varat sajust un pārliecināties paši," viņš ar zināmu aizvainojumu piedāvāja.

Es izpētīju viņa seju un ar nopūtas nopūtām nogrūdos uz spilveniem:

– Ak, sūdi!

Tiešām? Man Stass visu nakti bija iesprūdis pakaļā? Ar mākslīgo locekli, ko uz bungalo nogādāja elektromobilis? Viņš to atveda pie manis, pasniedza Stasam, kurš bija tikpat nepiekāpīgs kā vienmēr, un... Un tagad es par to visu esmu aizmirsis?! Vai arī viņš atkal melo un izliekas? Es atvēru muti, lai uzdotu šo acīmredzamo jautājumu, bet Stass mani apsteidza: viņš pārgāzās pāri gultai, dodot man pieeju savai mugurkaula daļai, lai, kā likās, "aptaustītu un redzētu".

Viņa dibens bija smieklīgi rozā. Bet tam nebija nekāda sakara ar seksu. Bija acīmredzams, ka Stass, kurš iepriekš saulē bija uzturējies tikai peldbiksēs, vakar bija saulojies mātes drēbēs un nedaudz apdedzinājis savu sēžamvietu. Es ar pirkstu iebakstīju apsārtušajā ādā un apjukuši teicu:

– Tas tiks noņemts.

– Ko jūs ar to domājat?

– Tavs dibens, Staņislav Dmitrijevič, spīdēs. Tā vakar bija saulē apdegusi. Āda noteikti nokarājas.

– Jājebj āda! Vai tu izliekies, vai tiešām neatceries?

– Es visu atceros," es murmināju, izjūtot akūtu apmulsumu un vēl lielāku nožēlu: pirmo reizi dzīvē es darīju kaut ko tik absolūti nepieklājīgu un acīmredzami dīvainu ar pašu Staņislavu Dmitrijeviču Smirnovu un... visu aizmirsu! Pilnīgi!

Es aizvēru acis, savilkusi rokās palagu. Bet nē, tas nepalīdzēja; manā prātā nerādījās nekādas notikušā ainas.

– Vai jums tas vismaz patika? – Stass jautāja, joprojām guļot

ar seju, kas bija iegrimusi spilvenā.

– Nē," es drūmi murmināju.

– Tad kāpēc trīs reizes?

"Trīs?!"

– Rezultāts tika izlīdzināts.

– Saprotu...

Stass piecēlās un aizgāja vannas istabas virzienā, un es, kurš vēl vakar bija triumfējis, saprotot, ka man beidzot ir izdevies noķert ienaidnieku, liekot viņam justies vainīgam, sapratu, ka tagad pats jūtos kā pilnīgs blēdis. Kā idiots un bastards! Es domāju...

Diena, kas atlika līdz mūsu ļoti dīvaino un ļoti īso brīvdienu beigām, drīzāk pat tās otrā puse, jo pirmo mēs aizmiguši, pagāja dīvaini. Nē, viss bija lieliski: jūra, pludmale, ēdiens. Bet Stass... Domas par to, kas bija noticis starp mums – par to, kas tika atcerēts un, galvenais, kas tika aizmirsts, – bija tik smagas, ka nebija iespējams pat paskatīties viņa virzienā. Tāpēc es pat ar zināmu atvieglojumu iekāpu lidmašīnā. Visu ceļu Stass atkal darbojās – lasīja, rakstīja, zvanīja, viegli pārlēdzās no ķīniešu valodas uz angļu un no ķīniešu uz savu dzimto krievu valodu. Skatoties uz viņu, es arī nolēmu pārbaudīt pastu un grožus. Tur bija daudz lietu, bet patiesībā nebija nekā kritiska, kas prasītu tūlītēju iejaukšanos.

Makss man atsūtīja vulgārus materiālus ar sirsniņām, pūkainiem ķerubiem un citiem atvainošanās vārdiem, un kolēģi man jautāja par maniem dzimšanas dienas plāniem, kas bija

pavisam tuvu. Atsūtījuši Natašu kā parlamentārieti, šie ēdienu un dzērienu cienītāji jautāja, kur un kā tā tiks svinēta, un, pats galvenais, ko tieši man dāvināt. Es uzrakstīju, ka man pagaidām nav plānu, prātojot, vai viņiem vēl nav gana Jaungada, vai viņi ir gatavi turpināt, un uz jautājumu par dāvanu atbildēju īsi: "Likteņa cirvi!", lai varētu apbrīnot smaidošo sejiņu ar izspūrušām acīm, ko Nataša man pasniedza atbildē.

Maskavā bija mitrs, vējains un drūms laiks. Es uzreiz, jau uz lidmašīnas rampas, nožēloju, ka man līdzī nav cepures, un apskaudzu Stasu, kurš gāja man pa priekšu un kurš vienkārši pārvilka galvā parka kapuci, ko bija uzvilcis salonā. Viņš bija taupīgs, bastards, pārdomāts....

Nelielā mikroautobusā, kas bija īpaši paredzēts VIP pasažieriem, mēs klusējām. Bet autostāvvietā, kad bija pienācis laiks atvadīties un doties pie mūsu automašīnām, kas savus īpašniekus gaidīja pasakaini dārgā autostāvvietā, par kuru, protams, maksāja Stass, viņš pēkšņi uzstājās:

– Nebija nekā.

– Ko?

– Es saku, ka tās nebija šīs trīs reizes. Tajā naktī tu mani nekurdināji ar mākslīgo locekli. Tu piedzēries, ļoti jauki mani pavedināji jaunai seksa partijai un tad aizmīgi tieši uz mana locekļa, kas, jāatzīst, ļoti aizskāra manu vīrišķo ego. Tāpēc es... es nolēmu tevi trollēt, lai redzētu, kā tu rullīšos. Tas neizdevās tik labi. Beigās es pārspēju pats sevi. Nē, es gribu teikt, ka tu lieliski centies parādīt vainas apziņu, ko jūti pret mani, bet...

– Jūs! – Man šķita, ka es viņam jau ierasti uzmetu somu ("nav arfas – ņem tamburīnu", lūk, velns!), bet Stass viegli izvairījās, ļoti zēniski pamirkšķināja un tad vienkārši pagriezās un aizgāja prom.

43. nodaļa

Viņš jau bija pazudis starp mašīnu rindām, un es stāvēju ar atvērtu muti, izņemot dusmu burbuļus. Nekas nenotika?! Nekas nenotika?! Un tas bija brīnums, ka es sevi neapēdu dzīvu, nogalinot sevi par šo, kā izrādījās, pilnīgu un absolūtu izdomājumu?! Stass! Kāds drāns! Sūka! Viltīga, gudra, aprēķinoša! Un talantīgs! Pat Staņislavska kungs būtu noticējis tam, ko Stass tur, uz salām, spēlēja!

Un viņš to paveica! Tagad viņš saka, ka pārspēja pats sevi, bet tā nav taisnība! Tas tā nav! Jo ar šiem vārdiem... Ar šiem vārdiem viņš trāpīja man tik labi praktiski pa seju, ka patiesībā āda uz vaigiem dega. Es biju tikai par viņa vainas apziņu nolēmusi viņu pieķert, šķita, ka tas izdevās, un tad viņš bija viss balts un jau par savu iedomāto vai reālo mēģinājumu pavilkto to pašu: "Es nevēlos, lai tas starp mums notiktu.

Suce!!!

Es iedarbināju mašīnu, izelpoju, cenšoties cik vien iespējams nomierināties, bet uzreiz atkal kļuva nikna, kad garām ar riepām aizskrēja mana mīlotā mašīna, kas mani apsteidza pat šajā – izbraucot no tās jākaunīgās lidostas stāvvietas. Labi, ka tā bija nosepta – man nevajadzēja sabiedrības un, galvenais, Smirnova kunga acu priekšā no aizmugures lāpīt sniegu! Lai es būtu bijis labs... Viņš brauca garām ar savu dārgo mašīnu – un es nebiju oranžā vestē, bet noteikti ar lāpstu rokās. Tā ir eļļas glezna.

Vau!

Es pat neviļus palēnināju tempu.

Un kas lika man domāt, ka šis, kā izrādījās, reti mākslinieciskais velns bija melojis toreiz, nevis tagad? Ko darīt, ja tas nav tāds, kāds šķiet? Par to es domāju uzreiz, jau atpakaļ uz salām! Es domāju par to, un tad tas pazuda. Pieplūdums, es domāju. Vai arī kapteinis Džeks Sparrow ar savas uzticamās pirātu komandas palīdzību... Aha! Tieši uz Melno pērli!

Bet, ja mēs atmetām visu šo pirātisko romantiku, kas mani visu šo laiku bija pavadījusi, un paskatāmies uz visu notikušo atturīgi, tad secinājumi bija pašsaprotami: Stass varēja teikt patiesību tad, bet ne tagad. Varbūt viņš gaidīja, ka tagad, kad spēle starp mums bija savā ziņā neizšķirta (mēs abi viens otru burtiski dīdījām), viss mainīsies uz labo pusi, un mēs atgriezīsimies Maskavā kā salds pāris? Bet tā vietā es, aptverts, velns, vainas apziņa, iegrimis sevī, atkal distancējos, un Stass nospēlēja atpakaļ! Viņš meloja, sakot, ka patiesībā no manas puses nekādas atriebības nav bijis, kas nozīmēja, ka viņš joprojām ir vadībā!

Tas ir iespējams... Tas ir ļoti iespējams! Bet kā jūs varat uzzināt patiesību?!

Mūsu attiecības ar viņu es biju veidojis personīgi un ar savu roku, tāpēc nebija iespējams uzticēties viņa teiktajam. Bet tad... Tad man vajadzēja rīkoties tā, kā tēvs mani reiz bija mācījis: uzticēties darbiem, nevis vārdiem.

Maksims, kurš vienmēr bija dāsns ar mīlestības

apliecinājumiem un visādiem sušu-mušu, kas mani vienmēr mulsināja, izrādījās cūka un nodevējs.

Un tas pats tēvs, kurš acīmredzamu iemeslu dēļ man vienmēr ir bijis vīrieša ideāls. Tā kā viņa reakcijas uz manām meiteņu problēmām bija skopa, reiz raudāju tik daudz asaru, viņš mani audzināja viens pats, deva man visu, ko varēja, un vēl vairāk – audzināšanu, izglītību, atbalstu visos manos centienos, un, pats galvenais, viņš mani mīlēja tik ļoti, ka pat es – smirdīga meitene – nešaubījos par viņa jūtu spēku un uzticību. Es sarīkoju "čigānu šovu ar iziešanu", pārmetu viņam šo un to, bet patiesībā nekad, pat ne mirkli, nedomāju, ka viņš varētu mani kaut kā apzināti aizvainot, kaut kādā svarīgā lietā maldināt un vēl jo vairāk – izdot.

Pie kādas vīriešu kategorijas piederēja Stass? Jā, viņu nevarēja nosaukt par vīrieti, kas ir dāsns vārds; es arī nevarēju no viņa gaidīt emociju un jūtu strūklakas, bet dažas mazas lietas: viņa man izstieptās rokas pirkstu drebēšana, kaut kā patiešām liela pilns skatiens... Dievs, pat tas, ka viņš lika savam apsargam Genkai mani pieskatīt!

Un ziedi, protams... Stass par tādām lietām nemelotu! Bet Maksims melotu. Viņš noteikti varēja, drāns! Viņš varēja piesavināties svešu darbu, jo es, tāds muļķis, par viņu biju iedomājies tikai saistībā ar visu šo puķu neprātu... Hm... Runājot par to! Pārbaudīt Stasa teikto vismaz par ziedu pirkšanas brīdi patiesībā bija pavisam vienkārši! Es vienkārši slepus nofotografēju viņa apsardzi Genu un tad parādīšu to pašu

pārdevēju puķu veikalā.

Un, cilvēk, tieši to es darīju savā pirmajā darba dienā! Un tas viss ir pārbaudīts!

– Tieši tā, viņš! – Ziedu meitene pārlicinoši, ne mirkli nešauboties, pieskārās. – Šāda... mēroga klients, – viņa vicināja rokas virs galvas, parādot pat ne Stasova apsardzes maksātspēju, bet gan lielumu, – diez vai es varu aizmirst.

Bet kurš tad bija tas otrs, tas, kuru es redzēju pa logu, izejot no sava pikapa, kas jau bija pilns ar ziediem? Viņš noteikti bija mazāks par Genu gan augumā, gan plecu platumā... Stass bija nolīgjis kādu citu...? Tam, ka viņš pats personīgi, izmantojot to, ka agri no rīta visi vēl gulēja, pārkrāva puķes no savas mašīnas uz manu, joprojām nevarēju noticēt. Bet kāpēc tad ne Gena? Iesaistīt kādu citu? Kāpēc?

Konstrukcija izrādījās pārāk sarežģīta, un vismaz šī iemesla dēļ no tās vajadzēja atteikties: manā situācijā nebija jēgas pavairot vienības (labi, ja ņemam vērā Oskama bārddziņu), ja es varēju iztikt ar esošajām. Un kas tad sanāca? Pats Stass, kurš reiz man teica, ka viņš nekad nedelegē dažas svarīgas lietas citiem...?

Ak...

44. nodaļa

Pārējās brīvdienas pavadīju mājās. Atlikušās brīvdienas es pavadīju mājās, savā īrētajā dzīvoklī, kuru beidzot man bija laiks pārvērst par mājām. Es no logiem novilkau "dārgi bagātā" formāta neglītos bezgaršīgos aizkarus – ar dažiem falčiem, mazliet noplukušiem pušķiem un bārkstīm malās, un nomainīju tos pret vienkāršiem, tuvākajā būvtirgū pirktiem, bet, pats galvenais, gaišiem aizkariem. Es iztīrīju grīdas, sienas un grīdlīstes. Es sarullēju paklāju ar paradīzes putniem (vai drīzāk ar elli?) un iesludināju to koridora skapja stūrī. Es gribēju atstāt parketu, bet izrādījās, ka laikā, kamēr putni tur bija bijuši, istabas centrā bija izveidojies gaišs kvadrāts. Man nācās vēlreiz doties uz to pašu būvtirgu un nopirkt paklāju, kas saderētu ar jau piekarinātajiem aizkariem, un pāris pledus, lai noklātu dīvānu un vienīgo krēslu. Visbeidzot ratiņos nonāca vēl daži mājīgi spilveni, kā arī negaidīts zieds skaistā podiņā, par kuru pārdevēja man bija teikusi, ka tas ir "izturīgs". Tā izskatījās diezgan nelaimīga, tāpēc es nolēmu to paņemt līdzi.

Pēc tam, kad biju iztīrījusi virtuvi un sakārtojusi visu skapišos pēc savas patikas, es jau biju nokritusi no kājām, bet tagad manas jaunās mājas neradīja ilgas un bezcerības sajūtu, bet pat patika.

Apgāzoties uz dīvāna, kas atjaunots ar plediem un spilveniem, es ar prieku izstiepu nogurušās ekstremitātes, paberzēju vaigu pret jaunā spilvena patīkamo pūkainumu... un sapratu, ka man

vēl joprojām niez iekšā – aktivitātes lēkme nebija pagājusi, lai gan man vairs nebija spēka ne uz ko. Beigās es uz dīvāna aizvilku savu darba klēpj datoru, lai arī tajā ieviestu kārtību: iztīrīju pārblīvēto darbvirsu, izmetu kaudzi nevajadzīgu ekrānu, un tad nolēmu sakārtot "Avgijevas stallus" savā pastā. Būtu bijis iespējams vienkārši uzreiz nosūtīt visu uzkrājušos surogātpastu uz grozu, taču bija precedenti, ka sistēma sūtīja kaut ko svarīgu kopā ar citām blēņām. Tāpēc es nolēmu vispirms pārmeklēt iepriekš neatvērtos ziņojumus.

Pārsvarā tie bija daži sūtījumi, no kuriem man nācās pastāvīgi atteikties, bet kuri pēc tam atkal savairojās kā drozofilas mušas, taču kādā brīdī mana vēriņā acs pamanīja vēstuli, kas nepārprotami atšķīrās no šī uzplūdušā sūtījumu skaita. Vispirms pēc sūtītāja adreses, un tad... tad pēc tās satura: kāds, kurš vēlējās palikt anonīms, mani brīdināja, ka jau pavisam drīz man būs nopietnas nepatīkšanas, ja es neuzvedīšos saprātīgāk. Teksts bija saraustīts, kā... kā google tulkojums, cilvēk. Vai tas bija tikai analfabētu pusaudzū izklaidēšanās? "Tās ir muļķības!" – Es nolēmu un izmetu to, Dievs man piedod, atkritumu tvertnē.

Un tad es par viņu aizmirsu pavisam, jo Maksims atkal ieradās pie manis. Manam bijušajam vīram bija tāds kā kaķīgs, izšķērdīgs izskats: viņš aizvien novērsa acis, laizīja lūpas un vispār drūzmējās. Bet kaut kādu iemeslu dēļ viņš nešaubījās, ka es tūlīt metīšos viņam uz kakla. Kāpēc man tas būtu jādara? Vai viņš bija tik pārliecināts par sevi? Vai arī tajā, ka mani satrieca viņa dāvinātā ziedu krava?

– Vai tava Zaķīte neatņēma tev pienesumu par to, ka esi iztērējis visu ģimenes budžetu par kliņģerīšiem un ziediem, kas pēc tam tika dāvināti man?

– Len, kāpēc tu runā muļķības?

Es gribēju likt viņam melot: teikt, ka, jā, viņš bija tik dāsns un uzmanīgs, ka apbēra mani vai drīzāk manu pikapu ar ziediem. Es gribēju likt viņam melot: teikt, ka jā, viņš bija tik dāsns un uzmanīgs, ka apbēra mani vai drīzāk manu pikapu ar ziediem.

– Cik tas izmaksāja?

– Es neatceros, un tam vispār nav nozīmes....

– Man tas ir svarīgi!

– Jūs visu cenšaties mērīt ar naudu. Un jūtas... – te viņš ieguva svinīgu un romantisku izskatu un pat pacēla acis uz lustru, ko es biju svaigi nomazgājusi pēc atvaļinājuma miglainā noskaņojuma uzplūdā. – Jūtas nemēra cietā valūtā, Len.

– Mmm... – es izstiepjos. – Tas ir tas, kas tas ir, Mihalič.

– Viņš tevi pametīs! Viņš tevi izdrāzīs, lai izklaidētos, un pēc tam tevi pametīs!

– Kas?! – Es pat savām ausīm nevarēju noticēt.

– Tavs jaunais mīļākais, tas, kuram tu esi laizījis vietu. Spīdīgs kā kaķa bumbiņas. Un es tevi pazīstu. Vienīgais, kas tevi pamudina uz tīrīšanu, ir stress. Tu jau esi aizgājusi? Vai man taisnība?

– Makss, tu runā tieši tagad, un tas izklausās, it kā tu būtu apmulsis. Par ko tu runā? Par manu mīļāko, kurš mani pameta, pirms es to vēl zināju? A! Es to saprotu! Varbūt tas, kurš

patiesībā man uzdāvināja tos ziedus? M? Vai arī tas tiešām bijāt jūs?

– Es neesmu es. Kas jūs visi esat...

– Vai tu esi vai neesi?

– Nu, ja jums ir tik svarīgi to dzirdēt šādā veidā, šādā veidā, ja jūs man tik ļoti neuzticaties, tad jā – tas biju es!

– Sūda! – Es viņu pārtraucu, pēkšņi būdams dusmīgs kā ellē. – Ej prom no šejienes, Maxinka, pie sava zaķa. Uz autiņbiksītēm, piena maisījumu un nakts pacēlumiem zem bērna raudas. Beidzot un uz visiem laikiem. Pie velna! Un kā gan es ar tevi, tik slidenu, līdz meliem un zemiskumam, tik daudzus gadus dzīvoju? Kāpēc es biju tik akla? Vai tā bija mīlestība? Tā ir pazudusi, pazudusi tavos centienos. Esmu redzējusi un sapratusi visu par tevi. Tāpēc tikai nokāp no mana jaunā paklāja, lai tu to nesabojātu, un tad ir durvis koridora galā, izkāp pa tām un pa kāpnēm vienu stāvu uz leju līdz atkritumu žūksnim. Tur ir tava vieta... Maxinka.

– Jūs domājat, ka tagad varat darīt jebko? Jūs tagad esat bezbailīgs? – Viņš bija tik dusmīgs, ka pat pakāpās uz priekšu, saspiedis dūri.

Tumšās acis, kas vēl pirms neilga brīža man šķita ļoti skaistas, spilgtas, izteiksmīgas... Lai gan, kas es esmu? Tās joprojām pauda daudz retu spilgtu emociju: mans bijušais mīlotais vīrs mani ienīda tik asi, ka kļuva pat biedējoši. Dievs, kāpēc es viņu vispār pielaidu pie sava sliekšņa?!

– Izkāp, Maks!

– Es izklūšu no šejienes. Es nepalikšu blakus tādai ļaunai kucei. Bet tikai atceries: lai cik ļoti tu virvi vērptu, gals būs, nūjai ir divi gali.....

– Ir divas medaļas puses. Kaut kas gudrāks, Maks?

Viņš aizklāja dusmīgās acis, atkāpās malā (es aizmēru klusu elpu, jo pirmo reizi redzēju viņu šādā stāvoklī un nezināju, ko gaidīt no šī pilnīgi svešinieka), un tad viņš sāka smieties. Auksti un nepatīkami.

– Es tevi brīdinu, Len. Es tevi tikai brīdinu. Dzīve ir sarežģīta. Var notikt jebkas.

– Es to nesaprotu. Vai jūs man tagad draudat?

Taču Makss uz šo jautājumu neatbildēja. Viņš ļoti riebīgi pasmaidīja, pagriezās un klusu aizgāja.

Uf! Vai tas tā bija? "Nekad vairāk!" – Es apsoliju sev, aizslēdzot durvis aiz bijušā vīra muguras, kas uzreiz šķita pārāk vājas. Man vajadzētu to pārrunāt ar īpašnieku un nomainīt pret kaut ko iespaidīgāku. Vai arī man tiešām ir jāpērk jauna mājvieta? Un arī iegādāties lielāku suni... Bet kā gan viņa te būs viena, ja es visu laiku būšu darbā...?

45. nodaļa

It kā pierādot man, ka nē, Ļenočka, ar tevi suns nenotiek un ka kaut kādu iemeslu dēļ nopirktajam fikusam labāk būtu veikalā nekā mājās, pirmās pēcsvētku dienas bija vienkārši elles pilnas. Patiesībā kā vienmēr, bet šeit kaut kā vispār nebija iespējams elpot... Es varēju ēst tikai skrienot. Tāpēc skrēju pa pilsētu un pa mājas biroju ar sviestmaizi zobos, aizdzerot to ar draņķīgu kafiju no krūzītes ar vāciņu.

Es joprojām reizēm saņemu draudošas anonīmas vēstules savos surogātpasta sūtījumos, bet es jau biju iemācījies tos pamanīt un izmetu tos prom, nelasot. Bet mani uzticamie darbinieki un kolēģi, kuri regulāri mani bija uzmācīgi uzmācīgi uzmācīgi uzmācās par manu dzimšanas dienu, bija nomierinājušies un, šķiet, bija padevušies man un manam nu jau nemitīgi nepastāvīgajam garastāvoklim. Vienīgi Natakha kaut kā ļoti nopietni mani informēja, ka viņi noteikti nedos man "likteņa cirvi":

– Jūs sāksiet kliegt "galva nost no pleciem" uz visiem.

Varbūt mums vajadzētu piezvanīt Stasam. Vienkārši uzzini numuru un saki sveiki....

– Sssuuuuuuuuuuuuuuuccaaa! – Es izelpoju, tad apņēmīgi atgrūdu vēl vienu kaudzi kādu megasvarīgu papīru, pārgērbos no biroja apaviem siltos zābakos, uzvilku cepuri un, paķērusi jaku, izskrēju no kabineta.

Man gribējās gaisu, es gribēju aizbēgt no pēkšņi aizdusušā biroja, šaurajiem gaitenītiem, šaurā lifta. Man bija vienalga, kur es aiziešu, ja vien varēju atbrīvoties no šīs spiedošās saspringuma sajūtas krūtīs. Mans pikaps, kura virsbūve, starp citu, tagad bija aprūkota pat ne ar vāku, bet ar veselu pieklājīga tilpuma kasti, stāvēja ierastajā vietā, bet es nevarēju pie tā nokļūt: kāds pieskrēja man no aizmugures, un uz galvas uzreiz uzkrita muļķīgs maisiņš. Pirms tam mani pārmeklējuši, lai atņemtu telefonu, uzbrucēji sasēja man rokas aiz muguras, iestūma mani, šķiet, bagāžniekā, un tad viņu mašīna sāka braukt prom. Tikai tad es, apstulbusi par notikušā ātrumu, sapratu, ka patiesībā esmu nolaupīta. Tiešām, ne jokos!

Un tas notika tieši tad, kad es, tāds muļķis, skandalozi pieprasīju no Stasa solījumu, ka neviens cits – ne viņa sargs Gena, ne arī citi mikrokodili ar čeburaškāmi – man nesekos, lai mani "pieskatītu"!

Tas bija garš brauciens. Es biju histērijā, cenšoties noturēt sevi no pilnīgas panikas, un tad es domāju, mēģināju saprast, novērtēt izredzes. Galvenā doma bija tā, ka viņi mani bija noķēruši netālu no biroju ēkas ieejas, gandrīz pie ieejas, kuru lieliski redzēja vairākas videokameras. Un viņi bija arī pie izejas no autostāvvietas. Tātad nevajadzētu būt pārāk grūti pamanīt nolaupītājus. Iespējams. Ja vien viņi, protams, nebūtu veikuši kādus papildu pasākumus, izdomājuši, kā pārvilināt policistus un sistēmu.

Ak, mans Dievs! Bet kas tas varētu būt? Kam tik ļoti rūp kāda

maza (būsīm godīgi pret sevi!) uzņēmēja, kura tikai ar velnišķīgu pūļu rēķina nesen lēnām sāka rāpties no mīnusa? Ja jūs nolaupāt Stasa Smirnova līmeņa cilvēku, – jā, tas ir saprotami, bet šeit.....

Vai arī viņam bija taisnība, ko viņš teica? Ko tieši viņš teica? Kaut ko par to, ka ikviens varēja redzēt, ka viņam pret mani ir īpašas jūtas... Es to kaut kā palaidu garām. Es biju dusmīga. Un es domāju, ka viņš tikai mēģina mani samīļot, lai izlīdzinātu situāciju. Vai es tiešām tik ļoti kļūdījos? Vai tiešām kāds redzēja, ka starp mani un Stasu ir kaut kas īpašs, un nolēma caur mani kaut ko no viņa iegūt?

Es uzreiz atcerējos ķīnieti, kas mani bija uzmācies Smirnova kunga kabinetā, un to, ka draudu vēstulītes, kas nesen tika sūtītas tieši uz atkritumu urnu, pirmajā brīdī šķita, ka tās ir Google tulkojums – tās bija tik neveikli un... ne krieviski formulētas.

– Tu esi miris, slaida seja, – es teicu, uzmundrinādamies, un tad ieklepšķināju – maisiņš bija puteklains.

Ko darīt, ja tam vispār nav nekāda sakara ar uzņēmējdarbību? Ko viņi saka? Business, nekas personīgs? Nu, varbūt ir otrādi: personīgi un nekāda biznesa? Varbūt to visu iesāka kāds uzjautrināts Maxim? Tad viņš man tiešām draudēja! Viņš runāja kaut kādas mulķības par to, ka "tik ilgi, cik ilgi turēsies virve", un izskatījās patiešām traks. Tik ļoti, ka es patiešām nobijos!

Es biju nobijies un nedarīju neko, lai sevi pasargātu! Un es varēju piezvanīt Stasam – tas būtu bijis labs attaisnojums. Bet es biju absolūti pārliecināta, ka mans vīrs, par laimi jau bijušais, ir pārāk glēvs, slinks un neuzņēmīgs, lai kaut ko tādu darītu, un

šeit.....

Vai tas tiešām ir Makss? Vai viņš ir tik vājprātīgs? Vai tik dusmīgs uz mani? Vai arī uz abiem? Tas kļuva patiešām biedējoši. Ja nolaupīšanu būtu organizējis kāds tāds kā Liana kungs, viss būtu atrisinājies ātri un, pats galvenais, man nesāpīgi. Bet, ja tas bija Makss, kurš bija zaudējis prātu...

Automašīna pa to laiku bija nobraukusi no ceļa un saskrēja pāri izciļņiem un bedrēm. Vienā brīdī tā pat iestrēga, un to nācās stumt ar mani iekšā. Nolaupītāji drūzmējās, sūkstījās viens uz otru, runāja čukstus, un tad viens no viņiem pateica skaidri atšķiramu vārdu "traktors"... To nez kāpēc pateica kāda sieviete, uz kuru uzreiz kļiedza visi pārējie, un tas būtu bijis diezgan smieklīgi, ja ne visas pavadošās lietas. Nē, tā ir muļķība: cilvēki, kas nolaupa cilvēku un aizved viņu kaut kur tumsā, sauc traktoru, lai izvilktu savu iestrēgušo mašīnu. Šķiet, ka viņi domāja tāpat, un tāpēc viņi kļiedza, stūma, šūpoja, automašīnas motors burbuļoja līdzī viņu pūlēm vai ne tik ļoti, bet beigās viņi uzvarēja un devās tālāk.

46. nodaļa

Šķita, ka pagājušas vēl divas stundas, bet patiesībā, iespējams, ne vairāk par piecpadsmit minūtēm, un šķita, ka tā ir klāt – atskanēja raksturīgā bīdāmo vārtu atvēršanās skaņa, un tad dzinējs izslēdzās. Pa šo laiku man jau bija tik auksti, ka nācās saspīest zobus, lai tos neizklepotu. Un te, nezināmas mājas pagalmā, viņi, šķiet, bija par mani aizmirsuši – viņi izkāpa no mašīnas un kaut kur aizbrauca, atstājot mani nomaldīties.

Es jau grasījies atvadīties no savas dzīves, mirstot tik mulķīgi un apkaunojoši, kad automašīnas bagāžnieks atvērās un no manas galvas tika noņemta soma. Un uzreiz kļuva skaidrs: tie nebija nekādi viltīgi nolaupītāji, kas nevarēja tikt pie Stasa Smirnova miljoniem, bet gan mani pašu iemīļotie padotie, kurus vadīja Nataša cepurē ar kažokādas pompu un Oļeckas Sergejevna, ietīta krāsainā Pavlovo-Posada lakatiņā!

– Baidāties? Sakiet, vai jūs kaut mazliet baidījāties? – Natacha kļiedza, acis griezdamā no uztraukuma, bet viņas vīrs Sergejs stāvēja viņai aiz muguras un smaidīja visiem trīsdesmit diviem (vai cik viņam bija palicis ar tādu sievu?). Viņš ir arī mans pastāvīgais noliktavas vadītājs.

Man vairs nebija pat spēka uz viņiem kliegt, es biju tik sagrauts, kad sapratu, ka neviens mani drīzumā nenogalinās vai neapmeklēs spīdzināšanas nolūkos.

– Ja es saslimšu un nomiršu jūsu, dražu, dēļ, – es drūmi sacīju

viņiem, raustīdamies, – es jums par to nepiedošu. Vai jūs esat traki? Kas tas, kurva, ir par joku?

– Tā ir mana dzimšanas diena, – Nataha nedaudz apjuka un uzreiz sašutusi sacīja: – Vai tu nekad neskaties uz savu pastu? Mēs tev rakstījām!

– Ko, pie velna, jūs uzrakstījāt?

– Kāda pārsteiguma dzimšanas dienas ballīte....

– Kāda veida dzimšanas diena?

– Jeļenočka Georgijevna! Vai tu esi pazaudējusi laika ritējumu? – Serjoga tikai pamāja ar rokām, un uzreiz saņēma dūri man vēderā un pat apvainojās uz to: – Tas sāp – uz vēdera. Un man vēl šodien tajā jāēd. Un dzert.

– Ēdiet tos! Un tas, ka sākumā es gandrīz nomiru no bailēm un pēc tam sastingu līdz krampjoslai, – vai tas nekas? Vai jums ir degvīns?

Viņiem, protams, bija degvīns. Un viņi gaidīja arī pārējos mūsu slavenās, nedod Dievs, komandas dalībniekus, kuri bija kaut kur aizkavējušies, bet kuriem vajadzēja ierasties, lai atvestu vairāk ēdiena un dzērienu.

– Iespējams, mēs esam iestrēguši tur, kur esam. Vai arī viņi nokļuva šajā vietā un neriskēja doties tālāk.

– Tad viņi būtu piezvanījuši, – Jūlenka saprātīgi iebilda, bet, paskatījusies uz telefonu, pēkšņi nopriecājās: – O, te nav nekāda savienojuma...

Viņa izskatījās nobijusies kā cilvēks, kas uzaudzis lielpilsētā, kas nekad nav ceļojis uz pampām un kas zina tikai vienu

sliktāko lietu dzīvē: telefons nedarbojas īstajā laikā. Un šeit vispār tikai bailes un šausmas: nekāda savienojuma! Satriektā Jūlenka, meklējot tūlītēju palīdzību, paskatījās uz Pāvelu, kurš tupēja mazliet malā – vēl viens no maniem darbiniekiem, ļautiņš, velns tos visus -, un viņš uzreiz piegāja tuvāk, izstiepa plecus un vispār ieguva vīrišķīgākā vīrieša veidolu. Es paskatījos uz to, nolādēju un pieķēru viņus visus, ne bez atriebības prieka un atziņas:

– Mums šeit nekad nav bijusi laba tālruņa uztveršana. Tikai vietās, kur tas ir jāmeklē.

Jā, tobrīd es jau biju sapratis, kur šī ārprātīgo banda mani bija aizvedusi. Izrādījās, ka viss notiek manā dēlā, ko savulaik tēvs uzbūvēja tik tālu no Maskavas, ka ne tikai Makars, bet arī neviens cits šeit nevienu nebija sūtījis. Nu, izņemot manus darbiniekus, kuri, kā redzams, kā tas ļoti neveselīgs, bet enerģisks suns – pat ne septiņi, bet septiņdesmit septiņi versti nav apvedceļš.

Izrādījās, ka visu laiku, kamēr es biju sabrucis bagāžniekā, šie laipnie cilvēki bija sildījuši plīti, lai sasildītu māju. Naivi! Tas nav tik ātri. Pēc četrām stundām – jā, bet pagaidām... Pagaidām man vajadzēja sildīties "no jauna". Ar trīcošām rokām es ieliju sev pusi glāzes degvīna un izdzēru to, tad steigšus apēdu gabaliņu speķa un melnas maizes, ko man paspīdēja Oļenka Sergejevna. Manu barības vadu apžēla verdošs ūdens, un izplatītais karstums acumirkļī sasniedza manu galvu un trāpīja tai tik spēcīgi, ka tā satricinājās. Es sabruku tēva pazīstamajā vecajā krēslā un smējos.

– Vai jūs tiešām esat tik ļoti nobijies? – jautāja Nataha, skatoties man uz seju.

– Tik ļoti, ka es grasos nākt pie prāta mazliet vairāk un nogalināt jūs visus. No kurienes jūs, sūdi, dabūjāt mājas atslēgu? Kā jūs vispār šeit iekļuvāt?

– Jūs vienmēr esat runājis par šo vietu. Un par viņu, un par to, ka šīs vietas manieres ir tādas, ka neviens vispār neko neaizslēdz, un ka pie jums, tā kā jūs reti apmeklē, tā ir aizslēgta, bet atslēga ir paslēpta zem katla pa labi no durvīm.

– Pagaidi ar savu katlu," Pāvels pietuvojās tuvāk un tagad izskatījās ļoti nopietns. – Vai jums ir nepatīkšanas, Jeļena Georgijevna, ja jūs esat tik nobijusies? Biznesa dēļ? Vai jūs tiešām domājat, ka esat nolaupīta?

Neviens negribēja stāstīt savu versiju par to, kā es redzēju situāciju bagāžniekā, tāpēc es tikai pamāju ar roku:

– Varētu domāt, ka sieviete, kuru nolaupījis nezinātājs, nevar būt nobijusies, pat ja viņas dzīvē nav nekādu problēmu.

– Un tomēr?

Visi skatījās uz mani tā, lai būtu skaidrs, ka viņi mani nepametīs. Velns! Vai man viņiem pastāstīt par Maksa draudiem? Vai arī noslēpt ne tik zemisku un vispār, vispārīgi runājot, mani nesatrauc Liana kungs? Jā! Es pagriezīšu galdiņus pret Stasu. Viņam ir spēcīgs kakls, viņš var izturēt visus suņus. Es teikšu, ka nezinu un nevaru zināt visas detaļas, un viņi mani atstās mierā.....

– Tas ir... sarežģīti," es sāku. – Ja arī bija kāda problēma, tad nešķīta, ka tā būtu ar mani.

– Tāpēc pastāstiet mums, nelieciet mums gaidīt, jūs esat mūsu

dzimšanas dienas meitene! Un mēs sagatavosim visu ballītei! – Sergejs rotaļīgi paraustīja uzacis un pagrozīja nazi, ar kuru tikko bija sagriezis gaļu kebabam.

47. nodaļa

Es sekoju viņa asinskārajai kustībai, paņēmu no Pāvela nevis glāzi, bet šņabja glāzi, iebēru to sevī, atkal apēdu speķi un maizi un sāku. Un, atceroties savas bailes pārāk daudz izplēst, arī par savām dažkārt pārāk ciešajām attiecībām ar kādu Smirnova kungu, es tiešām grasījos aprobežoties tikai ar stāstījumu par šurpu turpu ķīnieti un viņa toreizējo pieeju man. Bet pēkšņi izrādījās, ka viena lieta pārāk cieši pieķērās otrai. Tāpēc pēc vēl viena šāviena man nācās atbildēt uz jautājumu, kā es pats biju nonācis Smirnova kabinetā tās tikšanās laikā, tad – kā notika, ka mēs ar viņu tik labi iepazīnāmies, ka nonācām līdz tam, ka strīdējāmies par iekāri, un tad... Tad, jau pilnīgi apreibis, es saviem draugiem-koledžiem izkļiedzu to, ko man noteikti nevajadzēja darīt: ka mēs ar Staņislavu Dmitrijeviču Smirnovu dažkārt it kā guļam kopā.

– Vai viņš jūs piespiež? Vai viņš jūs šantažē? – Nataha jautāja ļoti nopietni.

Un pārējie uz mani skatījās tā, ka es pēkšņi kaut kā attapos.

– Nē! Ko jūs darāt? Viņam viss ir kārtībā. Vienkārši... Nu... Tas sākās dīvaini, un tagad... Tagad viņš saka, ka ir iemīlējis.

– Viņš šādi iemīlējas? – Tā pati neticīgā Nataha brīnījās. – Ak, es nevaru! Smirnovs!

– Kā ir ar Smirnovu? Vai viņš nav cilvēks? – Es pēkšņi aizvainojos par Stasu (un, godīgi sakot, mazliet arī par sevi) un

devos internetā meklēt bildes.

Uz tiem Staņislavs Smirnovs bija ārkārtīgi izskatīgs, pašpārliecināts un uz žāvētāja, nespējīgs izjust, no mana viedokļa, nemaz nebija līdzīgs.

– Tas ir viss," pēc ilgas pārdomu stundas nolēma Nataha un pastūma vīru, lai Sergejs varētu visu pārliet glāzēs, ko viņa bija sakrājusi galda vidū.

Viņš darīja visu, kā vislabāk varēja, sāka izdalīt ēdienu un, redzot, ka vieta, kur tikko sēdēja Pāvels, ir tukša, paskatījās apkārt. Tomēr viņš atgriezās ātri, apmēram pēc piecpadsmit minūtēm, uz jautājumiem, vai ir atradis, ko meklējis, vai arī nekulturāli uztaisījis dzelteno sniegu, smejojoties atbildēja, ka no pārsteigumiem nevar izvairīties, un tad paņēma pilnu glāzi. Mēs iedzērām vēl vienu dzērienu – tagad beidzot par dzimšanas dienas meiteni, t. i., par mani. Pēc tam mēs iemetām plītī malku, vēl nedaudz iedzērām, un tad es, šķiet, aizmiglu – biju nokaunējies pārdzīvojuma un degvīna dēļ tukšā dūšā. Tomēr neviens neļāva man ilgi gulēt – viņi mani izstūma un atnesa vēl vienu šņabi. Pēc tam mēs dabūjām vēl degvīna no Serega džipa, uz kura mani bija atveduši šie blēži, jo mājā tā pēkšņi pietrūka, noskaidrojām, ka kebabs tikko marinēts, kas nozīmēja, ka ir pienācis laiks kurināt ugunsgrāvu, un mēs strīdējāmies, kurš to darīs.....

Un tad pa atslēgtajām durvīm mājā ienāca bāls un izstūdzējis Stass.

– Kāpēc tu... kāpēc tu esi šeit? – es jautāju klusumā, mēlei

nerunājot.

– Tagad redzu, ka nav vajadzības, – pēc nelielas klusēšanas sacīja Stass, kurš kaut kādu iemeslu dēļ bija šeit, pilnīgi nevieta un tajā pašā laikā neizskatījās svešs un lieks šajā dārgajā mājā.

– Patiesībā tu esi tāds?! – Es biju tik šokēts, ka pat nepamanījis atkārtotju vienu un to pašu.

Šoreiz Stass neko neteica. Viņš smaidīja greizi, ne uz vienu neskatīdamies, un izgāja ārā – tikai durvis aiz muguras, apvilktas ar tumšu pūkainu jaku ar kapuci, izlikās nedzirdamas, bet kaut kā tas mani smagi pārsteidza.

– Es to nesaprotu," es apjuku, skatoties uz saviem draugiem. – Es to nesaprotu!

– Tas... Tas esmu es," Pāvels pēkšņi atzina aizrītošā atzīšanās un ievilka galvu savos plecos. – Nu... es gribēju pajokot... Vai, pareizāk sakot, pajokot... Es... es... es...

– Kas es esmu?! Kas es esmu, ņurdošs joks?!

– Es... nu... piezvanīju viņam. No tava telefona, – šeit viņš uzlika manu ierīci uz galda sev priekšā, jo, šķiet, bija izvilcis to no manas kabatas jau Maskavā, kad mani pārmeklēja iespējamie nolaupītāji un atņēma man iespēju sabojāt viņu plānu, izsaucot policiju. – Es izgāju uz ielas, kamēr visi bija novērsuši uzmanību, atradu vietu, kur vēl bija pieslēgums, un.....

Es atkal paskatījos apkārt, lai tagad varētu mērķtiecīgi un prasīgi piekerties Oļenkai Sergejevnai, kas noteikti bija visstiprāk apķērusies no mums:

– Man vajag, lai jūs man paskaidrotu.

– Es jūs nesaprotu ne vairāk kā jūs, Jeļenočka Georgijevna. Pavlušs, vai jūs būtu tik laipns un pastāstītu mums, kādu lielu intrigu jūs šeit esat radījis? Bez sērām un īsi.

– Es gribēju pajokot, – atkārtoja Pāvels un norija. – Nu, lai turpinātu mūsu kopīgo joku. Es piezvanīju Smirnovam... Nu, Jeļena Georgijevna teica, ka viņš... Ka viņai ar viņu ir romāns. Tāpēc es nolēmu to pārbaudīt. Teicu viņam, ka jūs esat nolaupīts. Nu, mūs nolaupīja. Nu... es domāju, ne mēs, bet gan nolaupītāji. Un mēs jūs nogalināsim, ja Staņislavs Dmitrijevičs... nu, Smirnova kungs... Īsāk sakot, ja viņš neieradīsies šurp pats, viens pats, un nemainīs sevi pret... pret jums, Jeļena Georgijevna.

– Nu, tu, velns... – Nataha izelpoja un paskatījās uz vīru.

Bet viņš izskatījās apmulsis, un labākais, ko viņš spēja izdarīt, bija zvērēt. Es pat nevarēju zvērēt. Es vispār nevarēju runāt. Es tikai kņudināju un raustīju acis. Un tas nebija tāpēc, ka biju piedzēries, bet gan tāpēc, ka diez vai varēju atrast vārdus, kas varētu precīzi raksturot manu tā brīža stāvokli. Manā galvā bija juceklīgs juceklīgu jautājumu un emociju gabaliņu juceklis, kas bija saplēsts uz gabaliņiem.

– Ko mēs darām tagad? Ko man darīt? Viņš man nepiedos! Viņš bija ceļā uz nāvi! Vai jūs saprotat? Un viņš šurpu tur ieradās! Par mani! Lai ieņemtu manu vietu! Un tur ir kebabi un degvīns...

– Mēs varam mēģināt viņu panākt. Maz ticams, ka šeit sastapsim kādu policistu, un es tikai tagad sāku dzert – kamēr jūs visi atpūtāties, es lēkāju ap kebabu," Sergejs izskatījās apjucis un

līdzjūtīgs. – Tātad, ja jums tas ir svarīgi, tad....

– Tu pat nenojautīsi, cik man tas ir svarīgi, Sereg!

48. nodaļa

Visi iekrāva mašīnā ("Bet kas, ja mēs atkal iestrēgsim? Kas tad mūs stumdīs?"), un mēs aizbraucām, žirgojot un čīkstot – it kā kaukāziešu radnieki neglītai līgavai sekotu no kāzām aizbēgušajam līgavainim. Un mums paveicās. Es pirmais pamanīju Stasu pie tuvākās degvielas uzpildes stacijas pie ceļa. Viņš stāvēja zem ielas apgaismojuma, atspiedies pret sava džipa augsto pārsegu, smēķēja, dzēra kafiju no kartona krūzes un skatījās kaut kur telpā sev priekšā.

– Un piedod man, ka esmu veca mulķe, – Nataha, kas bija kareivīga un uzņēmīga kā vienmēr, sāka no tālienes, bet saņēma ar elkoni vīra sānos un apstājās.

– Sveiki. Mēs gribētu paskaidrot," Oļečka Sergejevna pienāca tuvāk un pasniedza roku, iepazīstinot ar sevi: – Mani sauc Olga Sergejevna Popova. Es esmu Jeļenas Georgijevnas grāmatvede un, kā izrādās, negribīgi piedalījusies notikušajā... balaganā.

Stass paskatījās viņai uz seju, nopūtās, bet atbildēja uz rokaspiedienu. Tad viņš stāvēja un klausījās, ko runāja Oļečka Sergejevna, kam sekoja Pāvela murmojošie attaisnojumi, kurus atbalstīja Jūlenka, kura nez kāpēc knapi klanījās.

– Piedodiet mums, mēs to tiešām negaidījām. Mēs bijām pārliecināti, ka jūs neiedomājaties...

– Lūdzu! Un Jeļenai Georgijevnai ar to nebija nekāda sakara. Mēs visi! Godīgi!

– Tā tas ir, Staņislav Dmitrijevič, – Olga Sergejevna novilka svītru un atkāpās malā, ar skatieniem mudinot to pašu darīt savus jaunākos un daudz mazāk apķērīgos kolēģus.

– Pirms jūsu zvana, – Stass norādīja ar zodu uz manu padoto, kas tupēja pie novietotās automašīnas, – apsardze man parādīja videoierakstu. Kā divi maskās tērpti vīrieši iestūma jūs mašīnā. Pēc tam man uz ausīm bija puspilsēta....

– Un tad viņš atnāca," es teicu un iereibusi nopūtu, nedaudz žēlodama sevi.

– Jeļenočka Georgijevna, kā jūs jūtaties? Jūs esat ar mums vai...? – sauca uz mani no mašīnas.

Es pagriezos, pamāju ar roku un atkal paskatījos uz Stasu:

– Un šodien ir mana dzimšanas diena...

– Es zinu, un es pat gribēju...

– Vai tu dāvāsi man mīlestības nakti?

– Jūs esat pārāk piedzēries. Tu atkal visu aizmirsīsi.

Es paskatījos uz viņu ar vainīgu skatienu:

– Ar mani tā vienkārši ir. Atvainojiet?

Stass paraustīja plecus un pēkšņi pasmaidīja, it kā atdzīvojies, iekšēji atdzisis:

– Es par to padomāšu. Tu pārtrauc dzert, citādi tu palaidīsi garām visu labo. Tu nekad neuzzināsi patiesību.

– Es zinu galveno: tev tas izdevās.

Pa ceļam atpakaļ uz Maskavu es atkal aizmigu. Tiklīdz es ierados savā mājā, Stass mani satricināja, aizvilka uz savu dzīvokli un pēc tam piespieda ieiet viesu guļamistabā, it kā es

atrastos atskurbtuvē.

– Ne huligānismu, ne niknumu, bet gulēt un gulēt... Jeļenočka Georgijevna!

– Man ir stress un panikas lēkmes! – Teicu viņam un aizķēru uz viņa negaidīto, pilnīgi nepazīstamo T-kreklu, kas bija atklājies zem siltās jakas.

Dīvainā kārtā tieši šis T-krekls viņam piestāvēja – tas skaisti izcēla viņa krūšu muskuļus, nostiprināja spēcīgos bicepsus. Un, pats galvenais, tas lika Stasam izskatīties vēl jaunākam. Un kāpēc man tas nepatika vīriešiem agrāk?...?

– Neizdomājiet to. Kā tev var būt panikas lēkmes, ja tu brīnumainā kārtā esi uz kājām?

– Spēcīgs. Tu zini, cik ļoti es nobijos, kad tie blēži uzvilka to maisu man pār galvu?

– Kas varētu?

Es atspiedos pret viņu un atviegloti nopriecājos, priecājoties, ka beidzot to varu izdarīt un ka pretī saņemšu rājienu, bet pēc tam noteikti būšu pasargāta... Vai kā bija ar Ippolītu "Likteņa ironijā"? "Sasildīts, aplaupīts... es domāju: paņemts, sasildīts...". Tas esmu es. Tikai spēlēja divi dažādi vīrieši. Viens mani paņēma un sasildīja, bet otrs mani, kur nu vēl, aplaupīja un apdraudēja!

– Max! Viņš varētu!

– Tātad... es to nesaprotu... – Stass šķita bālāks.

– Viņš nesen bija pie manis mājās. Viņš atkal ieradās un meklēja izlīgumu. Es viņam pastāstīju par ziediem, un viņš...

Ziniet, viņš man sāka draudēt! Viņš runāja muļķības. Es domāju, ka viņš tikai runā muļķības, bet, kad tas viss notika... Es biju tik nobijusies, ka domāju, ka nomiršu turpat bagāžniekā.

Stass klusēja un tikai cieši turēja mani pie sevis. Tas bija labi. Es berzēju seju pret viņa krūtīm un vēlējos, lai starp mums būtu auduma slānis. Es izvilku viņa T-kreklu no viņa šauriem džinsiem... Un tad viņš atkāpās, pavērsa uz mani nesalāsāmu skatienu, pagrieza mani un paātrināti devās uz viesu gultu, nevis savu.

– Izģērbieties un ejiet gulēt. No rīta mēs par to parunāsim. Kad būs skaidra.

Es nedaudz sašutu, bet piekritu. Man tiešām nevajadzēja būt tik piedzēries. Tomēr noteikums par alkoholiķa miegu, kas, kā zināms, ir īss un īss, nostrādāja arī šoreiz: es beidzot pamodos, it kā pat būtu aizmidzis, kad aiz loga vēl bija tumšs. Telefons apstiprināja, ka ir agri seši. Man bija velnišķīgi slāpst, tāpēc nācās izmantot to pašu telefonu, nevis lukturīti, lai atrastu virtuvi vai vannasistabu.

Cenšoties nepārraut tumšā dzīvokļa miegaido klusumu ar klauvējenu, čīkstēšanu vai čaukstēšanu, es virzījos pa koridoru, kā man likās, gaiteņa virzienā, un līdz ar to neizbēgami arī mani interesējošo blakus esošo istabu virzienā.

Vienā no istabām, kurai mums bija jāiet garām, bija ieslēgts datora ekrāns, kas kaut kā nekad nebija aizmidzis. Izrādījās, ka tas bija kabinets. Starp citu, tas ļoti labi piestāvēja savam īpašniekam – tik... tipiski angliki. Nekādu augsto tehnoloģiju,

tikai klasika. Tumša koka skapji, ādas dīvāns un rakstāmgalda krēsls. Es piegāju, paskatījos uz monitora plašo ekrānu, domīgi klikšķināju peli, pārlūkojot atvērtos failus un vietnes, atvilku, pakratīju galvu un devos turp, kur sākotnēji biju iecerējis.

Vannas istabu atradu ātrāk nekā virtuvi, un tas bija labi. varēju apvienot patīkamo ar ļoti nepieciešamo. Pēc čurāšanas es nopilēju ūdeni tieši no krāna, nomazgāju seju, izsmaržoju sev paduses, samīļoju un, pārliecinājusies, ka tīri dvieļi ir sakrauti plauktiņā virs apsildāmā dvieļu turētāja, apņēmīgi novilku drēbes, kurās biju gulējusi.

49. nodaļa

Kontrasta duša attīrīja un sakārtoja domas manā galvā. Zobu pasta, kuru man nācās uzsmērēt uz pirksta un pēc tam enerģiski berzēt pa zobiem, jo nekā cita nebija (es nevarēju raustīties pa citu cilvēku skapjiem, meklējot viesu birstītes!), atguva pārlicību par savu slepkavniecisko skaistumu. Izķemmējusi matus un aplūkojusi sevi spogulī, es atvilku elpu un, pat nedomājot par ģērbšanos, devos meklēt saimnieku guļamistabu.

Kāpēc? Tā kā Stass pats pie manis deju šādu deju ar tamburīniem, viņš droši vien par to priecātos, vai ne? Apjukums, biezi sajaukts ar uztraukumu, burbuļoja manās asinīs, smaids izstiepa lūpas. Es dziļi ievilku elpu, satvēru durvju rokturi telpā, kur, man likās, atradīšu vajadzīgo guļamistabu, tad klusi pagriezu to un iegāju samtainajā tumsā, kas smaržoja pēc cigaretēm, vīriešu ķelnēna un mazliet arī pēc paša Stasa. Smarža bija ļoti vīrišķīga un ļoti silta, pievilcīga. Pagaidījusi, kamēr acis pieradīs pie tumsas, es bez piedzīvojumiem aizgāju līdz gultai un sastingusi apstājos, izdomājot.

Stass gulēja uz sāniem, ar plaukstu zem vaiga un saliektām kājām ceļgalos. Es apsēdos uz gultas malas, klausījos otra vīrieša elpošanā un, negaidot reakciju, ieslīdēju zem segas. Viņa apķērās, iekārtojoties ērtāk, berzēja krūtis pret Stasa muguru, pāris reižu atsītās pret viņu ar augšstilbiem, lūdzoši nopūta un sastinga. Viņš jau sen bija pamodies, bet joprojām palika

kluss un nekustīgs. Vai viņš atteicās no iniciatīvas? Vai arī viņš mājīnāja, ka ir nakts un pieklājīgi cilvēki guļ, nevis dara visādas neķītras lietas? Nu, es nekad neesmu bijis pieklājīgs cilvēks.

Stass nopūtās mazliet dziļāk, un es nolēmu, ka tas ir lielisks iegansts, lai pateiktu kaut ko muļķīgu. Tātad... Vienkārši, lai kaut ko pateiktu.

– Vai jūs zināt, ka šis jūsu ķīnietis, Liana kungs, nevis mudināja mani viņu izspiegot, bet gan centās panākt, lai es viņam personīgi veiktu masāžu?

Stass kādu brīdi domāja, ko atbildēt uz šādu lietu, un tad, acīmredzot, nolēma bērnudārzu nerīkot:

– Nē. Es nevaru zināt visu. Es neesmu visur klātesošs. Kā izrādījās vakar vakarā, nemaz ne! – Viņš uz mirkli apstājās, acīmredzami atturēdamies no lielākiem komentāriem, un tad pabeidza savu domu daudz mierīgākā balsī: – Es tikai redzēju, kā Liangs uz tevi uzmācās uzreiz pēc tam, kad jūs visi izgājāt no mana kabineta, un, kā jau viņiem pienākas, pieļāva sliktāko.

– Tiešām? Un es domāju, ka jūs spējat redzēt caur sienām un lasīt domas, vizinošākais un ģeniālākais Staņislavs Svets Dimitrijevičs, – apšaubīju un atkal izkustināju gurnus, parādot smalku mājienu par bieziem apstākļiem.

Stass joprojām nekustējās, bet viņš joprojām atbalstīja šo dīvaino pirmspusdienas sarunu:

– Es neredzu, un man tas nav labi padodas.

– Es tam neticu.

– Kāpēc?

"Tāpēc, ka es iebāzu degunu tavā datorā, kuru tu tik laipni neaizsargi ar paroli un palielināji "aizmigšanas" laiku tajā līdz bezgalībai – lai mani tas noteikti piesaistītu. Viens jautājums: kāpēc un kāpēc tieši tagad?" – Es nodomāju un tad turpināju skaļi un pavisam par kaut ko citu:

– Kur tu glabājat prezervatīvus?

– Vai esat pārliecināts, ka tas jums būs nepieciešams? Paskaties vannas istabā.

– Kāpēc tik tālu? Kāpēc ne blakus esošajā skapī?

– Nav nepieciešams. Es šeit nevedu mīļākās.

– Kā ir ar mani?

– Izņēmuma kārtā.

– Man patīk būt izņēmums tavā vietā. Es tūlīt atgriezīšos.

Skapīša atvilktnē zem izlietnes atradu neatvērtu prezervatīvu iepakojumu. Sākumā paņēmu vienu, bet tad paņēmu visus. Stass gaidīja, joprojām tajā pašā pozīcijā.

"Labi!" – Es nodomāju un, piespiedu kārtā pārvelkot viņu uz muguras, uzkāpu virs viņa, pārbaudot viņu.

Ko viņš man tad teica? Tas ir viegli tikai ar kurvām par naudu? Bet, kad tas ir pa īstam, kad tas ir nopietni, tas ir savādāk? Kas notiek? Viņam bija taisnība. Un es esmu pārliecināts, ka tas ir balstīts uz viņa paša smago pieredzi. Un, ja tas tā ir, tad arī viņam tagad ir bail. Pat vairāk nekā es. Jo jebkura veiksmīga un pašpārliecināta cilvēka dzīvē pienāk brīdis, kad "vienkārši" kļūst par galveno dzīves grūtību. Jo "vienkārši" vairs nav interesanti. Jo tas, ko tu vēlies, ir "sarežģīti". Tā, ka gars bija elpu aizraujošs,

ka viss mērķa vārdā (aha, zaid-zaid-vest, pacelt buras, uzlādēt!), un tad uz spēles var un gribas likt ne tikai naudu vai ķermeni, bet arī sirdi un dvēseli ....

Stasa lūpas atvērās, it kā viņš grasījās kaut ko pateikt, bet es viņam neļāvu – noliecos un ar muti to aizķēru. Skūpst bija salds, bet vēl patīkamāk bija glāstīt Stasa krūšu sprauslas – maigas, nedaudz uzpampušas un acīmredzami ļoti jutīgas... Un tad viņa loceklis. Sākumā es darbojos ar roku, tad noslīdēju lejup, lai skūpstītu, laizītu un sūktu. Stass nopūtās, saspieda dūrienus un skatījās uz mani ar dīvainu un pilnīgi netipisku nenoteiktību. Nebija vajadzības minēt, kas to izraisīja. Viss bija skaidrs. Bija iemesls, kādēļ es biju pavadījusi tik daudz laika, cenšoties izprast šo vīrieti. Es nopriecājos:

– Kā es ilgojos tevi pārspēt, tevi saliekt vienā vai otrā virzienā, atriebties par to, ko tu man nodarīji.....

– Daudzi cilvēki sapņo. Bet tikai dažiem tas izdodas. Patiesībā, lai nopietni, līdz šim neviens, izņemot, iespējams, ...

Viņš nepabeidza, un man šķita ļoti svarīgi tagad ieraudzīt viņa seju, ieskatīties acīs, ieraudzīt tur patiesību, dziļi dziļumos. Tās jūtas, kas viņu tagad patiešām bija pārņēmušas.

Man nācās aizsniegties, lai iedegtu lampas pie galvgalda. Tās nebija spilgtas, bet tomēr žilbināja. Stass pārmeta acis un paslēpa seju aiz rokām, kas bija uz elkoņiem. Kāds kaitnieks! Bet bija tā, it kā viņa ķermenis tagad būtu mans, it kā tas man būtu dots, lai darītu, ko vien vēlos. Es atkal ar prieku ar pirksta galu izsekoju viņa krūšu sprauslām, pavirzīju plaukstu uz leju un to

pašu izdarīju ar viņa dobumaino nabas galu, tad noslīdēju līdz viņa cirksnim. Es noliecos, izstiepos viņam blakus, atbalstījos ar vaigu pret viņa augšstilbu un vēroju, kā mana nesteidzīgā glāstīšana lika Stasa jau tā uzbudinātajam loceklim sākt sūkties no mitruma.

Pirms tam nebiju pamanījusi, ka uz vārpstas, gandrīz pie pamatnes, ir jauka maza dzimumzīlīte, bet tagad man bija iespēja pagulēt un pieskarties tai, un tad arī noskūpstīt... Āda bija ļoti mīksta, bet netālu no tās bija kupli cirtainu matiņu, un viens no tiem man ieķērās degunā. Es šķaudīju, smaidīju un tad pieskrēju ar lūpām pie galviņas, satverot to un uzņemot viņa izdalījumu garšu.

Stass aizkustinājās, atvilka elpu un runāja pēc visiem....

50. nodaļa

– Es nevēlos, lai jūs to visu darītu tikai pateicības dēļ.

– Neesiet mulķīgi," es teicu, skūpstīdama viņu uz vēdera, pēc tam atkal pacēlos pret viņu. – Es reizēm domāju: es tādu čusku nogalinātu, bet pateikties... Es nespriežu, tur ir par ko. Bet tas prasītu ilgu laiku, lai pastāstītu, un... Nē, es tev pateiksimies vēlāk, un es to darīšu ilgi un ar izjūtu, bet... nedarīsim to tagad! Un tagad, – es atvilku elpu, izšķīries. – Ņem mani tagad. Vienkārši. Aci pret aci. Atmetot malā visas spēles un pārpratumus, ko esam spēlējuši. Vienkārši... ņem mani.

Stass pacēlās, apskāva mani ap rokām, apgāzās tā, ka es atrados zem viņa, un tad nedaudz kautrīgi teica:

– Bet jūs visu lasāt tur... manā datorā.

– Tas, kuru jūs apzināti atstājāt darbināmu un atbloķētu? Tā es to izlasīju. Un ko?

Viņš bija pavisam tuvu, un es viņa acīs ieraudzīju pārsteiguma mirdzumu.

– Nu... Tagad tu zini, ka es neesmu varonis, kurš ieradās tevi glābt par savas dzīvības cenu. Ka es noorganizēju visu, kas šodien notika, no sākuma līdz beigām – vispirms es pierunāju tavu vadītāju, lai pārējie tevi nolaupītu, tad palīdzēju to organizēt. Un tad es vienkārši sēdēju mašīnā netālu no jūsu nometnes un gaidīju, kad viņš man piezvanīs...

– Nepieskarieties manai mājiņai. Mans tēvs to uzcēla savām

rokām. Un par pārējo... Tas nebija sports, Staņislav Dmitrijevič!

– Es biju izmisis, Jeļena Georgijevna! Tik ļoti, ka nolēmu īstenot sava dēla sliktās fantāzijas...

– Jūs mani pārrunājāt ar savu dēlu?!

– Ak, sūdi! Ne tu! Ne tu! Ak, neapvainojieties uz mani bez iemesla tieši tagad! Es tikai runāju ar viņu par sievieti, ar kuru man ir grūti.

– Tas ir traki... – murmināju sev zem deguna, sajūtot siltumu krūtīs: Stass par mani runā pat ar manu dēlu!

Man gribējās lēkt ar priecīgām kājām. Es gribēju... kaut kur pasaules telpā kliegt "ura!". Es gribēju... nē, bet tieši tagad es patiešām gribēju ko citu. Pirmkārt, noklikšķināt Stasam uz deguna ar viņa nākamajām brīnumainajām idejām, un, otrkārt... Mmmm!

– Nē, es tev pilnībā atdošu par savu izbīli un pāris kilogramiem mirušo nervu šūnu, neuztraucieties, – es sāku un iekožos viņam plecā, ne smagi, bet pamācoši. – Par to es arī izglītojoši-nokaujoši parunāšos ar Polu, bet, redziet... Jūs, ak, lielais intrigu meistars un Slīpā ordeņa mestrs, pievīlāt! Un ne tagad, bet daudz agrāk, – es smējos, un tad apmetu kājas ap Stasu, ar ceļgaliem saspiedu viņa sānus un iespiedu papēžus viņa sēžamvietā. – Jūs varbūt būsiet pārsteigta, bet sanāca tā, ka es visu par jūsu līdzdalību šajā lietā sapratu, tiklīdz pamodos, mazliet atskurbusi. Tātad tavš dators... Nu, man tajā nebija jāiedziļinās, lai uzzinātu svarīgāko: no kurienes radās stāsts par manu nolaupīšanu.

Jā, tagad es ne mazākajā mērā nemaldināju Stasu. Viņa datora saturs tikai apstiprināja manus minējumus un atklāja ne tik svarīgas detaļas par "pasākumu", ko organizēja šis nepatīkamais cilvēks. Stass kustējās, mēģinādams izkļūt no manas siksas, bet es viņam neļāvu.

– Lieta tāda, Staņislav Dmitrijevič, ka man nav jūsu tālruņa numura, no kura Pāvels it kā jums zvanīja, lai jūs šantažētu. Ziniet, es to atceros no galvas, jo jūs vispār esat... neizmirstams. Tātad Pashka varēja jums zvanīt uz jūsu personīgo mobilo tikai tad, ja viņš zināja šo numuru. Jau iepriekš. Un no kā, ja ne no jums? Pārējo bija viegli uzminēt. Tā kā pie apvāršņa parādījās jūsu ausis, Staņislav Dmitrijevič, noteikti netika izlaistas arī pārējās ļoti ievērojamās jūsu ķermeņa daļas.

Stass atkal aizrāpoja, bet šoreiz viņš neizkļuva no mana satvēriena, viņš palika iespiests starp augšstilbiem, viņa joprojām saspringtais loceklis bija piespiests pie maniem matiņiem.

– Es nesaprotu vienu lietu. Nu, jūs to visu esat noorganizējis, un jūsu aktiera talants atkal ir atspīdējis. Tad kāpēc tagad atkāpies, nolemjot pastāstīt man patiesību par savu "ne-varoņa" būtību? Vai tad, kad es gulēju tavā viesu istabā piedzērusies, kaila un bezpalīdzīga – gluži kā dāma nelaimē no kāda mīlas romāna -, tev pārņēma sirdsapziņa?

– Jā. Un tāpēc, ka tev ir taisnība: tas nav sports. Un pats galvenais, – viņš nopūtās, – man bija kauns pēc jūsu stāsta par manu bijušo vīru. Es tiešām neesmu visatļauts, Genka, kā tu lūkoji, atsaucās, tāpēc es pat nenojautu, ka šis sūds – tavs bijušais

– joprojām pie tevis tuvojas un pat tev draud. Biju pārliccināts, ka tu uzreiz sapratīsi, ka nolaupīšana bija joks, un, ja tev bija bail, tad tikai nedaudz. Taviem kolēģiem policistiem vajadzēja sagatavot tevi pārsteigumam....

– Kā izrādās, viņi gatavoja ēdienu! Bet es mēdzu spamot visu, ko viņi man rakstīja. Un Makss.

– Jā, tas tavs Makss.

– Ne mans. Bet es biju ļoti, ļoti nobijies.

– Tāpēc es sapratu, ka tā vairs nav spēle, ka es patiešām esmu pārkāpis robežu un tagad jūtos ļoti vainīgs pret tevi – es tevi biedēju, liku tev ciest.

– Tas viss? – Es uzcēlu uzacu.

– Jā... Nē! Godīgi sakot, es baidījos no sekām. Es domāju, ka, ja es neko neteikšu, jūs joprojām domāsi, ka es esmu varonis, kurš atnāca jūs glābt, upurējot sevi. Ko darīt, ja vēlāk izrādīsies, ka tas tā nebija? Jūs man nepiedosiet! Tu aizvērsi durvis mūsu jau tā dīvainajām attiecībām un nekad vairs man tās neatvērsi. Vai ne?

– Tiesības.

– Bet kāpēc?

– Kāpēc es esmu šeit un šajā vietā? – Es izstiepjos, cik vien spēju, vēl ciešāk savilcinādams kājas ap Stasa stenošo ķermeni. – Nu... Varbūt tāpēc, ka es to vienkārši vēlos. Tavas uzmanības, kas reizēm nāk tik... ļoti sarežģītās formās. Tavas nebeidzamās spēles, kad katra tikšanās ir kā meklējumi ar negaidītiem pavērsieniem un pārsteigumiem. Interese, ko dzemdē tavi līkloči

un intrigas, bez kurām man tagad ir garlaicīgi dzīvot... Tev izdevās mani iemīlēt, zini? Vienkārši mīlēt, kad šķita, ka vairs nekad neko nevarēšu sajukt. Un pats galvenais – mīlēt tevi, lai gan es biju muļķe un domāju, ka tu neesi mans sapņu vīrietis. Un tagad es vēlos tevi, Stass. Visu tevi. Un uz ilgu laiku.

Pokera sejas maska uz viņa sejas nemirdzēja, un nebija iespējams ieskatīties acīs, kuras puslīdz aizsedza biezās skropstas. Es aizturēju elpu, gaidot... Ko viņš domās? Kā viņš reaģēs? Vai viņš to pieņemt uzreiz, vai atteiktos... vai arī sāktu jaunu, vēl aizraujošāku spēli?

– Jūsu dzimšanas diena bija vakar, Jeļena Georgijevna! – Stass man atgādināja primitīvi un beidzot pacēla uz mani acis, pilnas pazīstamās alkatīgās iekāres un azartiskās nepacietības.

– Tātad jūs nemaz neesat dāvana, Staņislav Dmitrijevič, – atturēdama smieklus, stingras skolotājas balsī, es viņu brīdināju un... aicināju izplest ceļgalus.

Epilogs

– Vau! Lenok, vai tas ir tik slikti?

Es tik ļoti satriecos, ka šķīvji un šķīvji ar ēdienu, ko biju nozagusi, brīnumainā kārtā nebija nokrituši no paplātes, uz kuras tos nesu uz nākamo istabu. Mejteinis, kurš kategoriski aizliedza man tur pieskarties ēdienam:

– Jeļena Georgijevna, ieejiet situācijā, mūsu šefpavārs tik ļoti centās, tik skaisti pasniegt... – viņš vibrēja, vicinot rokas.

Un es gāju iekšā, es pat gāju iekšā, bet viens narcisisma uzliesmojums iestrēga kaut kur pie ieejas, izvilktis no realitātes ar kādu mega svarīgu zvanu, un es biju tik izsalcis, ka tas nebija līdz pozīcijām un pat pieklājībai. Mejteinis, kurš stāvēja man ceļā uz sāta sajūtu, man palīdzēja:

– Tur, blakus telpā, tiek pasniegta bufete, bet tur vēl neviena nav – visi drūzmējas ārā. Viņi, tā teikt, neriskē.

– Es murmināju sev zem deguna un devos pie viesmīlīgajiem "zvedriem" medīt ēdienu.

Un tieši tad, kad es grasījos atgriezties VIP zonā, lai uzsēdinātu savu pakaļu uz krēsla, tādējādi vismaz uz brīdi atbrīvojot noguruma nomāktās kājas, es sastapos ar savu bijušo vīru. Sākumā es pat nevarēju noticēt savām acīm, bet jā, tas bija Maksims. Viņa Zaķēns karājās viņam uz elkoņa kā maciņš vai, pareizāk sakot, kā enkurs. Viņa skatījās uz mani tā, it kā gribētu mani sakost, bet Maksinka staroja no apmierinājuma:

– Lieliska karjera – no uzņēmējas līdz viesmīlei. Vai tu izputināji to, ko tik daudz laika centies no manis izspiest?

– Ko tu šeit dari, Maksims?

– Nu, es noteikti nestrādāju tehniskās apkopes jomā, tas ir skaidrs.

– Maxinka tika uzaicināta uz svinīgo pasākumu. Kopā ar sievu! – Bunny paskaidroja un aizbāza cirteni aiz auss, vienlaikus parādot man kāzu gredzenu uz pirksta.

Kopš pēdējās reizes, kad tos divus biju redzējis, bija pagājis... Es centos atcerēties, domās pārcilājot atskaites punktus, no kuriem tagad skaitīju tikai savas dzīves laiku: ceļojums apkārt pasaulei ar visiem iespējamajiem transporta līdzekļiem; nejaušā veiksmē, ko biju tikko noķēris, vārdā Danka; Elbruss (uz derībām!) un pēc tam Maška kā atriebība par zaudējumu; nolādētā avārija, kas bija notikusi muļķīgi, tikai un vienīgi asiņaino azartspēļu dēļ un lika man darīt visu, lai atgrieztos uz ceļa. Un tā, lai es kādreiz vēl!), un tad Maška kā atriebība par zaudējumu; nolādētais negadījums, kas notika muļķības dēļ, tīri asiņainu azartspēļu dēļ un lika man joprojām padoties principiāli svarīgam jautājumam .....

– Uz svinīgo pasākumu? – Es uzcēlu uzacis, sākot kaut ko vai drīzāk kādu turēt aizdomās.

– Nu, jā, – Maksims joprojām izskatījās aizbildnieciski. – Smirnova birojs zvanīja. Nu... tas Stass Smirnovs, jūs taču saprotat, vai ne? – Mans bijušais vīrs rādīja ar pirkstu uz griestiem, it kā viņš rādītu kaut kur nerasniedzamās debesīs. –

Viņš gribēja uzņemt filmu par sevi un savu ģimeni. Sākumā es, protams, grasījos atteikt. Tas nebija mans līmenis – filma par cita bagāta cilvēka diženumu, taču man tika pateikta tāda summa, ka es tomēr aizgāju un parakstīju līgumu.

– Un cik daudz, ja tas nav noslēpums, viņi teica? – pajautāju, iekšēji sākot dusmoties.

– Nav pieklājīgi skaitīt naudu svešās kabatās, – iejaucās Bunnija, izrādot savu krūti, kas, šķiet, bija kļuvusi vēl lielāka. – Tas nav tavs, tas ir mūsu!

– Nu, vēl ne jūsu, bet Smirnova kunga. Viņš var palikt. Viņš ir visādu spēļu cienītājs.

– Esmu par to dzirdējis: derības par Everestu, – Makss pakratīja galvu, – kādas sievietes dēļ? Es tā nebūtu domājis.

– Ne jau tāpēc, ka..." Es nopriecājos.

– Tas ir žēl, vai ne? – Makss atriebīgi pasmaidīja. – Ka, kā es paredzēju, jūs beidzāt ar vienām kopīgām brīvdienām? Tu viņu izkratīji un izsitīji? Tagad tev ir jākalpo viņa kāzās?

Es pasmaidīju, sagremojot dzirdēto: tātad tas nebija tikai man, tātad, kad viņš man draudēja un aprakstīja manas "briesmīgās" izredzes tikt "pamestai", viņš runāja par kādu ļoti konkrētu vīrieti, ar kuru viņš mani bija kaut kur redzējis? Ak, ne velti man lidostā, kad mēs ar Stasu Jaungada vakarā lidojām uz salām, starp lāpstīnām sāpēja, it kā kāds man būtu skatījies uz muguru. Izrādās, Maksims tiešām bija ieradies, lai redzētu, ar ko es braucu uz jūru un okeānu... Viņš mani ieraudzīja, saprata, kas ir tas, kurš man bija uzdāvinājis ziedu zābaku, un nolēma mani atkaut

Stasam...?

– Kurš gan gribētu sievieti, kas pat nespēj radīt dēlu savam vīram, vai ne, Maxinka? – Zaķēns satvēra sagūstīto vīra roku un uzvaras pilns paskatījās uz viņu.

Tātad viņiem ir dēls... Es droši vien viņus apsveiktu, bet vecāki ir ļauni. Ļauni un pašapmierināti. Lai gan ir smieklīgi, cik ļoti šie abi tagad līdzinās viens otram, gan sejas izteiksmes, gan kaut kā pat izskata ziņā. Kā dvīņi. Ne jau pēc asinīm, bet gan pēc dabas ļaunuma. Es vienmēr biju ienīdis tos, kas bija gatavi nosist otru cilvēku tikai tāpēc, ka bija pārlicināti, ka tas ir drošs un neatgriezīsies pret viņiem.

Varbūt taisnība bija Stasam, kurš, pēc visa spriežot, bija uzaicinājis Maksu šeit kāda iemesla dēļ...? Viena slikta lieta: viņš varēja mani brīdināt, tāds blēdis, kad uz "svinībām" uzaicināja manu bijušo draugu! Lai gan es viņu ar šādu brīnumainu ideju būtu aizsūtījis prom un uzlicis viņam aizliegumus, bet viņš to acīmredzot negribēja. Atriebīgs viņš man bija, atriebīgs, atriebīgs, atriebīgs, nav viegli... Lai gan kāpēc man būtu jābrīnās? Vienkārši un laipni tādu karjeru kā Stasam Smirnovam nedara.

– Runā, ka viņš apprecēsies ar to, kura lika viņam šodien uzkāpt Everestā. Viņa viņam jau ir devusi divus bērnus. Dēlu un meitu.

– Viņi saka "jā", – es nestrīdējos un palūkojos apkārt, kur apsēsties, bet neatradu neko citu, kā vien palodziņu, un iekārtojos uz tā, sākot apēst visu, ko tikko biju paņēmusi no šķīvjiem un

applātēm. Nebija spēka ilgāk izturēt velnišķīgo izsalkumu. Un kāpēc gan man to darīt?

– Vai viesmīļiem ir atļauts strādāt?

– Pusdienu pauze," es pārtraucu un aplaizīju pirkstus.

– Vai jūs šeit neesat viesmīle? – Makss pārlaida skatienu uz manu uzvalku, auskariem ausīs, korpēm un īsu matu griezumu, kas šodien pie friziera bija atjaunots.

Tagad tas joprojām ir jauks, īss, bet izskatās kā stils. Ne tik sen es kļuvu kails. Es noskūlos, lai izklaidētu un atbalstītu Stasu, kad viņam pēc negadījuma nācās visu noskūt. Ne jau tāpēc, lai būtu plīks tikai dažās vietās – tur, kur mediķiem nācās lāpīt dziļus iegriezumus. Domāju, ka tas viņu uzmundrinās, bet viņš apjuka: viņam bija žēl manu matu, mulķītis... Viņš tik ļoti lamājās, ka man atlika tikai viņu noskūpstīt.

Makss joprojām skatījās uz mani ar jautājošu skatienu un klusēja. Vai viņš beidzot bija sācis domāt, un vai viņš uzreiz bija piesardzīgs? Viņš nav mulķis. Es to nevaru atņemt.

– Kas cits jūs varētu būt, ja ne viesmīle? – Viņa sieva, kas acīmredzot bija daudz stulbāka, nicinoši nopūta, lūpas savilktās.

– Patiesi," es apstiprināju un pa pusei nokosu no melno ikru tartaletes. Šķiet, tā bija desmitā.

– Pagaidiet... Vai jūs sakāt, ka arī jūs bijāt uzaicināta uz Smirnofa kāzām?

– Viens no pirmajiem," es viņam apliecināju, pabeidzu kaviāru... un pēkšņi sapratu, ka esmu to darījis velti.

Velns tevi! Es svīstīju un jutos vājš. Zāles galā, kur no

ieejas uz restorānu veda augstas dubultdurvis, sākās raksturīga kustība: smagās durvis izslīdēja, mecenāts un viņa vadītā viesmīļu kompānija izstiepās kā goda sardze kaut kur Kremļa Svētā Georga zālē, daži viesi, kas bija paspējuši iepriekš iekļūt restorānā – gluži kā Makss -, steigšus devās arī.....

– Braucam! Vai tu neredzi, **viņš** parādījās! – Zaķe arī vilka vīru aiz sevis, bailēm acis izliekot.....

Un tieši tajā brīdī es izlēcu no savas sēdvietas un skrēju meklēt tualeti. Aiz manis stāvošais pāris aizvainojoši smējās. Maksa jaunā sieva, triumfējot, pat kļiedza kaut ko līdzīgu: "Tas viss, neviens viņu šeit neaicināja," bet man bija vienalga par viņiem – mani vairāk interesēja tualete nekā jebkas cits pasaulē.

Es apēdu visu, ko tikko biju apēdusi, un tad kādu brīdi stāvēju, atguvusies un apsverot pavērušās perspektīvas. Jau sāku aizmirsties, bet man tas bija pazīstams. Kas tas būs? Atkal grūtniecība un atkal priekšā asiņainas toksikozes "prieki"?

"Neko nevar darīt, šķiet, tas ir jūsu organisms, Jelena Georgijevna," ginekoloģe pamāja ar rokām un tad mierināja: "Tas pāries, un jūs nemanīsiet kā, bet tad kāda laime.

Veiksme, mans dibens! Kad jūs to noķērāt? Bija iespējas. Stass izrādījās cilvēks ne tikai atriebīgs, māksliniecisks un hutromudrīks, bet arī, kā jebkura radoša daba, stipri emocionāls. Un šīs emocijas bieži vien izraisīja pēkšņus "erotiskā neprāta" lēkmes, kā es to nosaucu. Tāpēc šajos brīžos (kas izrādījās bīstami lipīgi, jo tie mani uzreiz pārņēma!) viņš varēja gribēt seksu "uzreiz" un visneiedomājāmākajās vietās. Un,

protams, prezervatīvs, maigi izsakoties, ne vienmēr bija viņa kabatā... Vau!

Man gribējās nomazgāt seju kā pa elli, bet simpātiskā grima meitene tik ļoti centās uzzīmēt uz manas sejas "dabisku skaistumu". Man nācās vienkārši noslaucīt pieri un degunu ar salvetēm, dzert taisni no krāna, pūderēt seju, atjaunot lūpu krāsu un pēc tam, vēl nedaudz atvilkusi elpu, lai nomierinātos, doties meklēt Stasu.

Viņš paredzami nonāca viesu ielenkumā, kuri bija sākuši ierasties. Danka, kurš acīmredzot jau bija sācis garlaikoties savā tērpā, tupēja viņam blakus. Nozīmīgā Maška, tērpusies kā princese no pasakas, uzvedās mierīgāk, taču, zinot viņas raksturu (viss viņas vecākos!), varēja droši prognozēt, ka tas nebūs ilgi.

Stass stāvēja pret mani ar muguru un kaut ko stāstīja, bet viņam pretī Maksims un viņa Zaķēns, kas, šķiet, bija pusapstulbuši no šī brīža nozīmīguma apzināšanās, sastinguši klausījās. Ko viņš viņiem stāstīja, es brīnījos? Slēpjoties aiz pārējo viesu mugurām, es piegāju tuvāk un uzbalsināju: izrādījās, ka Stass stāsta par mani manam bijušajam vīram. Bet bez vārdu nosaukšanas – citādi Maksima reakcija būtu pavisam citāda.

– Es nespēju viņu pierunāt," Stass sūdzējās. – Es darīju visu, ko varēju, bet tas nepalīdzēja....

– Bet kā tas ir iespējams?! – Bunnija, acīmredzot neticēdama dzirdētajam, gandrīz kļiedza. – Tāds kā jūs, Staņislav Dmitrijevič...

– Viņš nebija viņas sapņu vīrietis. Atvainojiet. Tā gadās. Tāpēc

man bija smagi jāstrādā, lai viņu savaldzinātu.

– Kārdināts?

– Savaldzinātie. Bet pēc tam bija vēl grūtāk. Viņa negribēja precēties, tas ir viss. Sekss bija kā pasaka. Bērni... Nu, jūs paši redzat... brīnišķīgi. Viņa mani pierakstīja kā tēvu, bet, lai tas būtu oficiāli... Palīdzēja tikai negadījums.

Es noriju, sajūtot tūlītēju vēlmi steigšus atgriezties tur, no kurienes tikko biju atnākusi. Atmiņas par šo murgu nebija patīkamas. Lēmums piedalīties amatieru krosa sacensībās (es biju autovadītājs, Stass – stūrmanis), ātrums, no rokām izlauztais stūres rats, īss lidojums, trieciens. Tumsas sekundes, šausmas, domājot par to, ka bērni paliks vieni, un tikpat spēcīgas bailes par Stasa dzīvību. Asinis uz viņa sejas, uz galvas, uz kakla, uz krūtīm... Ātrās palīdzības mašīna, medicīnas helikopters, operāciju zāles durvis un gaudošs lūgums: "Apsoliet man, ka būsiet sieva."

– ... es beidzot viņu noķēru un pierunāju pieņemt gredzenu un manu uzvārdu," turpināja Stass.

– Bet kāpēc?!

– Kāpēc tas bija tik grūti? Viņas pirmais vīrs bija reti sastopams kretīns. Viņš krāpa, šķiršanās laikā iesūdzēja tiesā par katru centu... Un tad viņš neļāva viņai no tā atbrīvoties. Viņš jau bija nodibinājis citu ģimeni, bet joprojām vilkās apkārt, vēlējās atkal tikties un kutināja viņas nervus.

– Kāds drāns!

– Domāju, ka viņš man deva iespēju iegūt sievieti, par kuru

es jau sen sapņoju.

– Bet kur viņa ir? Kad mēs beidzot viņu satiksim?

– Tātad jūs viens otru pazīstat, – Stass, kurš, kā vienmēr, ar kādu pat ne sesto, bet ar velnišķīgu sajūtu sajuta manu klātbūtni, pēkšņi pagriezās un pastiepa man roku.

– Bet...

– Mammu!" Danka un Maška sašūpojās, metās viņai virsū, pieķērās pie kājām un apskāva viņai rokas.

Mūsu pirmdzimtais, Danka, dāvana no jūras dieviem, kas mūs pagodināja ar savu uzmanību ceļojuma apkārt pasaulei laikā, kad mēs kuģojām pāri Atlantijas okeānam, izrādījās tāds pats kā es. Bet Maška piedzima kā mazāka Stasa kopija. Un viņš viņu mīlēja īpašā veidā, ne tā kā dēlu, kuram viņš jau izvirzīja diezgan skarbas vīrišķīgas prasības un tincināja mani, kad es traucēju savai mūžīgajai sievišķīgajai vēlmei aizsargāt un aizstāvēt.

– Mammu, kur tu esi bijusi? Mēs skatījāmies un skatījāmies, bet tevis nebija, – Danka.

– Vai esat dejojis? – Maška joprojām murmina.

– Es slēpos. Bet ne no tevis, bet no kāda cita, no kāda, kurš pārāk dedzīgi tiecās uz intrigām un sazvērestībām," es ar sarūgtinājumu sacīju, vērsoties pie Stasa, un tad paklanījos Maksa un Bunnija virzienā. – Tā ir jūsu kāzu dāvana?

Stass sāka atbildēt, bet viņu pārtrauca nu jau tikai bezvārdīgais Maksims:

– Es to nesaprotu, – viņš pārlaida roku pāri sejai, pakratīja galvu, vēlreiz paskatījās uz mani un atkal noslaucīja acis, it kā

nevarētu noticēt tam, ko redz. – Es nesaprotu...

– Tev ir viss," Stass teica. – Un, ja ne viss, izlasi līgumu, ko esi parakstījis, vairs neskatīdamies.

– Maxinka... – Bunny čukstēja un paņēra savu retikulu. – Tātad tu esi tas bijušais vīrs, kas vilkās apkārt un gribēja atkal apvienoties...? Ah, Maxinka?...

Bet viņš neko neatbildēja, bet sāka bālēt tieši viņas acu priekšā un pēc tam pat zilēt. Vai viņš jau sajuta sitienus ar maisu vai ko smagāku? Vai atcerējās kaut ko no paša līguma, ko sastādīja vēl ne vīra zobgalīgie juristi? Es brīnījos, kādā pozā Stass bija saliecis Maksimu, lai viņu izšautītu viskomplicētākajā veidā.....

Vai nē? Vai vienkārši vispār neinteresē? Es ieklausījos sevī un ar gandarījumu atzinu, ka man vispār ir vienalga, lai viņi spēlē. Tagad man tas bija daudz svarīgāk.

– Man tev kaut kas jāpasaka.

Stass ļoti uzmanīgi vēroja, un tad viņš pietuvojās tuvāk, piespieda mani pie sevis, iebāza degunu īsajos matos aiz manas auss, sastinga, it kā klausītos, atkāpās un pēkšņi kļuva pavedinoši viltīgs:

– Es deru, ka varu uzminēt, kas?

– Kāda ir likme? – Es pārmiņu acis, gatavojoties ilgām sarunām par noteikumiem.

Bet Stass vienlaikus bija vīlies un izbrīnīts, šoreiz nemaz nedomādams kaut ko tādu sarīkot:

– Par tiesībām šeit kādu nosaukt, – viņš uzlika plaukstu man uz vēdera un smējās, ar prieka pilnu, droši vien emociju pilnu

skatienu raugoties manā sejā.

– Bet kā, pie velna? Kā, kad es visu par sevi sapratu tikai tagad tualetē?

Stass izskatījās laimīgs un izskatījās tik laimīgs, ar tik lielu izjūtu, ka tas pat kļuva mulsinoši.

– Es tevi mīlu, Len. Tas nav viegli, bet...

– Es atceros. Tas vienkārši nav interesanti.

– Vienkārši – neinteresanti, – apstiprināja Stass un ar vienu roku mani apskāva, bet ar otru pievilka pie sevis mūsu nemierīgās atvases, kuras tagad bija dīvaini klusas un skatījās tikai ar priecīgām acīm.